

כוונות ירח האיתנים

ענף א

סדר המערכה הכולל דירח האיתנים העליות והזווגים הנעשים בו
בכללות ובפרטות

הקדמת מרן הרש"ש ז"ל לכוונת ר"ה ויוה"ב

כתב מרן הרש"ש צספרו הצהיר נהר שלום (דף ל"ז ע"ד) וז"ל: לריך לידע הקדמה כוללת שכל
התפלות מר"ה עד יוהכ"פ צכלל הוא לתקן סדר אצ"ע דספירת הגזורה וכו', והנה
צאלו הימים דר"ה עד יוהכ"פ עסקינו צאצ"ע דגזורה וכו' ועיי"ש שסידר סדר תפלות דר"ה
ותק"ש ויוהכ"פ צכללות.

ועוד כתב שם (דף ל"ח ע"ג) וז"ל: ודע כי החילוניות והפנימיות הגז' צשני ימים דר"ה, שניהם
הם דחילוניות הכולל הגזכר צשער כ"ח שער העיצורים אשר תיקונם היה ע"י א"א
ואו"א צעיצור הי"צ והט', וציוהכ"פ הוא תיקון הפנימיות הכולל הגז' צשער הגז"ל, אשר תקומו
היה ע"י ע' ספירות דא"א וע"י ז"ת דעתיק צעיצור הט' והז' וכזכר שם כי אחר עיצור צ'
דחילו' התחיל תיקון הפנימיות וכזכר צשה"כ (נראה כוונתו למש"כ הרז"ל צדרוש א' דיוהכ"פ דף
ק' ע"ד וז"ל: כי צתחילה לריך להשלים תיקון נוק' צכל צחינותיה צצחי' החילו' כדי שחכל אח"כ ציוהכ"פ
לקחת הפנימיות, ועיי"ש) וצספר עו"ת (דף נ"ז ע"ז ד"ה והנה) כי ציוהכ"פ נתקן הפנימיות
וכדמשמע צסוף פרק י' משער א"י.

ודע כי החילו' הנתקן צר"ה הוא צ' פרלופי נה"י וחג"ת הכוללים דא"ק, והפנימיות הנתקן
ציוהכ"פ הוא פרלוף הצניה דא"ק, וכזכר צפ"ה משער אח"פ כי יוה"כ צאוזן דא"ק.
אלא שאפשר כי החילוניות הוא נה"י וחג"ת (דנה"י וחג"ת סכ"י) וחצ"ד דא"ק, והפנימיות הוא
החצ"ד לכל פרט, או אפשר כי החילוניות הוא פרלוף כל א"ק אורות וכלים, והפנימיות הוא
הד' שרשי הנרנחי' שצכתר דא"ק וכנז' צפרק הגז' כי יוהכ"פ הוא צחוש השמע.

ודע כי הנוק' העולה צתפלות של יוהכ"פ קודם הז"א עד כתר דאימא, אינה הנוק' הפרעית
רחל מלך הז' דז"א, אלא היא הנקודה החמישית דאלילות הנקראת צכללות נוקצא דז"א,
אבל היא כלולה מכל הפרלופים ומכל העולמות, והיא הנתקנת ע"י הנשים ע"י מלות שאין
הזמן גרמא, והיא צת זוג דז"א, ומזדווג עמה ע"י קיום מלות עונה כוודע, וכ"כ הרז"ל (כוונתו

למש"כ הרז"ל צדוש א' דיוהכ"פ דף ק' ע"ד) כי עיקר התענית ציוה"כ הוא לנשים, כי צחינתם היא העולה.

ויעקב ורחל הנגמרים צר"ה ויוה"כ, הם כללות כל עולם האלילות עם כל צי"ע הנקרא יעקב צערך כללות א"ק כוודע, עכ"ל הטהור של מרן הרש"ש ז"ל.

והנה צאלו השיעין עמן צרמ"ז מרן הרש"ש רזין גיזין וציאר צקילור נמרן כדרכו צקודש נהדר סדר ומהלך תיקון כללות הימים דירח האיתנים חודש תשרי. וכבר הלכו צו הנמושות וכמה קולמוסים נשתצרו ודיו נשתפך להצין עומק ראשית ועומק אחרית דצרוי הק' אשר נאמרו צרמיזה, והאריכו המפרשים ז"ל למעניתם, ואף און נלקט נא צעמרים אחר הקולרים, ועוד לאלוה מילין כיד ה' העוזה צעזה"ת.

א

**סדר התיקון בכללות חודש
תשרי הוא ע"ד הנעשה בבנין
פרצופי זו"ן בכל יום באח'
ופנים.**

כתצ הרצ ז"ל צשעה"כ (דף ק"ד רע"ג) וז"ל:
כי מה שנעשה עתה צכל אלו הימים
שצין ר"ה לשמיני עלרת, נעשה צכל יום וצכל
תפלה כנז"ל, עכ"ל.

ועיי"ש עוד (דף ל"ז ע"ב) וז"ל: כי צר"ה לפי
שנצרא העולם ציום הזה, לכן נעשה
צכל שנה צאלו הימים כל מה שהיה צעת
שנצרא העולם, והוא כי צתחילה חוזרים זו"ן
אצ"א, ולריכים אח"כ נסירה וחזרת פצ"פ
וחיבוק וישוק וזוג, וכל אלו הצחינות הם
נגמרים ציום ח' חג העלרת, ואז מצדווגים
יחד, וכמ"ש צע"ה צתחלת דרוש חג הסוכות
וצתחלת דרוש יוה"כ, ועיי"ש צדרוש ג' דחג
הסוכות וכו', ושם נצצאר טעם נכון אל
אריכות הימים האלו וכו', עיי"ש.

ואחריו צא מרן הרש"ש ושנה הדצרים
צנה"ש (ל"ט ע"ג) וז"ל: ידוע מש"כ
הרז"ל כי צכל ר"ה חוזר האלילות העליון
לכמות שיהיה צתחילת הצריאה, והענין הוא
כי צכל שנה ושנה יש צירור ותיקון חדש
מצירורים חדשים אשר עדין לא הוצררו ולא
עלו ולא נחקו מצריאת העולם ועד עתה,
וסדר תיקונו הוא כסדר התיקון שנתקן
צצריאת העולם והוא פשוט למשכילים דצברי
הרצ ז"ל כפי מה שציאר לנו צע"ח וצספר
מצו"ש וצכמה מקומות וכו', עכ"ל.

עוד כתצ שם (ל"ט ע"ד) וז"ל: הנסירה שצרה
לשנת הזמנים ושצכל לילה לימי ו' ימי
צראשית, ולר"א צרה תחילת תיקון והמשכת
המוחין דאצ"א לזו"ן הכוללים דזו השנה
הנכנסת, ונסירה והמשכת מוחין דפצ"פ לזו"ן
דשנה שעברה, והמשכת החסדים וזווג
דש"ת לזו"ן דשנת אשתקד וכו', עכ"ל.

ונמצינו למדים כי צמשך הימים דמר"ה עד
שמיט"ל נעשה סדר התיקון

ב

פלוגתא דהשד"ה והשמן ששון
בענין המוחין הנמשכין ביוה"כ
אי הן מוחין דפנים דכללות או
מוחין דפנים דאח'

והנה כללות סדר תיקון ז"ן בחודש תשרי
מזואר צאריכות צשעה"כ צדרושי
ר"ה ויוה"כ וסוכות ושמ"ע, ומזואר דסדר
התיקון הוא צסוד שמאלו תחת ראשי וימינו
תחצקני, והיינו שימי ר"ה ועשי"ת שצהס
נעשה צנין הנוק' צאח' ע"י הגצורות וכל
סדר נסירת הגצורות והמתקתס הוא צסוד
חיצוק השמאל, והימיס שצין יוה"כ לסוכות
וימי חג הסוכות אשר צהס נמשכים החסדים
הס צסוד חיצוק הימין, וכל זה הקדמה
לזיווג הגעשה צשמ"ע (עי' היטצ צשעה"כ ריש
דרוש ג' דסוכות), והנה כללות ענין חיצוק
השמאל והימין הוא צסוד המוחין דאח'
ודפנים, דצנין הנוק' צאח' ונסירתה הרי זה
הכל צצחי' המוחין דאח' והוא צכלל חיצוק
השמאל, וצנין הנוק' צפנים והמשכת
החסדים הוא צצחי' המוחין דפנים והוא
צכלל חיצוק הימין, והנה צחי' יוה"כ עלמה
לא נתצאר להדיא אס שייך לגמר המוחין
דאח' או להתחלת המוחין דפנים, ונת' רק
ענין עליית הנוק' לאימא וענין החותמות,
וסדר עליות התפלות, אך לא נתצאר צאיזה
צחי' מוחין נתקנים ז"ן ציו"כ, ורק כתצ
צכללות דציו"כ נתקן הפנימיות. והנה מלינו
צסידור הרש"ש שסידר סדר שלס של צנין ז"ן
צאח' וצפנים צכל תפלות העמידה דיו"כ,
[והגוגע לענינו הוא סדר התפלות ממנח
יוה"כ ומעלה אשר שס נתקנים ז"ן דנקודה
הרביעית אשר על זה אנו דנים צאיזה צחי'

והמשכת המוחין ע"ד הגעשה צפרלופי ז"ן
צאח' ופנים צכל יוס. והנה הסדר הגעשה
צכל יוס נתצאר צדצרי מרן הרש"ש
צהקדמת צרכת המעציר (נה"ש כ"ג ע"ה)
ז"ל: הנה נודע כי סדר המשכת המוחין
צז"ן הוא: כי צתחילה הז"א מקצבל מוחין
דאצא ואימא חלקו וחלק נוקציה, והוא
מאיר אליה דרך אחוריו מהארת המוחין
דילה שהס ממוחין דללס דאימא וצונה
ומתקן פרלופה דאחור ואח"כ, מסתלקין כל
המוחין מן הז"א למעלה וחלק המוחין דיליה
נשארים ע"ג רישיה וחלק המוחין דנוקציה
מחפשטים ונכנסין צנוק', ועי"כ נגדלת צכל
האח' דז"א, ואז נכנסים, ואח"כ עולים
שניהס לחיק או"א, ושס חוזרים פצ"פ
ומזדווגים ונותן לה הז"א כלי ורוחא, ואח"כ
חוזרים למטה למקומס, וחוזרים או"א
ומזדווגים וממשיכים להס המוחין דפנים,
ומחפשטין ונכנסים תחילה צנוק' ונגדלת צכל
הפנים דז"א, וחוזרים ומסתלקין ממנה
עלמות המוחין ונכנסים צז"א, והוא חוזר
ומאיר אליה וצונה ומתקן פרלופה דפנים
ואח"כ מזדווגים ונותן לה טפת מ"ד דה'
חסדים טיפה זרעית להוליד נשמות כנודע
פירוש והצנת הדצרים אלו צכמה מקומות
עכ"ל.

ועפ"י האמור לעיל נמלא דכל סדר הגז'
כאן צצנין ז"ן צכל יוס לריך שיעשה
צהמשך אלו הימיס שמר"ה ועד שמיט"ל,
ויש להתעמק ולפלפל צכו"כ דרושים
וענינים, וצכמה ערכין וצחינות יש לפרש
תיקוני ימיס אלו, הן צכללות השנה והן
צכללות חודש תשרי והן צפרטות כל ענין
וענין צפני"ע.

מוחין הם נתקנים, כי הם הזו"ן שנתקנו
 צר"ה ועשי"ת, משא"כ בתפלות ערבית
 ושחרית ומוסף אשר הוא תיקון זו"ן דנקודה
 חמישית (הגק' בלשון הרב ז"ל עליית הגוף לאימא
 וכו'). אין אלו דנים כעת, ועי' להלן ביאור כל
 הענין באריכות], ולריך להבין איזה צחי'
 מוחין נמשכין בהם.

והנה מלאנו לגדולי המקובלים שנחלקו
 דעת מרן הרש"ש האריך ומתי נעשה
 סדר המשכת המוחין דאח' ודפנים דימים
 אלו. דהנה דעת הגה"ק רבן של חסידים
 השמן ששון ז"ל מסכמת דצחי' המוחין דאח'
 דכללות נמשכין כולם מר"ה ועד יוה"כ,
 ותחלה נמשכין אל ז"א, ושוב מסתלקין ממנו
 ומיתים אל הגוף ועי"ז נעשה ענין הנסירה
 והוא ענין חיבוק השמאל כמב' בדצרי
 הרז"ל, וענין זה נמשך במשך עשרת הימים
 שמר"ה ועד יוה"כ פ. וציוה"כ [מתפלת מנחה
 ואילך] נמשכין המוחין דפנים דכללות וחוזרת
 הגוף עמו פנים בפנים, [ומה שמכוונים בהם
 גם צמוחין דאח' וגם צפנים הם צחי' אח'
 ופנים דפנים ופשוט], וציימים שצינתיים וצחג
 הסוכות נמשכין צחי' החסדים דפנים עד
 לשמע"ל (ומהותן ועינים יבוארו להלן בעזה"ה)
 וצשמע"ל נעשה הזווג הכללי דזו"ן פצ"פ.

ועי' כ"ז בדצרי השמן ששון דרוש ד' דיוה"כ
 (דף קל"ז ע"א) שהאריך בזה, וצתו"ד
 כתב וז"ל: וכן סידר הרש"ש זלה"ה, וכל דצרי
 רבינו הם דצרי אלקים חיים, והוא באופן
 זה: מתחילת ליל יוה"כ עד המנחה דיוה"כ
 הוא צירור ותיקון צצחי' אח' ופנים דזו"ן
 דנקודה חמישית, ויש בכל אותם התפלות כל
 סדר בנין ונסירה וחזרת פצ"פ וזווג בצרכת
 שים שלום כמו כל התפלות של חול (ענין זה

יתבאר להלן בע"ה), וצמנחה דיוה"כ הוא
 צירור ותיקון דצחי' אח' ופנים דפנים דצחי'
 זו"ן דנקודה רביעית (היא הנקודה שעוסקים
 בחיקונה בכל ימות השנה), והוא שמר"ה עד
 יוה"כ כבר נתקנו צצחי' אצ"א, ועתה צמנחה
 מתחילין להתקן צצחי' פצ"פ, וזה למדתי
 מתורתו של הרש"ש זלה"ה שכתב צנה"ש וכו'
 עכ"ל. (עיי"ש שמייתי סייטתא לדצרי מדצרי
 הרש"ש ל"ח ע"ג שהצאנו לעיל). ועיי"ש שמצאר
 הענין בארוכה. וע"ע מש"כ בספרו פתח
 עינים סדר כוונות יוה"כ (דף ל"ח ע"ד, ל"ט ע"א
 ע"ב) שהאריך בביאור הדברים, וע' שערי
 רחמים (ח"ב סי' שט"ז) שהביא דצרי הש"ש
 הנז'.

והנה לשיעתו יתבארו יפה דצרי הרז"ל
 בדרוש ג' דסוכות (דף ק"ד ע"ב ד"ה
 וציימים) וז"ל: וציימים שצין מולאי יוה"כ עד
 שמיני עלרת ולא עד בכלל, הכל הוא ענין
 חיבוק הימין, וכבר היא יכולה באלו הימים
 לעמוד עם ז"א פנים בפנים עמו ממש ולא
 עם יעקב לבדו אלא עם ז"א עלמו, עכ"ל.
 ולשיעת השמן ששון א"ש דלפי שציוה"כ כבר
 נמשכו המוחין דפנים הרי דיכולה עתה
 לעמוד עמו פצ"פ. וכן מש"כ מרן הרש"ש
 צנה"ש (ל"ח ע"ג) שהצאנו צפתח דצרינו
 דהחילוניות נתקן צר"ה והפנימיות ציוה"כ
 יתפרש לפי"ז דהחילוניות הוא צחי' המוחין
 דאח' הנמשכין צר"ה, והפנימיות הוא צחי'
 המוחין דפנים הנמשכין ציוה"כ.

אמנם ל"צ לפי"ד מה הם צחי' החסדים
 הנמשכין אחר יוה"כ פ ציימים
 שצינתיים וצחג הסוכות ע"י הסוכה והלולב,
 והלא כבר נשלמו להכנס המוחין דאח'
 והמוחין דפנים כולן, ובכלל המוחין דפנים

הרי נמשכים ודאי גם החסדים הצאים מן הדעת דמוחין דפנים, וא"כ מה נותר עוד שעדין לא נמשך. ועי' להש"ש שהרגיש צזה צכמה מקומות (ע' דרוש ג' דסוכות אות י"ג, אות י"ח, אות כ"ג, וע"ע דרוש ה' אות כ"ג, וצפתח עינים דף ק' ע"ג ע"ד) ועמש"כ שם צזה.

והגרא"ה צזה צע"ה דמוחין אלו הנמשכין אחר גמר המשכת מוחין דפנים ציוה"כ, הם דוגמת המשכת העיפה מדעת דעתיק הנעשית בכל יום קודם הזווג דשים שלום, (עי' בסדור הגדפס דף ק"ע ע"א) דאחר שנשלמו להמשך תוך ז"א צחי' המוחין דאח' עד צאהבה ומוחין דפנים מצאהבה ואילך, שוב ממשכינן צחי' אורות ומוחין עליונים ללורך הזווג, ואלו הן צחי' החסדים הנמשכין צימים שצינתיים וצחג הסוכות. (וכדאיחא ג"כ צח"ה דף ק"ם דצשים שלום ממשכינן מוחין חדשים דפנים דפנים צמילת הוי"ה לשיעתו, עי"ש ואכמ"ל).

וראיה גדולה לפי זה יש להביא מדברי הרש"ש ז"ל הג"ל צנה"ש (דף ע"ל ע"ד) שכתב דהמוחין דאח' צר"ה הם לזו"ן דשנה זו, והנסירה והמוחין דפנים הם לזו"ן דשנה שעברה, והמשכת החסדים וזיווג דשמ"ע הם לזו"ן דשנת אשתקד, ע"כ. והנה הקדמה זו ידוע מסדר כוונת הכ"ד שעות דכל יום (כמו שהארך לצאר צנה"ש צהקדמת המעציר כידוע) ושם מצואר דהמוחין דאח' ודפנים הם הנמשים צצ' ימים ראשונים, וציום השלישי הוא רק ענין הזיווג. וכדוגמת זה פי' כאן צענין המוחין דכללות השנה דהם צסדר של ג' שנים, ולפי"ז צ"צ למה כלל הרש"ש כאן את החסדים דסוכות ציחד עם הזיווג דשמ"ע אשר כל זה הוא לזו"ן דשנת אשתקד, ואם החסדים שייכים למוחין דפנים הרי היו

לריכים להיות בכללם לזו"ן דשנה שעברה, ומוכח דס"ל דהחסדים דסוכות שייכים לצחי' הזיווג דשמ"ע, ולפי"ד מצואר היעצ מצאד צע"ה, דצאמת החסדים האלו הם צחי' המשכת עיפת החסדים של הזיווג דשמ"ע, אלא שנמשך צאריכות וצפירוט גדול בכל ימי הסוכות, וגמר הזיווג נעשה אח"כ צשמ"ע ודו"ה, [ולדברי הצו"ח הג"ל צדף ק"ם א"ש טפי דצאמת יש עוד מוחין שלמים צשים שלום השייכים לצחי' היום שלישי שהם המוחין השייכים להזיווג וכללים צהמשכת העיפה וכו' ודו"ק].

ואמנם הכהן הגדול מאחיו אשר ילק על ראשו שמן המשחה הוא צצינו חיים שאלו דוויק הכהן ז"ל דעת אחרת עמו, וס"ל דהמוחין הנמשכים ציו"כ הם גמר המוחין דאח' ועדיין אינם מוחין דפנים גמורים, עי' צספר פאת השד"ה (ח"צ עמ' ש"י ש"א) ותו"ד דצר"ה וצעשי"ת נמשכין המוחין דאח' דאח' [ר"ל דכללות אח' דאח', אך צפרעות מתחלק אח' דאח' זה לכמה צחי' דאח' ודפנים, כידוע צכוונת הרש"ש צימי ר"ה צנסירה וצתקיעות], וציוה"כ נמשכין המוחין דפנים דאח' וזהו הנקרא צלשון הרצ וצדברי הרש"ש צחי' הפנימיות הנחקן ציוה"כ. אמנם מוחין דפנים האמיתיים אינן נמשכין כ"א צימים שצין יוה"כ לסוכות וצחג הסוכות, והם הנקראים צחי' החסדים הנמשכים צימים אלו. וסדר כניסתן הוא צאופן זה: צימים שצינתיים נכנסין צחי' המוחין הפנימיים דפנים מאימא לנוק', והוא ע"ד שנכנסין המוחין דפנים מאימא לנוק' צעמידה דחול צתיבות מלך עוזר ומושיע ומגן קודם שנמשכין אל הז"א, וצחג הסוכות עי'

עולים יותר למעלה וכו' עכ"ל. וע"ע ש"ש דרוש ה' דסוכות אות ע"ו ושערי רחמים ח"צ סי' של"ז והריפ"ש שם בשעה"כ אות ה'.

והנה כדצריו הק' ממש כתב מרן הרש"ש צנה"ש (ל"ז סוע"ד) וז"ל: דצחי פנימיות וכו' ולצנין רחל ציוה"כ שהיא פניס דאחור ואיננו פנימיות גמור דפניס, דפנימיות גמור דפניס איננו נמשך כי אם לאחר יוה"כ בימים שצניתיים. עכ"ל. [ועי' להלן בסמוך אות ד' שהצאנו גם מקורות מדברי הרצ ז"ל לשיטת השד"ה].

ג

**בר"ה וביו"ב עולין ב' הצלמים
דאבא ודאימא לצורך מ"ן דלא
ככל ימות השנה**

והנה לדברי השד"ה הג"ל יתבאר יפה ענין אחד קשה בסדר המשכת המוחין סידור מרן הרש"ש ז"ל ציוה"כ. דהנה בסדר העלאת מ"ן והמשכת המוחין בתקיעת שופר מלינו צ' דצרים שאינם כפי סדר העלאת מ"ן והמשכת המוחין דכל ימות החול ככוונת העמידה בצאהבה ומלך עוזר ומגן אצרהם וכו', דצכל יום סדר הכוונה דאחר הגסירה שנכנסו צנוק' הללס דאימא [שהם הציות והגצורות] אינם חוזרים ללאת בשעת העלאת מ"ן לצורך המוחין דפניס, ורק הללס דאצא [שהם החכמות וחסדים] העומד ע"ג רישא דז"א הוא העולה למ"ן לצדו כדי להמשיך המוחין דפניס, ואח"כ כשנמשכים המוחין דפניס, נמשכים תחילה תוך הנוק' ע"י או"א צתיצות מלך עוזר וכו', ורק אח"כ חוזרים ללאת [כל הדי' ללמים דאח' ודפניס דאצא ודאימא] מהנוק' ולהמשך צז"א צכריעות

מלות ישיצת סוכה נמשכין צחי' המקיפין דאימא אל הנוק', וע"י נעוטי הלולצ נמשכין מוחין הפנימיים דצחי' הפניס לז"א ומז"א לנוק' והוא ע"ד המשך כוונת הכריעות וזקיפות דמגן אצרהם וצרכות אמלעיות דעמידה דחול שנמשכים המוחין לז"א וממנו לנוק' [דאחר שנמשכו תחילה צמלך עוזר לנוק' חוזרים ומסתלקים מהנוק' ושוב נמשכים להז"א וממנו להנוק' כידוע] וע"י הקפות התיצבה נמשכין המקיפין דצחי' הפניס מז"א לנוק'.

[ועי"ש צפאת השד"ה שהוסיף עוד וז"ל: ואפשר לומר שהפנימיים והמקיפין דאימא מסתלקין ממנה (ר"ל צחג הסוכות) כמו אחר מלך עוזר, ונכנסין צז"א, ונמשכין לה על ידו על ידי הלולצ וההקפות פנימיים ומקיפין, והוא כמו הכריעות והזקיפות דמגן אצרהם, ואז נגדלת הנוק' עד החזה לצד ולא יותר, וזהו אפשר מש"כ הרז"ל (דרוש ה' דסוכות דף ק"ה ע"ד) שנטילת לולצ לריך קודם מוסף, לפי שאחר כך עולה יותר מן החזה, והלא אין אנחנו מכוונים צתפלת הסוכות ומי העלה אותה עד החזה, אלא ע"י הלולצ עלתה עד החזה כמו ע"י הכריעות והזקיפות עכ"ל.

וע' מעיל קודש וצגדי ישע להגה"ק מהר"א פירירא ז"ע דף פ"ד ע"צ ד"ה עמו פצ"פ שכתב להוכיח מהג"ל וז"ל: מכאן יש ראיה אל התו"ח שאמר (דף קי"צ ע"ב) שלריך לבוין הכוונות צאלו הימים שמר"ה עד שמיני חג העלאת כמו כל הימים והוא ודאי הציא ראיות צרות צלי ספק, אלא יותר חיזוק נראה גם מכאן וכו', שהרי אמר הרח"ו שאחר תפלת שחרית הם פצ"פ וצמוסף

וזקיפות דמגן אברהם, ושוב נמשכים הארתם מהז"א להגוף' בהמשך העמידה.

והנה צתקיעת שופר שונה סדר העלאת המ"ן, וזזה עולים למ"ן גם הללס דאימא שכנסם תוך הגוף' בזמן הנסירה, כדמזואר בשעה"כ דרוש ח' דר"ה (דף ז"ח ע"ד וע"י ש"ש שס ד"ה ואז הוא ממשיך) דצתקיעה ראשונה יולאים הבינות והגזרות מהגוף' ועולים עם החכמות והחסדים למ"ן וכמו שסידר צסידור הרש"ש (דף ס"ג ע"ג ס"ד ע"א), ועוד שינוי יש בצדר המשכת המוחין דפנים דאינס נכנסים כלל תחילה צנוק' כדוגמת מלך עוזר הג"ל, אלא נמשכים מיד כל הד' ללמים דאח' ודפנים דאח' תוך הז"א וממנו נמשך הארתם לגוף' כדמזואר בכוונת תקיעת שופר.

[וכ"ז] מזואר צרמז דצצרי הרז"ל שכתב צדרוש א' דר"ה (דף ז"א ע"ג) וצטו"ת (דף נ"ה ע"ג) דכאשר המוחין נמשכין לאורך הגוף' לצדה, סגי צהעלאת מ"ן ע"י ז"א לצדו, אמנס כאשר נמשכין המוחין לאורך שניהם, צעינן שיעלו תרוייהו צסוד מ"ן ע"ש, ויש לצאר דמוחין הגמשכים לאורך הגוף' לצדה היינו מוחין דפנים שהם נמשכים תחילה לגוף' לצדה כג"ל, והמוחין הגמשכים לאורך שניהם הם המוחין דאחור שנמשכים לז"א וממנו לגוף', והצן. ואכמ"ל. [וכל זה לפי הצנת האחרונים צצצרי הרצ ז"ל שס, אצל לפענ"ד כוונה אחרת צצצרו ויתצאר צמקום אחר צעז"ה. וצמ"א יתצאר צע"ה עומק פשע צצרי הרז"ל שס עפ"ד התו"ח דף ק"ס ואכמ"ל].

והנה צסידור ליוה"כ צכוונת העמידה יש קושיא גדולה, דצהעלאת מ"ן שצתיצת צאהצה אחר זכרינו לחיים וכו' סידר הרש"ש שעולים צ' הלמים דאימא ודאצא, והיינו על דרך הסדר שצתקיעת שופר ולא כצכל עמידה שעולה רק הללס דאצא למ"ן, ומאידך צהמשכת הפנים צמלך עוזר סידר שנכנסים קודם כל המוחין צנוק' ע"ד כל כוונת העמידה ולא כצתקיעת שופר שנכנסים תחילה לז"א, ולכאור לע"ג דממ"נ אס הם צחי' מוחין דפנים הרי אין לריכים לעלות למ"ן רק החכמות וחסדים ואס הם צחי' מוחין דאחור הרי אין לריכים להכנס לגוף' תחילה אלא לז"א וכמשג"ת לעיל.

וגראה דלדעת השד"ה יש לייצצ הדצ, דכיון דס"ל דהמוחין דיוה"כ הם צחי' מוחין דפנים דאח' דכללות, י"ל דמה"ע סדרם שונה, וי"ל דלענין העלאת מ"ן דינס

וצצואר הענין כצב נח' צמפרשים דהטעם צזה הוא דכיון דכל המוחין דפנים הגמשכים על ידי השופר אינס אלא צחי' פנים דאח' כפי דרך מן הרש"ש ז"ל, ממילא אופן המשכתם הוא כסדר המוחין דאח' דלעולם נמשכים תחילה לז"א ורק אח"כ ממנו להגוף', [וכמו צכל יום צקר"ש וצצרכה ראשונה דעמידה עד צאהצה דנמשכים תחילה המוחין צז"א ואח"כ צונה אח הגוף' על ידי א"ע צ"ח צאחוריו], ורק צמוחין דפנים אמיתיים הסדר הוא שנכנסים תחילה צנוק' כדוגמת מלך עוזר דעמידה, וכמו כן צענין השינוי הצ' צהעלאת המ"ן יש לצאר דלאורך מוחין דאח' לריכים שני הלמים לעלות למ"ן, ולכך צר"ה שגם המוחין דפנים הם צחי' פנים דאח' לריכים צ' הלמים לעלות למ"ן, ורק לאורך מוחין דפנים אמיתיים אין עולים למ"ן אלא החכמות והחסדים.

שאחוריים לקחם תחלה על ידו ואח"כ ע"י אימא, כן צחי' הפנים תחלה על ידו ואח"כ ע"י הצניגה כגודע וכו' וכו', והנה אח"כ ציוה"כ חוזרת לעלות עד הצניגה ולקחת צחי' הפנימיות כי החילו' כבר לקחתו. ונלע"ד כי תחלה היו שני מיני גזרות כזכר קודם השניגה והם צ' כלים החילון והאמלעו, ועתה (ר"ל ציוה"כ) לוקחת הפנימי ע"י אימא עלמה צסוד ה' תפלות ה"ג פנימיות, ונעשה הכלי הפנימי מהם על ידיהם ונגדלו י"ס פנימיות וכו'. [וכל דברי הרז"ל צמצו"ש הג"ל כן הוא צפרע"ח פ"צ דר"ה צשם מ"כ ותחילת המאמר נשנה גם צע"ח שער ל"ד פ"צ כלל ח' דף מ"ה ע"ד עיי"ש].

והנה דבריו הק' לכא' ל"צ עוצא, גודע דסדר כניסת המוחין דאח' וסדר כניסת המוחין דפנים אינם שוים זה לזה, דצחי' המוחין דאח' נכנסין תחלה לז"א ע"י אימא וממנו נותן הארתם אל הנוק' וזונה אותה צאחוריו צצ"א, ושזב מסתלקין מן הז"א צעת הדורמיטא ונכנסין ע"י אימא תוך הנוק' ועי"כ מקבלת עלמותם וננסרת. ואילו המוחין דפנים איפכא הוא, דתחילה נכנסין לנוק' ע"י אימא צערס שנכנסו אל הז"א, ושזב מסתלקין מן הנוק' ונכנסין צז"א ואח"כ חוזרין וניתנין לנוק' ע"י הז"א. וא"כ ל"ע עוצא צמה שהרז"ל כתב דעל דרך שצצחי' האח' לקחתם הנוק' תחלה ע"י ז"א ואח"כ (צעת הדורמיטא) ע"י אימא, כן הוא צצצחי' הפנים דתחילה לוקחתם ע"י ז"א ואח"כ ע"י אימא. וע' ש"ש (ע"ח של"ד פ"צ כלל ח' אות ז') שהרגיש צזה וז"ל: ולע"ד לא זכיתי להצין דברי רבינו שכתב כאן כן צצצחי' הפנים וכו', דהלא צפירוש כתב צשעה"כ דרוש העמידה

כמוחין דאח' ולריכיס שני הלמנים לעלות כיון דהרי הם חלק מהמוחין דאח' דכללות, משא"כ לענין המשכת המוחין כיון שהם פנים דאח' דינם צזה כמוחין דפנים שיכנסו תחילה להנוק', ורק צמוחין דאח' דאח' הוא דנאמר הכלל שלריכיס להכנס תחילה צז"א ואח"כ צנוק'. וא"ת דהרי המוחין דיום צ' דר"ה שהם גם מוחין דפנים דאח' ואעפ"כ נכנסים תחילה צז"א צתקיעת שופר, י"ל כיון שר"ה צכללות היא צצחי' אח' דאח' לערך יוה"כ שהוא פנים דאח', ע"כ דינם כמוחין דאח' דאח', אע"ג דצפרעותם מתחלקים גם הם לאח' דאח' ולפנים דאח', דכל צ' צחי' אלו הם רק חלק מהאח' דאח' הכללי [וכמצואר צדצרי הרש"ש שימי ר"ה הם צחינת נה"י וחג"ת דצניגה דא"ק שהם צצחי' אח' דכללות, משא"כ יוה"כ שהוא צחינת חצ"ד (דצניגה) דא"ק שהם פנים דאח' ממש, ועי' להלן ציאור דבריו צצ"ה], והצן היעב. ואמנם לדעת השמן ששון דיוה"כ הוא המוחין דפנים האמיתיים דכללות ל"ע עוצא למה עולים צ' הלמנים למן' וכנ"ל.

ד

להזכיר מדברי הרז"ל במב"ש
ובעו"ת כשיטת השד"ה בכוונת
יוה"כ וסוכות

ומלאנו צס"ד ראיה מפורשת צשפה צרורה מדברי הרז"ל צמצו"ש כדברי השד"ה ז"ל דציו"כ הוא צצחי' המוחין דפנים דאח', והוא ממש"כ שס (דף ס"צ רע"צ) וז"ל: ואח"כ (ר"ל אחר הגסירה) צאין המוחין דצצחי' פנים שלו ושלה, ואז הפנים שלה ניתנין לה על ידו, והפנים שלו נשארין צו, וכמו

פ"צ ופע"ח פי"ז דבחזרתה פצ"פ מקצלת תחלה ע"י אימא באומרו מלך עוזר וכו', ואח"כ צמגן אצרהס ע"י ז"א, עכ"ל.

והנה לשיטת השד"ה צכוונת יוה"כ יש ליישב דברי הרז"ל דכיון שצין ר"ה וצין יוה"כ תרוויבו צחי' המוחין דאח' דכללות, אלא שר"ה הוא צחי' אח' דאח' ויוה"כ פנים דאח', משום הכי סדר כניסת המוחין דר"ה ויוה"כ הוא כסדר כניסת המוחין דאח' בכל מקום שנכנסין תחלה לנוק' ע"י ז"א ושוצ אח"כ ע"י אימא. וע"כ צר"ה נמשכין המוחין לנוק' ע"י ז"א ע"י השופר (והן המוחין דפנים דאח' דאח') ושוצ ציוה"כ מקבלים הזו"ן צחי' הפנימיות שהם פנים דאח' וגם זה, נכנסים צז"א תחילה ואח"כ ממנו לנוק' ככל מוחין דאח', וכמש"כ שם להלן, וצשעה"כ דרוש ד' דיוה"כ, ועוד וצעו"ת נ"ה ע"צ וצכמה מקומות, וכל' דמקצלת הנוק' המוחין ע"י אימא, דוגמת המוחין דאח' הנמשכים תחלה ע"י ז"א ושוצ אח"כ ע"י אימא, ושוצ ראינו מש"כ רצינו השד"ה צספר פאת השדה עמ' פ"ט ד"ה כן, ועי"ש עוד צהג"ה על הגליון שציאר צאו"א. וע"ע שפת אמת עמ' קי"ג אות ד'.

וצימים שלאחר יוה"כ וצסוכות נמשכין המוחין דפנים האמיתיים וע"כ סדר כניסתן היא ע"ד המשכת המוחין דפנים צעלמא דתחלה נמשכין ע"י אימא לנוק' צימים שצינתיים וכנ"ל דוגמת מלך עוזר דעמידה, ושוצ אח"כ צחג הסוכות נמשכים על ידי הז"א צנעוועים וצהקפות וכנ"ל.

[ואמנם אכתי ל"ע ממה שסידר הרש"ש צסידור דיוה"כ שנכנסין המוחין

דיוה"כ צמלך עוזר לנוק' כמו צכל עמידה, ולכאורה אין זה כלל כדברי הרצ הג"ל דאף ציוה"כ נכנסין המוחין תחלה צז"א, ול"ע. והנה לעיל צסמוך צאות ג' יישצנו הדצר עפ"י שיטת השד"ה וציארנו דצמוחין דפנים דאח' לענין כניסת המוחין הם שוים למוחין דפנים האמיתיים שנכנסים תחילה צנוק', ורק לענין העלאת המ"ן הם שוים שעולים צ' הללמים למ"ן וכו' עי"ש.ה. אך כל זה לא א"ש לפי"ד הרצ הג"ל שכתב להדיא דציו"כ נכנסים ג"כ המוחין תחילה צז"א ואח"כ צנוק', ומה דלריך ליישב צזה הוא דהרי צמוחין הנמשכים ציו"כ מפרטים אותם צפרעות גם לאח' ופנים כמו שסידר צסידור לכון כל סדר צנין האח' והפנים, אלא דכל זה הוא אח' ופנים דפנים [דאח'], וא"כ י"ל דצכללות נחשב צמוחין אלו נכנסים תחילה צז"א ואח"כ צנוק' כסדר מוחין דאח', ולכך צאמת האח' הפרטי שלהם נכנס צאופן זה, אלא דצפרעות הפנים שלהם כיון שלצבי הפרעות הרי הם מוחין דפנים נכנסים הם כסדר מלך עוזר צנוק' תחילה, אצל לצבי כללות הימים נחשב כל זה כמו שנכנסו תחילה צז"א, ומנה"ע עלמנו יש צהם גם סדר של המשכת האח' דרך הז"א, משא"כ צמוחין דפנים האמיתיים הנמשכים צימים שצינתיים אינם נמשכים רק צדרך של פנים שהוא אל הנוק' תחילה ורק אח"כ צסוכות נמשכים שוצ אל הז"א כמשנ"ת, ודוק].

והנה יש להוכיח עוד כשיטת השד"ה צכוונת יוה"כ וסוכות, מדברי העולת תמיד (דף נ"ה סוע"צ) וז"ל: ואח"כ (פי' אחר עליית הנוק' לאימא ציוהכ"פ ואחר שנמשכו צה ה"ג, וכפי שיצאר צע"ה להלן) נכנסין צה צחי'

ה

בר"ה נתקן נה"י וחג"ת דבינה
דא"ק וביורה"ב חב"ד דבינה
דא"ק

והנה מש"כ מרן הרש"ש דנה"י וחג"ת דבינה
דא"ק נמשכין בר"ה וחצ"ד דבינה
דא"ק ציוה"כ, הן הן דצרי הרז"ל שם
צמז"ש וצעו"ת הג"ל דכלי חילון וכלי אמלעי
נתקנים בר"ה וכלי פנימי נתקן ציוה"כ, וע"ע
עולת תמיד (שם נ"ה ע"ג) וז"ל: והנה אחר
שנסברה (בעשרת הימים) צג' מיני מוחין וכו'
אז הוא יוכ"פ ואז עולה עד אימא וגם הוא
עולה אח"כ וכו', ולוקחת צה' תפלות ה"ג עי'
אימא עלאה למעלה צמקומה ממש, והענין
כי תחילה כל מה שלקחה הוא לאורך
חילוניותה כנ"ל, ונלע"ד כי כנגד ג' כלים
דחילו' היו ג' מיני מוחין הנז', ומה שלקחה
עתה ציוה"כ מאימא עלמה הם הפנימיות
עכ"ל.

החסדים הפנימיים מאימא עלמה, וזהו אחר
יוה"כ שאז כבר חזרה פצ"פ עם ז"א, ואלו
הם כניסת נה"י דאימא צנוק' צהיותה פצ"פ
כגודע צמקום אחר, ואחר שכבר נכנסו
החסדים דאימא הפנימיים ונתפשטו צגופה,
הנה החסדים המקיפין דאימא נכנסין אח"כ
צסוכות, ואין קפידא אס גם החסדים
הפנימיים דז"א יכנסו ג"כ. והנה צסוכות אז
נכנסין החסדים המקיפין דאימא צה,
ונכנסין ג"כ החסדים הפנימיים והמקיפין
דז"א עלמו מאיר צה גם כן, (ואפשר כי זהו
אחר חזרת נה"י דאימא תוך ז"א פעם אחרת צעת
היוחס פצ"פ), עכ"ל. ועי' ש"ש דף נ"ז ע"ג
דהגבורות הן עלמן צחי' המוחין, ועפ"י י"ל
דה"ה דהחסדים דסוכות הן הן צחי' המוחין
דפנים, וכ"כ הש"ש צפירושו לשעה"כ (דף
קל"ה ע"ג אות כ"ג, קל"ז ע"ג אות כ"ג) וז"ל: כבר
כתבתי דכשאומר שנותנים צה החסדים ר"ל
מוחין ממש עם החסדים, ולהיות כי החסדים
הם הגורמים להגדיל את האילן לזה הם
נזכרים, עכ"ל.

ועפ"י יתבאר מש"כ מרן הרש"ש (ל"ח סוע"ג)
דצרה נתקן חילוניות הכולל וציוה"כ
פנימיות הכולל, דר"ל דצרה נתקן פרלופי
נה"י וחג"ת שהם כלי חילון וכלי אמלעי
הנקראים חילוניות, וציוה"כ נתקן החצ"ד
שהוא צחי' הכלי פנימי הנקרא פנימיות,
אמנם כללות שלשתן אינן אלא צחי' אח'
ופנים דמוחין דאח'. והן הן הדברים שביארן
הרש"ש להלן שם (ל"ח ע"ד) דהחילוניות הנתקן
צרה הוא צ' פרלופי נה"י וחג"ת, והפנימיות
דיוה"כ הוא פרלופי הציוה ר"ל החצ"ד שצבן
וכמש"כ הוא עלמו שם צסמוך יעו"ש. וע"ע
להלן.

וע"ד (שהצאנו לעיל שהוא המקור לשיטת השד"ה)
הן מ"ק מהרד"ס. ומש"כ מרן הרש"ש שם דף
ל"ג הוא מ"צ, אמנם חזינו להשד"ה שהביא
דצרי מרן הרש"ש הגז' כסיעתא לדצרו,
ונראה דס"ל דאע"פ שצכמה מקומות מלאנו
דדצרי הרד"ס אינם עולים צקנה אחד עם
דצרי רצונו הרש"ש, מ"מ אפשרי פלוגתא צין
הרצ לתלמידו לא מפשינן, וכל היכא דאפשר
לפרש דלא פליגי יחא עפי למימר הכי,
[וצעלם ענין המ"ק ע"י מש"כ הש"ש צפתח
עינים דף פ"צ ע"ג].

ודע דמה שכתב השד"ה בכמה מקומות (ע' פאת השד"ה ח"א עמ' רע"ו ד"ה לפי שאז, ובח"צ עמ' רס"ה) דנראה משם דס"ל דציוה"כ נגמר תיקון צחי' הפנים, [והוא משער ח"צ סי' של"ז] אינו סותר למש"כ לעיל משמו, לפי שמש"כ שם הוא עפ"י ערכי הכינויים, ומש"כ דציוה"כ נגמר צחי' הפנים ר"ל צחי' הפנים דכללות האח' וצערך ר"ה נקרא פנים ממש [דהרי צר"ה עלמו מחלקים האח' דאח' לאח' ולפנים בכמה צחי', וכל אלו הצחי' נקראים בכללות אח' לערך יוה"כ הנקרא בכללות הפנים האמיתי שלהם] וה"ז כנגמר תיקונו צערך צחי' האח' דר"ה ועשיית ויכולה לעמוד עמו פצ"פ בצחי' אלו, אמנם צחי' הפנים האמתיים לערך כללות חודש תשרי עדיין לא נמשכו כ"א לאחר יוה"כ ודוק. כן לריך ע"כ לפרש דצרי השד"ה דאל"ה יסתור דצרי עלמו. וכבר נודע מש"כ מן הרש"ש (הקדמת רחוק"י דף ז' ע"ד) דכל דצרי הרז"ל מיוסדים על ערכי הכינויים.

והנה פש גזן לצאר לשיעת השד"ה אמאי נקראין הצירורין דפנים הנמשכין צימם שצינתיים וצחג הסוכות צשם חסדים ולא צשם מוחין דפנים וכבר הצאנו לעיל בקלרה דמעו"ת דף נ"ז ע"ג נראה דהחסדים הן מוחין שלמים מדכתב שם חז"ל: והבן זה שכל צחי' כליה אינם גגדלים אלא ע"י הגבורות דוגמת ז"א הגדל ע"י החסדים א"כ כשאנו אומרים שניתנין לה ה"ג ר"ל מוחין שלמים אלא כיון שכל גדולתה אינם אלא ע"י הגבורות הם לצדן נזכרין והבן זה מאד עכ"ל. ודון מינה ומינה דה"ה החסדים הנו' בדצרי הרז"ל אף הן מוחין שלמים דומיא דהגבורות וכלו' מוחין דפנים. וע' מש"כ הש"ש קל"ז ע"ג

והצאנו דצריו לעיל קחנו משם. וכיון שכן קשיא לן אמאי שנה הרז"ל מדרכו צקודש צכ"מ לקרא להמוחין צשם מוחין וכאן שנה שמש לחסדים והלא דבר הוא. וכדי לתרץ זה יש להקדים כמה הקדמות צעזעשי"ת כמו שיבאר לקמן.

ו

הנפירה דר"ה היא בין כללות ד' עולמות אבי"ע הנקראין יעקב ורחל לבין ז"א דא"ק (שהם זו"ן הגדולים)

והנה להבין זה יש להקדים ולצאר דצרי הרש"ש צנה"ש (ל"ח ע"ד) הנו' לעיל. ותחילה וראש נצאר מש"כ שם צסיום דצרי הק' חז"ל: ויעו"ר הנסרים צר"ה ויוה"כ הם כללות כל עולם האלילות עם כל צי"ע הנקרא יעקב צערך כללות א"ק כנודע עכ"ל.

וע' להגהת השד"ה על שעה"כ (דף ז"ב ע"ב, וצפאת השד"ה עמ' קל"ח) שהציא דצרי הרש"ש וציאר צזה"ל: ורלה לומר שא"ק נקרא ז"א, והנוק' היא כללות האלילות עם צי"ע, ונקראת ע"ש אריך אנפין, א"כ יהי' הכתר והחכמה דנוק' הנסרים ציום ראשון ושני דר"ה הם גולגלתא ומוחא סתימאה דא"א, עכ"ל. ועפ"ז ציאר דצרי הרז"ל צשעה"כ שם שכתב דצ' ימי ראש השנה הם כנגד צ' רישין דא"א שהם גלגלתא ומוחא סתימאה עי"ש. (ונמלא דצרי הרצ שם צשעה"כ הם ראיח ומקור לדצרי הרש"ש).

וציאר דצריו דיעו"ר שהן תרווייהו צחי' הנוק' צערך הז"א, הן צחי' ד' עולמות אבי"ע, והן הנסרים מן הז"א שהוא

א"ק. ויל"פ דיעקב הוא האלילות ורחל צי"ע ושניהם צכללות צחי' הגוק' בערך הז"א שהוא א"ק. (וזהו דלא כמש"כ בקונט' ים החכמה ער"ה תש"ס והדרגה צי ממש"כ שס, ולהלן יבואר צעה"י). [ולכא"ו ל"צ לשון הרש"ש שכתב דהאלילות עם צי"ע נק' יעקב ולא יעו"ר ואולי הוא ע"ס ויל' הגקרא יעו"ר ויל"ע].

והנה נסירת יעו"ר מן ז"א הוא ע"ד הנסירה הנעשית בכל יומא ויומא דנגסרים יעו"ר מזו"ן הגדולים ואין הנסירה בין רחל ליעקב אלא בין יעו"ר לזו"ן, וצמ"א ביארנו ענין זה ככל הלוך צעה"י, וקילורן של דצרים הוא דהנה חזין מסדר הכוונות ומכמה ראיות דהנסירה הנעשית בכל יום היא לזו"ן הגדולים [דהיינו ו"ק דמ"ה וו"ק דצ"ן הנק' זו"ן הגדולים] ונתחצטו צזה הרצה המפרשים דלכא"ו ל"ע דכיון דהיחוד הנעשה צשים שלו' הוא יחוד דיעו"ר [שהם עטרות היסודות דו"ק דמ"ה ודו"ק דצ"ן כידוע כ"ז מדצרי הרש"ש צנה"ש דף ז' ע"ד], א"כ הא"ך נעשה הנסירה צזו"ן הגדולים, אמנם ביאור הענין דצכל מקום אחר המשכת המוחין דאח' ערס שנמשכין המוחין דפנים נעשה ענין הנסירה, והוא בין צכללות ובין צפרטות, דצכל מקום שנמשכין מוחין דאח' ופנים נעשה ציניהם ענין הנסירה לערך אחו' הפרט אחר גמר המוחין דאח', משום דקי"ל דהכלל והפרט שוין הן צכל מקום. והנה צתפלת העמידה עד תיצת צאהצה נמשכין המוחין דאח' לז"א [שהוא ו"ק דמ"ה וו"ק דצ"ן הנק' זו"ן הגדולים] והוא מאיר וצונה ומתקן את יעו"ר צמוחין אלו [ויעקב צצנה צפני הז"א ורחל צאחורי הז"א], ומתיצת צאהצה ואילך נמשכין מוחין דפנים לז"א

[שהוא זו"ן הגדולים כנ"ל] והארתם לנוק' שצפניו, וע"כ מוכרח לפי"ז דהנסירה הנעשית צצאהצה היא לנסור רחל מכללות הז"א, ואע"פ שכללות כל המוחין כולן דימות החול אין כ"א מצחי' נה"י דישסו"ת כנודע ומ"מ מאחר ומתפרטים לחא' ופנים ממיילא נעשה צהן ענין הנסירה לערכס צתיצת צאהצה ואח"כ צשים שלו' מן הראוי היה שיצדווגו אלו הזו"ן הגדולים ע"י אותן המוחין דנה"י דישסו"ת שנמשכו צהן, צרס מאחר ואין אלא מוחין דישסו"ת (נה"י דישסו"ת) אין די צהן לגרוס זוג דפצ"פ וכמש"כ הרז"ל צש' העקודים פ"ג דא"א להיות זוג דפצ"פ כ"א ע"י מוחין דחכמה האמיתיים (שהם מוחין דאוי"א עילאין) ולפיכך אין יכולין זו"ן הגדולים להצדווג צזוג שלים דפצ"פ עם מוחין דימות החול, וע"כ אין זוגס עולה צשס כלל (אע"פ שי"ל שלערך המוחין שנכנסו צהן יקרא צווגים דזו"ן צשס זוג אמנס מאחר אלו המוחין דצינה הם עלמנן נחשצים לצחי' מוחין דחכמה לערך יעקו"ר אשר תחת זו"ן הגדולים משו"ה אע"פ שזו"ן הגדולים אינס יכולים להצדווג צזוג דפצ"פ מ"מ יעקו"ר מאחר ונתפשטו צהן מוחין דחכמה לערכס יכולין להצדווג צזוג דפצ"פ והוא הזוג הנעשה צשים שלו' והן הן דצרי מרן הרש"ש צהגהותיו לש' העקודים פ"ג (ע"ח דף כ"ה ע"צ) ועכ"פ נמלא דאין הנסירה הנעשית צכל יום ענינה לנסור היעקב מרחל כ"א לנסור הז"א מן הגוק' (שהיא כללות יעקו"ר) ועד"ז צר"ה ויוהכ"פ נעשה הנסירה בין יעקו"ר שהן כללות אצי"ע לבין ז"א שהוא צחי' א"ק.

והנה צחי' עולמות אצי"ע שהן צחי' כללות הגוק' הוא צחי' צ"ן דא"ק, וצחי' הז"א אשר ממנו נגסרת הגוק' היא צחי' מ"ה

דא"ק, [צמ"א הארכנו להוכיח מאלו הדברים דמ"ה דא"ק שהוא ז"א דא"ק מלציש למעלה מצ"ן דא"ק שהוא נוק' דא"ק, ואינן מלצישין זה לזה צוה מעצורא דא"ק כפשטות דצרי הרז"ל, כ"א זה למעלה מזה ע"ד סדר ואופן עמידת ז"ן (שהס ו"ק דמ"ה ו"ק דצ"ן) שמקומן למעלה מייעו"ר, דיעו"ר שהס צחי' הנוק' מלצישים לז"ן צכ"מ מן החזה ולמטה, ועד"ז ממש היא בחלוקת וסדר ההתלצשות דמ"ה וצ"ן דא"ק].

דא"ק ולמטה נקראין יעקו"ר צחי' נוקצא. צהכרה שפרלוק שלמעלה מהן שהוא פרלוק מ"ה שהוא ז"א דא"ק [כפי מה שציארנו לעיל דהמ"ה דא"ק עומד למעלה מהצ"ן דא"ק וכו'] הוא הנקרא צחי' הז"א לערכס, והוא אשר עולה ציוהכ"פ אל הפרלוק שעל גציו שהוא צינה דא"ק (ומש"כ הרז"ל צכ"מ דמ"ה וצ"ן דא"ק מלצישין צוה מן עצורא דא"ק ולמטה ציארנו צמ"א צארכה, עודנו צכתי' והש"ת יזכנו להוליאו צמהרה לאורה).

והנה חידוש זה שכתב מרן הרש"ש דז"א דא"ק הוא צחי' הז"א לערך הנוק' שהן כללות עולמות אצ"ע מתורתו של הרז"ל למדו והוא מדכתב הרז"ל צשער אח"פ (פ"ה דף כ' ע"ב) וז"ל: והנה ידעת סוד אדניי שמעו וכו' כי השמייעה צאוזן והוא צינה וכו' (ר"ל צינה דא"ק), ולכן עיקר אמירה זו (דפסוק אדניי שמעה) היא ציוהכ"פ הרומז על הצינה. גם צזה תצין איך כל סוד הצינה הס (חמשה) קולות הגשמעים צאוזן, ואלו הם מה שציארנו (צשעה"כ דרוש א', צ', ג', דיוהכ"פ) צסוד חמשה ענויים דיוה"כ, שאז אינן ז"ן ניזונים אלא מסוד קולות ולא מסוד אכילה ושחיה, עכ"ל. ומכאן ילא לו למרן הרש"ש מש"כ צנה"ש (ל"ח ע"ד) הגז"ל דהחילוניות הנתקן צר"ה הוא צ' פרלופי נה"י וחג"ת הכוללים דא"ק והפנימיות הנתקן ציוהכ"פ הוא פרלוק הצינה דא"ק וכנז' צפ"ה משער אח"פ כי יוה"כ צאוזן דא"ק וכו' עכ"ל.

והנה צר"ה עולים ז"ן ומלצישים לחג"ת ונה"י דא"ק והוא ע"י צחי' המוחין דאח' ופנים דאח' דאח' כנ"ל, ועי"ז נגסרים צחי' כללות אצ"ע שהס צחי' הנוק' מן ז"א דא"ק שהוא צחי' הז"א כנ"ל, וציוהכ"פ עולה הנוק' אל צינה דא"ק (כלומר אל חצ"ד דצינה דא"ק כדמציאר לקמן), ועי"ז נכנסין צה מוחין דאח' ופנים דפנים דאח', והוא שכתב הרז"ל (צע"ח של"ד פ"ד כלל ח' וצמצ"ש ס"א ע"ב) דצין צמוחין דאח' (כלו' צר"ה עד תק"ש) וצין צמוחין דפנים (מתק"ש דר"ה ואילך שהס מוחין דפנים לערך המוחין דקודם תק"ש) נמשכין המוחין אל הנוק' צתחילה מן הז"א (והוא צימי ר"ה), ושז ע"י אימא (והוא ציוה"כ שעולה הנוק' ומלצשת לאימא וכנ"ל).

ז

אין סילוק מוחין לעולם ומ"ש
 ובעת הנסירה מסתלקין
 החכמות וחסדים ועומדים ע"ג
 רישא דז"א ובינות וגבורות
 נכנסין תוך נוק' אינו כפשוטו

ולכאורה קשה דהרי צכ"מ סדר המשכת המוחין דאח' הוא שחילה

והנה מדכתב הרז"ל דציוהכ"פ נמשכין מוחין דצינה דא"ק לז"ן צהכרה שהז"ן שאליהם נמשכין המוחין הג"ל הס הפרלוק שחחת צינה דא"ק, וכיון שכללות עולמות אצ"ע המלצישין על צ"ן דא"ק שמתצורא

להיות בסוד נקודה (ע"י שעה"כ שם צדוש צ' דעמידה דף ל"ב ע"ד וצ"מ), צאמת אינו כן דאין הדברים כפשטן אלא צ' נקודות הן, נקודת האח' ונקו' הפנים, וכשחזרה הנוק' לפנים הגה נקודת האח' נשאר פרטוף שלם צ"י ספירות, ונקודת הפנים היא זאת שעדיין צבחי' נקודה אחת בלבד, אלא שכל פרטוף האחור צערך פרטוף הפנים שהולכים עתה לצנות אינו עולה בשם ונחשז כמי שנתמעטה הנוק' לנקודה אחת בלבד, ופירושו שאנו עוזרים עתה לתקן את נקודת הפנים אשר היא רק נקודה אחת, וע"ע שערי רחמים ח"ב סי' קה"ל.

וכמו כן צענין היסוד הג"ל דאין סילוק מוחין לעולם, היינו לעולם כל מדרגה וכל צחי' הוא המשכת מוחין חדשים, ומה שנקרא לפעמים צחי' סילוק של המוחין הקודמים היינו דכיון שטוברים למקום שעדיין אין צו מוחין ע"מ להמשיך שם חוספת מוחין חדשים, נחשז כסילוק מוחין, כי באותו צחי' עדיין לא נמשך מוחין, וכדוגמת דצרי הרז"ל הג"ל דכאשר באים לצנות נקודת הפנים נחשז כמי שהנוק' הקודמת [שהיא פרטוף האחור דידה] התמעטה לנקודה אחת כמשנ"ת, ודוק, ועד"ז ביאר התו"ח צענין המוחין דפסח ודעומר ודשזועות, שהמוחין דפסח הם צחי' עיבור, ודעומר הוא צחי' יניקה, והמוחין דשזועות הן דצחי' גדלות, ולא כפשטות דצרי הרז"ל דמסתלקין המוחין צפסח וחוזרים ונמשכין צימי העומר, והוא גם מה"ע דצאמת אין סילוק מוחין, אלא דכיון דצימי העומר אנו עולים לקבל מוחין יותר עליונים של צחי' יניקה וצפרטוף היניקה

נמשכין המוחין אל הז"א והוא מאיר לנוק', ושוב מסתלקין ממנו וחכמות וחסדים עומדים מקיפין ע"ג רישא דז"א, וצינות וגבו' נכנסין עם נה"י דאימא גו נוקצא ועי"ז ננסרת ממנו, וזהו הנקרא צפשטות דצצרי הרז"ל הג"ל דתחילה מקבלת הנוק' ע"י הז"א ואח"כ ע"י אימא, כלומר דהכל באותם מוחין דאימא שתחילה נכנסו בז"א וגיתו ממנו הארתם לנוק' ושוב יולאים מן הז"א ונכנסים צנוק' צזמן הנסירה, והרי דקודם שמתפשטין המוחין דצינות וגבו' עם נה"י דאימא גו נוקצא הרי הם מסתלקין הן מז"א, ולפמשנ"ת אין זה הסדר ציוה"כ, אלא קבלת הנוק' המוחין מאימא היינו עלייה חדשה לנוק' לקבל מוחין חדשים דצחי' פנים דאח' כמשנ"ת, והמוחין הקודמים דאח' דאח' נשארים צמקומם צז"א.

ואמנם ישוב הדבר הוא עפ"י יסוד גדול שכתב הרז"ל (עו"ת דף ה' ע"ב וצ"מ) דאין סילוק מוחין לעולם כ"א בכל צחינה וצחי' מתפשטין מוחין חדשים גמורים לגמרי לא ראי זה כראי זה, וע' מש"כ התו"ח (דף קנ"ח ע"א ודף ל"ע ע"ב). וביאר הענין הוא ע"ד שכתב הרז"ל צשער ל"ד (פ"ב כלל ח', וצמבו"ש הז"ל) וז"ל: באופן כי כשאנו אומרים שאחר שנגדלת אצ"א אז חוזרת להיות נקודה קטנה צפנים, פירוש הוא על אותה נקודה צצחי' פנים שעדיין צצחי' פנים שלה אין לה רק נקודה אחת, אמנם כל האחוריים הם שלמים לגמרי, והצן זה מאוד. ועי"ש (דף מ"ה ע"ד) דבהגות השמ"ש, וצשמן ששון (דרוש צ' מדרושי העמידה דף מ"ג ע"ב אות י"ח) דאע"פ שמתפשטות דצרי הרז"ל צכ"מ נראה שאותה צחי' עלמה שנתגדלה באחור היא מתמעטת

עדיין לא נמשכו המוחין, נחשב דבר זה כמי שהסתלקו המוחין ולריך להמשיכם מחדש.

והכא נמי בסוגיא דידן יש לפרש כן דהמוחין דאח' נמשכין תחילה לז"א וממנו לנוק', ואחר שנמשכו צו שוב אינן מסתלקין ממנו לעולם, אלא שאח"כ נמשכין מוחין חדשים לנוק' ע"י אימא, ובערך בחי' זו דהמוחין החדשים אין נמשכין כ"א מוחין דצינות וגבורות בלבד, [שהן מוחין דלד שמאל, וכלו' בחי' ו"ק שלערך הבחי' החדשה הנמשכת עתה אל הנוק'] וזה נחשב כמו שנסתלקו המוחין הקודמים ונמשכים המוחין דאימא לנוק'.

וכדרך זה פירש רבינו התו"ח (דף ק"ס ע"א) וצ"ע הבאנו ראייה לשיעור זה מדברי הרב ז"ל בשער הכוונות (דרוש א' דר"ה דף ל"א ע"ב) וז"ל: ואז הולך המאליל העליון להפיל תרדמה על ז"א ואז ז"א לצדו וכו' עולה למעלה בסוד מ"ן וכו', שכל לורך זיווג הזה דא"א אינו אלא ללורך בנין המלכות שהיא נקבה לצדה, לכן מספיק בהעלאת מ"ן ע"י ז"א לצדו, וע"י העלאת מ"ן אלו מזדווגים א"א, ומן הארת הזוג היא צונים ומתקנים את הנוק' וכו' ונעשית פרלוף שלם די"ם ועומדת עימו אב"א וכו', עכ"ל. והנה דבריו הקדושים מחוסרי הבנה דהיכן מלינו זיווג א"א והעלאת מ"ן ללורך בנין הנוק' באח', והלא בכל מקום נודע כי בנין הנוק' נעשה ע"י צינות וגבורות שמסתלקין מז"א ונכנסין בהנוק', וע"י שמן ששון שם אות כ' שנחבק בזה, ולפי מה שכתב התו"ח הג"ל אחי שפיר, דכאן הורה לנו רבינו דללורך הנסירה שהיא המשכת הצינות וגבורות, לריך העלאת מ"ן זיווג דא"א, לפי שאין

סילוק מוחין לעולם, והצינות והגבורות הנמשכים עתה הם מוחין חדשים הנמשכים מרום המעלות, ובהכרח שיהי' תחילה העלאת מ"ן ואח"כ זיווג א"א וכו' כצבל מקום, אלא שאין מכוונים כל זה ונכלל הכל בכללות סדר הכוונה דהמשכת הצינות וגבורות תוך נוק' (וע"י להרב שלום ירושלים עמ' מ' מ"א מש"כ צענין הריצועים הנמשכים תוך הנוק' צעת הנסירה שהם מוחין חדשים הצאים עתה מרום המעלות, והאזויות לוקח ז"א ומספרם הנוק'). ועפ"י יתבאר יפה מש"כ צענין כוונת יו"ב, והוא דבר"ה נמשכין המוחין אל הז"א וממנו לנוק' והם המוחין דאח' דאח' כמשכ"ת, ושוב ציו"ב עולה הנוק' ומלצפת לצניה דא"ק ועי"ז נכנסין בה בחי' מוחין חדשים יותר עליונים אשר עדין לא נחפשעו לא בז"א ולא בנוק' עד הנה וכן בחי' הפנים דאח' וכנ"ל.

ה

בחי' ו"ק דבינה דא"ק הוא בערך בחי' החכמה והבינה דסדר התחלקות כל שאר העולמות

ומכל אלו הדברים ממלינו למדים דבר"ה נתקנים חג"ת ונה"י הכוללים דא"ק, וציו"ב בחי' הצינה דא"ק, וכאן יש מקום להרגיש נודע בכל מקום דבחי' המוחין דצינה הן המוחין דאח', ובחי' המוחין דחכמה הן בחי' המוחין דפנים, ואחר שנכנסין המוחין דאח' תוך נוקבא נגדלת בכל אח' דז"א ואז ננסרת, וכנודע סדר הדברים בכ"מ, (וכמש"כ מן הרש"ש צנה"ש דף כ"ג ע"ב) והבאנו דבריו הק' לעיל, וכיון שבצ"ה ועשי"ת עדיין לא נשלמו להכנס בחי' המוחין דאח'

והנה קודם ר"ה כבר היו הז"ן מלבישין כל קומת האלילות שהוא מן עזרא דא"ק ולמטה, וזר"ה נתקן בהן חג"ת ונה"י דא"ק, ר"ל דנתקן הז"א ונגדל עד הגרון דא"ק שזהו צחי' החג"ת ונה"י שכתב הרש"ש (והן צחי' חג"ת ונה"י דצינה דא"ק, דהא צינה דא"ק מקומה מתחיל מן האזן דא"ק ומתפשטת עד עזרא דגופא, וחז"ד דידה הוא מהאזן עד הגרון, וז"ק דידה מן הגרון ועד העזר, וכדיצואר להלן מילתא בטעמא), והנה חג"ת ונה"י דא"ק שהן מלמטה עד הגרון שזו ששם מקום דרועא ימינא ושמאלא, אע"פ שעפ"י סדר התחלקות פרלופי א"ק עדין לא נכנס בהן אפילו כל המוחין דצינה דהא עדיין לא עלו לאוזן דא"ק, אלא רק הו"ק דצינה נכנס בהם כמשנ"ת, מ"מ עפ"י סדר התחלקות הפרלופין דכל העולמות (מלכד א"ק) נמלא דכבר הלבישו הז"ן לצינה ולחכמה, דהא זכ"מ חכמה וצינה מלבישים מהגרון ולמטה על דרועא ימינא ושמאלא כמו זא"א דאלילות שמלבישין או"א על זרועות דא"א, וכן הוא בפרעות ככל פרלופ מלכד א"ק, נמלא שבעת שגדלו ז"ן והלבישו עד הגרון, הגה בערך א"ק אין בהן כ"א ו"ק דצינה דא"ק, ובערך סדר ההלצה דפרעות כל עולם ועולם כבר הלבישו לחו"צ דאותו העולם, ונמלא שבעת זה כבר יש בהן מוחין דאח' ודפנים שהם מוחין דצינה ודחכמה, אלא שלערך המוחין העתידין להכנס בהן ציוה"כ שהן מוחין דחז"ד דצינה דא"ק המלביש מן האוזן עד הגרון, נקראין כל אלו המוחין דעשי"ת צחי' אח', לפי שצחי' האוזן זכ"מ שהיא זראש נכללת בכלל צחי' הכתר דאותו העולם וכנ"ל דזכ"מ הראש הוא הכתר כמו זא"א דאלילות, וממילא אוזן דא"ק אשר מקומה

שהן מוחין דצינה, א"כ הא"ך נעשה זה ענין הנסירה, והלא עדיין אין הז"א כ"א צחי' ו"ק צחי' חג"ת ונה"י [דא"ק] בלכד.

ואע"פ שיש מקום ליישב שלא בדוחק עפ"י ערכי הכיוויים, דהמוחין הנכנסין זר"ה ובעשי"ת נקראין אח' לערך המוחין הנמשכין ציוה"כ פ הנקראין פנים לערכן, וכיון שנקראין שם אחר נעשה בהן כל פרטי הבחינות ע"ד הנעשין בהמשכת מוחין דאח', וע"כ נעשה זה ענין הנסירה, ויחיישצו הדברים על הלכ יפה. מ"מ טעמא צעי אמאי צימים אלו נתפרט סדר הכיוויים עפ"י ערך הגז' דהיינו שהמוחין דאח' נקראים חג"ת נה"י והמוחין דפנים [דאח'] נקראים צינה, ודלא כהסדר והערכין שצבל מקום.

והגרא"ה צה צע"ה צותן טעם דהנה סדר עמידת הפרלופים דא"ק גשחנה מסדר עמידת הפרלופים דכל העולמות כולן, דהנה זכ"מ סדר עמידת פרלופי האלילות הוא דאריך הוא ראש האלילות, ואו"א מלבישין על גביו מן הגרון שזו ועד החזה שזו, וישסו"ת מלבישים מן החזה ועד העזר, וז"ן מן העזר דא"א ולמטה, אמנם לא כן הוא זא"ק, דהתם סדר הלצשת הפרלופין הוא צאופן אחר, דחכמה דא"ק בשערות הראש והוא ע"צ דא"ק, וצינה דא"ק מתחלת מן האוזן ונמשכת עד העזר והוא ס"ג דא"ק [וכולל כל צחי' אח"פ כידוע], וז"ן דא"ק מן העזר ולמטה, ונמלא דצחי' חכמה וצינה שצבל מקום שהם מן הגרון עד העזר, הרי זא"ק שניהם צמקום צינה דא"ק בלכד, דהרי מאוזן דא"ק עד העזר כולו הוא צחי' צינה דא"ק.

צראש הוא צחי' כתר דכל מקום, ונמלא דיוהכ"פ לערך ח"ק הוא צבינה, ולערך סדר ההתחלקות דכל העולמות הוא צכתר, ולפיכך ח"ש דנקראין המוחין דר"ה ועשי"ת אח' צערך המוחין דיוה"כ, אצל כיון שצערך סדר הפרופים דכל העולמות הם כל הגוף נקראים אח' ופנים כי לפי ערך הכללי כוללים חו"צ שהם אח' ופנים.

ט

**אצילות ובי"ע הנקראין יעקו"ר
מלבישיין זה לזה בשוה בעובי**

וכיון דאיירינן צהא נימא צה מילתא, דלכו' ל"צ מש"כ השד"ה דכתר וחכמה הנסרין ציוס ח' וצ' דר"ה הן גולגלתא ומו"ם דח"א, דהניחא חי לא היתה הנוק' הנסרת צר"ה כי אם כגודל האצילות בלצד, וח"א היה צחי' ח"ק הוי ניחא, דאחר שא"א מצריח כל אורך עולם האצילות מן הקצה אל הקצה, נמלא די"ם דח"א הם כקומת י"ם דאצילות, וכתר וחכמה שבו הן כתר וחכמה דכללות האצילות והם הנסרין ציוס ח' וצ'. אמנם עתה לא כן הדבר, דהרי הנוק' הנסרת אינה עולם האצילות בלצד כ"א כוללת גם כל עולמות צי"ע כמו"ש הרש"ש הנ"ל, והרי ג' עולמות צי"ע עומדים תחת האצילות ואין ח"א מתלצב ומתפשט בתוכן, ונמלא דכללות י' ספירות דהנוק' הזאת הנסרת צר"ה גדולים כאורך כל ד' עולמות אציע, ואיך נפרש דהכתר והחכמה דהנוק' הנסרים צימיו ר"ה הם רק גולגלתא ומו"ם שהם כתר וחכמה דפרטות עולם האצילות בלצד.

צרם, אחר התצוננות נראה דיש לפרש דכאשר אמרינן דאצילות הוא יעקב

וצי"ע הן רחל אין זה אציע באורך זה תחת זה, אלא הוא צחי' אציע צעזי המלצושים זה לזה בשוה ועומדים זה אלל זה צעזי, וצחי' יעקב שהוא האצילות הוא לד הימין והוא לד המ"ה, וצחי' רחל שהיא צי"ע היא לד השמאל והיא לד הצ"ן, וכמו בכל מקום דיעקב ורחל עומדים צימין וצשמאל והם צחי' מ"ה וצ"ן, ולפי"ז לק"מ דנמלא די"ם דח"א המצריח מן הקצה אל הקצה הן ממש י"ם דיעו"ר שניהם ההנסרין צר"ה והם הנקראים צחי' אציע, אך הם באורך האצילות בלצד, וח"כ הכתר והחכמה דיוס ח' וצ' דר"ה הן הן גולגלתא ומו"ם דח"א שהם כתר וחכמה דכללות האצילות וכמשנ"ת, וח"ש צס"ד.

י

**להוביח דר"ה הוא בחי' ו"ק
דבינה דא"ק ולא ו"ק הכוללים
דא"ק**

והנה מש"כ מרן הרש"ש דהחילוניות הנתקן צר"ה היא צ' פרופי נה"י וחג"ת דח"ק, לל"פ כשנ"ת לעיל דאינס חג"ת ונה"י הכוללים דח"ק שהם צחי' פרופי הגפש והרוח דח"ק, דהא לא מלינו שיעסקו התחתונים צתיקון צחי' הגפש והרוח שהרי מתוקנים הם ע"י המאליל מששת ימי צראשית כמו שכתב הרש"ש צכ"מ (עי' נה"ש דף ח' ע"צ ועי' הגהת השמש שער ל' פ"ד דף כ"ח ע"צ) [ונרמז צפסוק כ"ר הוי"ה גשמת אדם, ר"ל דצחי' הנ"ר דכל פרע מתוקנים מן הוי"ה שהוא המאליל, וצחי' גשמת - אדם, כלו' דמנשמה ואילך הוא מקום עבודת האדם התחתון] וכידוע דהתחלת

המוחין מצניגה שהוא אימא, וכלו צינה דא"ק וכנ"ל צנה"ש ל"ח ע"ד, וע"כ דצ"ה הוא תיקון חג"ת ונה"י דצינה דא"ק, וציוה"כ ג"ר דצינה דא"ק.

ומה שנקראין הן בלשון הרש"ש נה"י וחג"ת דא"ק דמשמע לכא"ו שהם נה"י וחג"ת הכוללים דא"ק, ולמה לא פירש כוונתו שהם נה"י וחג"ת דצינה דא"ק, יל"פ שהוא ע"ד שכתב הרז"ל דדרושי קבלת שבת (עיין שעה"כ דרוש א' צענין קבלת שבת) דבליל שבת אין שום עליה לז"א, ועי"ש שמצא דצחי' ה'ל' דלס' וה'ל' דלס' דישסו"ת אין גורמים עליה לז"א, ולכא"ו הוא תימה גדולה דהא בכל ימות השבוע וכמו כן בליל שבת נמשכין מדרגות של מוחין שלמים, וכל המשכת המוחין הרי הוא גידול הפרלוק ועלייתו כמו שביאר לנו מרן הרש"ש ז"ל באריכות בהקדמת רחוב"י (דף ח' ע"ד ודף ע' ע"א וע"ב) צא"ר היטב, ועי' מש"כ הרז"ל בריש שער ז"א ועי' צא"ש"ל שם. אמנם ביאור הענין הוא דצחי' החג"ת והנה"י שהם צחי' ה'ל' וה'ל' דלס', כיון שאינם אלא עליה מועטת אין נחשצין לעליה כלל, ונחשצו כאילו יורדים ומתלצצין המוחין דו"ק דפרלוק העליון גו ז"ן ולא כאילו עולין הזו"ן ומלצישים לו"ק דפרלוק שעליו, ועל כן אינו עולה בשם גידול הזו"ן כי אם כתיקון החג"ת נה"י דזו"ן עלמס צמקומס. והכי נמי צחי' הז"א והמוק' דא"ק כיון שנמשכין להן המוחין דחג"ת נה"י דצינה דא"ק שהן מוחין דו"ק דנשמה בלצד הנק' מוחין ד'ל' ו'ל' דלס', אין הגידול עולה על שם צינה דא"ק כ"א על שם חג"ת ונה"י הכוללים דא"ק שהם פרלוק הזו"ן עלמס דא"ק, והצן.

המשכת המוחין לזו"ן דאלילות צימות החול הוא המוחין דנה"י דישסו"ת שהוא פרלוק הנשמה שלהם, לפי שמוחין דנפש ורוח דזו"ן מתוקנים הן מן המאליל, וכמו שהוא בזו"ן דאלילות כן הוא בכל צחי' זו"ן בכל מקום, וא"כ כאשר נאמר דהזו"ן הנתקנים צר"ה הם זו"ן דא"ק הרי צע"כ דהג"ר שלהם כבר מתוקנים ועבודתינו לתקן להם מנשמה ואילך, וצע"כ לריך לפרש דברי הרש"ש דחג"ת ונה"י דקאמר היינו חג"ת נה"י הפרטיים דצינה דא"ק שהוא פרלוק הנשמה דא"ק, וכבר הצאנו לעיל מדברי הרז"ל צמצו"ש וצעו"ת דצ"ה נתקן כלי חילון וכלי אמלעי וציוה"כ כלי הפנימי, והרי מוכח ששלשתן צדדא פרלוק אלא שר"ה צחי' ו"ק חג"ת ונה"י שהם כלי חילון ואמלעי, ויוה"כ צחי' ג"ר חצ"ד שהוא כלי הפנימי, וממילא אם כתב הרש"ש דיוה"כ הוא צינה דא"ק צע"כ היינו בכלי הפנימי דצינה דא"ק וכנגדו צר"ה נתקנים כלי חילון ואמלעי דצינה דא"ק שהם חג"ת ונה"י דצינה דא"ק, ודוק.

ויש להציא עוד ראייה לדברינו מדברי מרן הרש"ש עלמס צמוסר שנהגו לומר צצית אל קודם תקיעת שופר (נה"ש דף ל"ט ע"א) וז"ל: לכן עתה עת רלון וכו' ולשוב צתשובה שלימה וכו', כי כל עיקר השופר תלוי צתשובה וכו', ואז תשוב ה' שהיא אימא להתפשט המוחין צז"א, והוא הכרח גדול וכו' כי אין קול השופר מועיל צאימא הנקראת אופן והנק' תשובה להמשיך המוחין צז"א, אם לא שעולה הקול צהתעוררות הלצ וכו', והאופן כנגד אימא דכללות, והלצ כנגד ז"א דכללות וכו', עכ"ל. הרי דגם צר"ה נמשכין

יא

ביאור נאה אמאי ההיכלות דימי החול הם דז"ן דבריאה ולא דנה"י דישסו"ת

ועפ"י הקדמה זו ביארנו במקום אחר צמה שמלינו דשצטה היכלות אשר דרכס עולים המוחין בכל ימי השצוה הם צתפלת שחרית היכלות דז"א דבריאה, וצתפלת ערבית היכלות דנוק' דבריאה, וכמבואר בדברי הרז"ל בשעה"כ (דף נ"ב ע"ב) וז"ל: דע כי הגה בכל עולם ועולם מד' עולמות אבי"ע יש צו ה' פרטופין וכו', וכ"א מהן כולל ז' היכלות וכו', והגה ז"א דבריאה יש לו ז' היכלין דכורין הכוללים י"ס, ואלו הם ההיכלות של תפלת יולר וכו', אבל אלו ההיכלות של יולר דערצית הם ז' היכלין נוק' דז"א דבריאה וכו', ועי"ש וצדק ע"ג ע"א דהיכלות דשצת הם היכלי א"א דבריאה, וע"ע צנה"ש דף מ"ז ע"ב וז"ל: יולר דערצית דחול צז' היכלי נוק' דבריאה, ויולר דשחרית צז' היכלי ז"א דבריאה, וצליל שצת צהיכלי אימא, וצשחרית צהיכלי אצא דבריאה, וצליל כיפור צנוק' דא"א, וציוס כיפור צא"א דבריאה. וע"ע פתח עינים (דף ל"ז סוע"ד) דמנחת שצ"ק הוא צא"א דבריאה, וצליל פסח צאו"א עילאין דבריאה, וכן עד"ז צשצועות וצר"ה וציוה"כ כפי אותה התפלה הנאמרת צעת ההיא, וע' צסידור הרש"ש שסידר ע"ד הג"ל בכל מקום כפי ענינו.

ומכל זה נמלינו למדים דהיכלות דבריאה בכל תפלה ותפלה הן מקושרים צצחי' המוחין הגמשכין, דכפי אותן צחי' מוחין שנמשכין צאותה התפלה לז"ן דאצילות כן צאותו צחי' עולים הצירורים דרך אותם

היכלות דבריאה, וא"כ לכאורה ל"צ למה צשחרית דחול עולים הצירורים דרך היכלות ז"א דבריאה, והרי המוחין הגמשכים צתפלת שחרית הם מוחין דנה"י דישסו"ת וא"כ היה לריך לעלות הצירורים דרך היכלות דישסו"ת דבריאה, ומה נשתנה סדר ההיכלות דימות החול שלא נשתוו עם צחי' המוחין הגמשכין בהן. ולפמש"כ לעיל א"ש צס"ד, דכיון דצחי' המוחין דנה"י דישסו"ת אינן נקראים צשס עליה דז"ן לישסו"ת כ"א נקראין כאילו היו המוחין דישסו"ת יורדים ונכנסין גו ז"ן, וז"ן אינם עולים ממקומן כלל, ונמצא דהמוחין דימות החול אע"ג שהן מישסו"ת מ"מ נקראין ע"ש הז"ן, ולכך אף ההיכלות דבריאה הן דוגמתן ממש ונקראים היכלות דז"ן, [ומה דהיכלות דשחרית הן דז"א וצערצית נוק' הוא לפי דשחרית הוא צכלים פנימיים וערבית צכלים חיצוניים שהם צחי' נוק'].

ועד"ז יתבאר היעצ דברי הרצ צדרוש ה' דר"ה צסדר עליות התפלות דר"ה עי"ש שכתב דצלחש וחזרה דשחרית עולים ז"ן צגצורה [צלחש] וצטערא דגצורה דדעת [צחזרה] דז"א עלמו, ורק צמוסף עולים לאימא, ולכאורה ל"ע דהרי קי"ל לפי"ד הרש"ש צסידור [וכפי שציאר הרצ כרס שלמה ואכמ"ל] דהמוחין דלחש ושחרית דר"ה הם מוחין דישסו"ת והרי ז"ן עולים לגצורה דתצורה ולגצורה דדעת דתצורה, ומהו שכתב הרז"ל דעולים לגצורה ולדעת דז"א עלמו, ולפמשנ"ת א"ש דהמוחין דישסו"ת נחשבים כמוחין דז"א עלמו צמקומו וכמשנ"ת [וצהכרה לל"פ כן הכא, דהרי מיניה וציה הוא קשה איך שייך שז"א יעלה לגצורה של עלמו, ואיך קורא לזה כלל עליה מעלמו

לעלמו, ובע"כ ל"ל דודאי יש לו עליה וגידול, אלא שהעליה לתצונה נחשז כעליה למקום ז"א עלמו, כי מוחין דיססו"ת נחשזים כדרגא דז"א, ואין נחשז עליה אמיתית רק כשעולה לקבל מוחין דאו"א עילאין] ודו"ה.

יב

**המשכת המוחין דימים
שבינתיים וחג הסוכות הם
מבחי' החסדים דבינה דא"ק**

ועתה נתנה ראש וגשזבה לבאר צחי' החסדים הגמשכין צימים שבינתיים וצחג הסוכות, ובהקדם מש"כ הרז"ל צמזו"ש (דף ס"א רע"ג) וכן הוא צפרע"ח (פ"צ צשס מ"ב) וז"ל: אח"כ שנגסרה לוקחת חמש גבורות שלישיים מהם נגדלה וכו', והצן זה כי כל צחי' כלים אינם נגדלים אלא ע"י הגבורות דוגמת ז"א הגדל ע"י החסדים, א"כ כשאנו אומרים שותנים לה ה"ג ר"ל מוחין שלמים שלה, אלא כיון שכל גדולתה אינה אלא ע"י הגבורות, הם לצדם נזכרות, והצן זה מאוד וכו'. וציוה"כ נעשה יסוד דפנימיות, ובהושע"ר מלכות דפנימיות, והצן זה מאוד. ושם נאמר כי בכל המשך יוה"כ גמשכות צה בכל גופה המוחין שלה עם הגבורות, וצרגע עת הגעילה אז נגמרו להתפשט ה' גבורותיה עד היסוד צה ולא יותר, ובהושע"ר צמלכות, והצן זה מאוד, (וענין היסוד והמל' דיוה"כ והושע"ר יבאר צעה"י להלן). ואמנם ענין החסדים שלקחה ג"כ אז כגודע כי יש מ"ה וצ"ן צז"א ומ"ה וצ"ן צנוק', וצנוק' יורדים קודם הגבורות להתפשט צה ואח"כ החסדים, וזה היפך מהז"א כז', והטעם כי עיקרה גבורות ולכן צהם מתחילין וכו',

ונמלא כי אחר שנפשטו צנעילה ה"ג ציסוד שלה, אח"כ ירדו ה"ח שלה שלקחתם ע"י אימא עלמה, ונחפשטו צגופה צימים שצין יוה"כ עד הושע"ר צסוד הסוכה פנימים ומקיפין, וציוס הושע"ר נחפשטו ה"ג גם תוך מלכות שצה וכו', עכ"ל. וע"ע כ"ז צעולת תמיד (דף נ"ז ע"צ).

ומלשונות האמורים נראה מצואר דצחי' המ"ה והצ"ן דנוק' הם צחי' החו"ג ומתפשטין עפ"י סדר זה, דצחי' הגצו' מתפשטין מר"ה ועד יוה"כ ועד צכלל, וצחי' החסדים מתפשטין ממולאי יוהכ"פ ואילך צימים שבינתיים וצחג הסוכות, ואלו ואלו הם צחי' המוחין דצינה דא"ק, אלא שאלו גבורות ואלו חסדים, ואין הזו"ן עולים צסדר הכוונות והעליות דחודש תשרי למעלה מצינה דא"ק כלל.

ונראה עוד ראייה לדצרינו דכללות המוחין הגמשכין צחודש תשרי הם מוחין דצינה דא"ק ולא למעלה מהן, והוא ממה שלא מלינו צסדר הגסירה דר"ה שנעשים רחל ולאה לפרלוף אחד על דרך שמלינו צנסירה צימות החול, והנה טעם שנעשין לאה ורחל לפרלוף אחד צעת הגסירה הוא לפי שהגסירה הוא הכנה להמשכת המוחין דפנים הצאים לאחר הגסירה, ולצרכם נעשים לאה ורחל פרלוף אחד ומלצישים כל קומת ז"א, והוא הכנה למוחין דגדלות (וכדצרי מן הרש"ש נה"ש דף ל"ג ע"ש).

ולפמש"כ דהמוחין דכללות חודש תשרי הם מוחין דצינה דא"ק יחא, דכיון דצין כולם הם מוחין דצינה הנקראים צכללות השנה מוחין דאח' לערך המוחין הגמשכים

צפסח שהם מוחין דפנים וכמזואר להלן צע"ה, על כן דינס כמוחין דאח' שאין רחל ולא נעשים פרלוף אחד.

וצזה יוצן עוד מש"כ הרז"ל צשער הכוונות
 דרוש ה' דסוכות (דף ק"ה ע"ד) וז"ל:
 ובהבאתו (דהלולב) תכוין להמשיך הארה
 ההיא אל הנוק' אשר עומדת ראשה במקום
 החזה וכו', ותכוין כי אתה המנגע הלולב
 גרמז צז"א אשר מנגע החסדים שבו וכו',
 וממשיך הארה אל נוקציה אשר ראשה כנגד
 החזה שבו וכו', ולכן ענין נעילת לולב יטל
 אחר תפילת שחרית קודם תפילת מוסף, לפי
 שאז היא עדיין עימו פנים צפנים מן החזה
 ומטה וכו', עכ"ל. והנה יתמה כל עוזר והלא
 כבר נמשכו צהנוק' מוחין דפנים, ואמאי
 מלצשת עד החזה בלצד, ועי' צמפרשים שם
 שעמדו צזה, ועי' מש"כ לעיל אות צ'.

והנה לפמש"כ א"ש, ויל"פ דכיון שצערך
 כללות השנה כל המוחין הנמשכים
 צחודש תשרי אינס אלא מוחין דצינה דא"ק,
 הנקראים צכללות מוחין דצינה בלצד, לפיכך
 אינס אלא כמוחין דאח' שאין הנוק' מלצשת
 אלא עד החזה ד"א, והצן. ומה שאנו קורין
 למוחין דימים שצינתיים ודסוכות צשם מוחין
 דפנים הוא רק צערך חודש תשרי, והיינו
 דהצצ"ד דצינה דא"ק צערך הו"ק דצינה
 דא"ק נקראים ודאי פנים וצחי' חסדים וצחי'
 מ"ה, צערך המוחין דעשי"ת שהם ו"ק דצינה
 הנוק' אח' וצחי' גצורות וצחי' צ"ן. ומהאי
 עעמא נקראין המוחין דצינה צשם חסדים
 וגצורות אע"פ שצפרעותן יש בהן צחי' חו"צ
 וחו"ג, והוא לפי שהצינה צכללותה נקראת
 צשם ו"ק לערך החכמה, וו"ק הוא צכל מקום
 צחי' חו"ג דדעת כוודע צדרושי הדעתה,

וצערך כללות השנה החו"צ שהם צחי' הג"ר
 צחי' החכמה דכללות נתקנים צפסח, והחו"ג
 דדעת שהם צחי' ו"ק צחי' צינה דכללות
 נתקנים צר"ה וסוכות, וכדיצואר להלן
 צעזחי"ת.

ונתיישצ צזה סדר המשכת המוחין דר"ה
 ודיוה"כ וסוכות, דצר"ה נמשכין
 מוחין דאח' דאח' שהם צחי' חג"ת ונה"י
 דצינה דא"ק, וציוה"כ עולה הנוק' אל הצינה
 דא"ק, דהיינו אל ג"ר דצינה דא"ק, ונמשכין
 מוחין דפנים דאח', והן מוחין דאח' דהצ"ד
 דצינה דא"ק, וצין שניהם אינן אלא צחי'
 המוחין דגצורות דצינה שהם לז הצ"ן
 שצצינה, וצימים שצינתיים וצחג הסוכות
 נמשכין מוחין דפנים דהצ"ד דצינה שהם צחי'
 החסדים לז המ"ה דצינה, הנקראין פנים
 לערך המוחין שנמשכו עד מולאי יוה"כ.

יג

**החו"ג דבינה מלבישין זה לזה
 בשוה**

והנה מה שכתב הרז"ל (צשעה"כ דרוש ג')
 דסוכות דף ק"ד ע"ב) וז"ל: וצימים שצין
 מולאי יוה"כ עד ח' עלרת ולא עד צכלל הכל
 הוא ענין חיבוק הימין, וכצד היא יכולה
 לעמוד עם ז"א פצ"פ עמו ממש, דמשמע
 דהמוחין שנמשכו צהנוק' צר"ה וצעשרת
 הימים וציוה"כ הן שגרמו לנוק' לחזור עמו
 פצ"פ, ולכא' מכאן דהמוחין דפנים נמשכין
 ציוה"כ, ולכך תיכף למחרת יוה"כ יכולה
 לעמוד עמו פצ"פ, וכן הוא צמצו"ש (דף ס"ב)
 ע"ג) וז"ל: ואמנס אחר שחזרו פנים צפנים
 תיכף אחר נעילת יוה"כ וכו', עכ"ל. ועי' לעיל
 שכתצנו דמכאן ראייה לשיעת השמן ששון

דציו"כ נמשכים המוחין דפנים האמיתיים, ולכאורה לשיעת השד"ה ל"ע.

ואמנם נראה צע"ה ליישב לפי משנ"ת עתה, והוא דהלל החסדים והגזרות שניהן מלבישין זה לזה צוה זה צימין וזה צשמאל כנודע צכ"מ דקומת שניהם שוה, ונמלא ח"כ דציוה"כ כאשר נשלמו להמשך המוחין דגזרות כבר עלו הזו"ן לתכלית וגמר עלייתן באורך דכללות חודש תשרי, דהא החסדים העתידין להמשך צימים שצינתיים וצחג הסוכות לא יגדילו את הזו"ן באורך, דהא קומת החסדים וקומת הגזרות שוה היא, ולא יגדילו את הזו"ן כ"א בעוצי בלצד שיתלצשו החסדים לימינו ועי"ז יתגדל הזו"ן בעוצי, ונמלא דמלך גדול הפרלוף באורך נסתיים גידולו ציוה"כ, לפי ששוב אינו גדל עוד באורך, ומלך זה שפיר מלי לעמוד פצ"פ עם הנוק, לפי שנשלם קומתו, וזהו שכתב הרז"ל דתיקף אחר יוה"כ יכולה הנוק לעמוד עמו פצ"פ.

יד

הש"ש והשד"ה מר אמר חדא
ומר אמר חדא ולא פליגי

ויותר נראה לומר דעפ"ז אפשר דלא פליגי כלל הש"ש והשד"ה ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי, דהנה המוחין הנמשכין ציוה"כ מלך קומתן וגוזהן הלל הם כמוחין דפנים, דהא קומת הגזרות שוה לקומת החסדים. ואמנם מלך גדול הפרלוף בעוצי יהי' המוחין דיוה"כ צחי' המוחין דפנים דאח', והמוחין דימים שצינתיים ודחג הסוכות צחי' המוחין דפנים לערכן, לפי שציוה"כ עדיין חסר מן הז"א תשלום גידולו

בעוצי, ונמלא דאלו ואלו דצרי אלקים חיים, והשמן ששון מיירי צצחי' האורך, וע"כ שפיר קאמר דמוחין דפנים נמשכין ציוה"כ, לפי שעולה הזו"ן לתשלום גמר קומתו לערך כללות חודש תשרי, אצל השד"ה מיירי מצחי' העוצי ולפיכך קאמר דציוה"כ נמשכין מוחין דפנים דאח', וכלו' נשלמין להכנס צחי' הגזרות דלד שמאל, וצימים שצינתיים וצחג הסוכות נמשכין מוחין דפנים שהן צח' החסדים דלד ימין, והבן.

ולפי"ז יתיישב צעוד אופן מה הם צחי' החסדים הנמשכים צסוכות לדעת הש"ש, ועי' לעיל מש"כ צזה, ולפמשנ"ת עתה י"ל דהם צחי' המוחין דפנים דלד ימין המשלימים את העוצי דחצ"ד דציוה"כ דא"ק וכדעת השד"ה ממש, אלא שהש"ש קרא לגזרות בעוצי צשם מוחין דפנים אמיתיים, [והם צאמת צצחי' אח' דפנים צערך החסדים שהם פנים דפנים], והשד"ה קרא לגזרות צשם השלמת האח' דהיינו פנים דאח', ולחסדים צשם כללות הפנים, ודו"ה.

טו

סדר הכוונות בפרטות שוה בכל
מקום

והנה מה שמכוונים סדר הכוונות ע"ד סדר המשכת המוחין דכולא שתא, ואין מכוונים ציוה"כ צפירוע מציוה"כ לנוק' כמשנ"ת, וכן אין מכוונים צר"ה ויוה"כ צהגזרות דוקא וצסוכות צחי' חסדים דוקא, אלא מכוונים הכל כסדר המשכת המוחין צכ"מ. לריך לפרש דאע"פ שכללות סדר הכוונות הוא עפ"י סדר הנז', מ"מ פרטות סדר הכוונה דכל פרט ופרט שוה

הוא בכל מקום, וכדמלינו בכוונת ליל פסח שכתב מרן הרש"ש צנה"ש (דף ע"ז ע"ד) וז"ל: והמשכת המוחין צליל פסח ויום א' דפסח לזו"ן שהם צחי' לד הצ"ן הגקרא נוק' דזו"ן הכוללים דשנה שעברה, והם המוחין דפנים הנכנסין בנוק' תחילה לפי שעה להגדילה תכלית גדולתה דפנים כדי שתקח רשימו דכל המוחין כדי שיהי' לה מליאות להצנות דפנים על ידו כגז' בעמידה דחול ע"י ספירת העומר, עכ"ל. וכלומר דס"ל למרן הרש"ש דהמשכת המוחין דליל פסח הם ע"ד המשכת המוחין דפנים הגמשכין תחילה מאימא לנוק' צתיבות מלך עוזר, והם המוחין הנכנסין בנוק' לפי שעה ושז' חוזרים ומסתלקין וגמשכין ע"י ז"א צכריות וזקיפות, וסילוק המוחין דמולאי יו"ט הראשון דפסח הוא ע"ד סילוק המוחין אחר תיבות מלך עוזר, (וכבר כתבנו לעיל שאינו כפשוטו), והמשכת המוחין צימני העומר הן חזרת המוחין אל הז"א וממנו הארתם אל הנוק' כמו צכריות וזקיפות דמגן אצרהם והמשך העמידה, ולפי"ז לכאורה ל"צ שצסדר הכוונות דפסח וימי העומר לא נמצא כזאת כלל, דהא בהמשכת המוחין דליל פסח ידוע צסידור הרש"ש שסידר ככל המשכת מוחין וגמשכין המוחין דקטנות ודגדלות ראשון ושני לז"א והארתם ולנוק', וכן הוא ממש צימני העומר, ולא מלאנו דליל פסח הוא מאימא לנוק', כ"א אלו ואלו שוין צסדר הכוונות.

אלא ציאור הענין הוא דפרטות סדר הכוונה שזה הוא בכל מקום, דהמוחין נכנסין צכ"מ תחילה לז"א ואח"כ

ניתנין על ידו לנוק', צין צמוחין דפנים וצין צמוחין דאח', ומה שאמרנו דצעת המשכת המוחין דפנים צתיבות מלך עוזר נמשכין תחילה ע"י אימא לנוק' ואח"כ ע"י ז"א לנוק', זהו דייקא צכללות סדר הכוונה שגמשכין תחלה מאימא לנוק', אמנם צפרטות סדר הכוונה שזה לסדר ההמשכת בכל מקום, וכלו' דנוק' זאת שגמשכין זה עתה המוחין צתיבות מלך עוזר יש זה צפרטותה צחי' ז"א וצחי' נוק' שזה, וגמשכין המוחין תחילה לז"א הפרטי שזה, וממנו לנוק' הפרטי שזה, ושז' צכריות וזקיפות מסתלקין המוחין מצחי' נוק' זו הכללית דמלך עוזר, ונכנסין גו ז"א הכללי וניתנין ממנו אל נוק' הכוללת הג"ל, ונכנסין זה עפ"י סדר דגמשכין תחילה לז"א הפרטי שזה וממנו אל נוק' הפרטי שזה, דצהכרח הוא שצכ"מ יכנסו המוחין אל ז"א וממנו לנוק', ונמצא שצין בהמשכת המוחין דפנים וצין בהמשכת המוחין דאח', בכל מקום סדר הכוונה צפרטות שזה, ולא נשתנו כי אם צסדר הכוונה צכללות, דצמוחין דאח' נמשכין המוחין תחילה לז"א הכולל וממנו לנוק' הכוללת, ואח"כ נמשכין לנוק' ע"י אימא, וצמוחין דפנים הוא איפכא דגמשכין תחילה לנוק' צכללות ואח"כ נמשכין אל הז"א וממנו לנוק' אצל צפרטות נמשך בכל מקום לז"א הפרטי וממנו לנוק' הפרטי שאלו. וה"צ צפסח אע"פ שצכללות כל סדר הכוונה דיו"ט דפסח הוא בנוק' שהיא צחי' לד הצ"ן דזו"ן הגקרא נוק' דזו"ן, מ"מ נוקצא זו הכוללת יש לה צעלמה צחי' ז"א וצחי' נוק' פרטיים, וגמשכין המוחין תחילה לז"א שזה, וממנו לנוק' שזה, ושז' מסתלקין המוחין מנוק' זו הכוללת, וגמשכין אליה ע"י ז"א

הכללי צימני העומר, תחילה לז"א פרטי שזה וממנו לוק' פרעית שזה. ועד"ז י"ל צימים שצין ר"ה לשמע"ל דאע"ג שצכללותן אינן אלא גבורות והמשכת המוחין דיוה"כ הוא מן אימא לוק', מ"מ כ"ז בערך הכללות אצל צפרעות יש להן לכל אחד כל סדר ההמשכות צפרעותו ע"ד הכללות. והבן.

פז

הזווג דנעילת ירה"ב הוא זווג
דכלי ורוחא שאחר גמר המשכת
המוחין דאח', והזווג דשמע"צ
הוא זווג דפב"פ

והנה נתבאר דציוה"כ נשלמים להכנס כל המוחין דאח', ולפי"ז מן הראוי שיהי' נעשה בשלהי יומא דכיפורא זווג דכלי ורוחא צחיק או"א, ע"ד שצכל מקום אחר שנמשכין המוחין דאח' וננסרת הנוק' נעשה זווג כלי ורוחא והיינו שעולים זרין לחיק או"א ומזדווגים בהיכל או"א זווג דפצ"פ צחיק' זווג דכלי, ואח"כ יורדים למקומן ואז נמשכין להן מוחין דפנים וכמבואר כ"ז דצרי הרז"ל וצדצרי מרן הרש"ש צנה"ש דף כ"ג שהבאנו דצרי לעיל עי"ש, [ווע"ע בהגהת השמש לע"ח שער כ' פ"ט, וצחסדי דוד אות ק"ד, ועי' תו"ח דף קנ"ד. וכן סידר השד"ה צסידור הגדפס לימות החול צתיבת צאהצה (דף ע"ג ע"ב) זווג כלי ורוחא, וע"ע פת"ע ל"ב ע"ב ד"ה עוד ל"ל, ועוד שם צדף ג"ה ע"ב].

וי"ל דהיינו דכתב הרז"ל צשעה"כ (דרוש ג' דחג הסוכות דף ק"ד ע"ב) וז"ל: וציוה"כ צבר ה' ספירות שלה נסרו מערב יוה"כ, ולכן צתחלת ליל יום זה עולה מדרגה אחר

מדרגה אל אימא עלאה צסדר ה' תפלות וכו', וצנעילה נעשה גם החותם של היסוד שזה שהוא הכלי שצו נחויים המ"ן שהם ה"ג שלקחה מאימא. וכן הוא שם (צדף ק"ב ע"ב צדרוש ד' דיוה"כ) וז"ל: והנה ציוה"כ לריכה נוק' דז"א שכבר נגמר נסירתה, לעלות עד אימא עלאה להתעטר ולהתקשט שם צקישועין כגודע, ואז לוקחת ה"ג מן אימא עלמה וכו', והנה אע"פ שה' מיני גבורות מנלפ"ך שלוקחת מאימא עלאה אינו רק אחר תפילת הנעילה צסוד החתימה כמ"ש שם, עכ"פ מתחלת הנוק' לעלות עליה אחר עליה, ותכלית כוונתה היא לקחת ה"ג מנלפ"ך מאימא, עכ"ל.

והנה כתב מרן הרש"ש צנה"ש (ל"ח ע"ד) והו"ד לעיל, דהנוק' העולה ציוה"כ אינה הנוק' הפרעית רחל מלך הז' דז"א, אלא נקודה החמשיית דאלילות, וכלולה היא מכל הפרצופים ומכל העולמות, וצכל ימות השנה נתקנת על ידי מלואת עשה של הנשים, ולכך כתב הרז"ל דעיקר התענית ציוה"כ הוא לנשים כי צחינתם היא העולה. וקוטב כוונתו הוא למש"כ הרז"ל צדרוש א' דיוה"כ (דף ק' ע"ד) וז"ל: אצל ז"א אינו עולה דאינו ניזון מהם, עכ"ז נלטינו גם אנחנו להתענות כמוה, לפי שלעולם אין לנו שום שפע ומזון מן ז"א אלא צאמצעות נוק', וכיון שעלתה למעלה אין לנו אכילה ושתייה, ולכן גם הזכרים חייבים צתענית יוה"כ, עכ"ל. ומכאן הוכיח מרן הרש"ש דעיקר התענית ציוה"כ הוא לנשים דצחינתם שהיא הנקודה חמישיית היא צחי' הנוק' העולה ציוה"כ.

וע' תו"ח קב"א ע"ב, וע' ש"ש דרוש ד' דיוה"כ ד"ה וצחזרת נעילה, ודרוש א'

דיוה"כ דף ק"ל ע"ד ד"ה אך דע דהזווג
הנעשה צנעילה הוא זווג דנוק' נקודה
החמישית עם ז"א נקודה ה', וע"ע שערי
רחמים ח"א סי' רכ"ג.

יז
**ביאור ענין הזווג דנקודה
הרביעית עם נקודה החמישית
ביוה"כ**

והנה דעת רוב המקובלים דהזווג הנעשה
צשמע"ל אינו צין נקודה הרביעית
לצין נקודה החמישית כ"א צנקודה ד' עלמה
שעלו ז"ן שבה עד לצחי' החסדים דצויה
דא"ק, ומזדווגים זווג דפצ"פ, ורק צנעילת
יוה"כ הוא הנעשה זווג צין נקודה ד'
לנקודה ה' צצחי' זיוג דכלי בלבד וכדלהלן.

וציאור הדברים הא דצויה"כ מתקנים אנו
לנקודה חמישית מה שלא מלינו
צזמן אחר הוא, דהנה מלינו שצחי' הנוק'
הנתקנת ועולה וצניית משתנה צחינתה עפי'
סדר הזמנים וסדר המשכת המוחין, דהנה
צחי' המלכות שעוסקים צתיקונה צכל יום
צימות החול היא צחי' מלכות הפרטיות דו"ק
דמ"ה ודו"ק דצ"ן שהיא עטרות יסודות
שלהם, והוא הנקרא צחי' יעקב ורחל
הקטנים דימות החול, (פי' יעקב הוא עטה"י
דו"ק דמ"ה, ורחל עטה"י דו"ק דצ"ן), ומלכות
הנתקנת והמזדווגת עם הז"א ציום השבת
הוא צחי' מלך השציעי מלכות דמ"ה ודצ"ן.
(ואז נעשה צחי' מל' דעטה"י לכחר או למלכות
דנוק' הכוללת דמ"ה ודצ"ן וכמבואר צדברינו צמ"א
דצחי' עטה"י המ' היא נקודה השורשית צמלכות
ואכמ"ל צזה), והמלכות דמלכות פריה ורביה
הוא המלכות הכללית שהיא נקודה החמישית
הכוללת דאלילות, והיינו דצעת הזווג דפי'
נעשה הזווג צין נקודה הרביעית הכוללת
(דהיינו ז"ן דנקודה ד') שנק' צכללות הז"א,
לצין נקודה חמישית הכוללת (פי' ז"ן דנקודה
ה') שהיא צת זוגו. עי' היעב צדברי הרש"ש

ומלא לדעת השד"ה דצ"ה ויוה"כ נמשכין
המוחין דאח' ופנים דאח', מצואר
היעב צנעילת יוה"כ נעשה זווג כלי ורוחא
הצא לעולם אחרי המוחין דאח' והנסירה,
צימים צצניתיים נמשכין מוחין דפנים
לערכן, והן מוחין חסדים דצויה דא"ק
הנקראין צערך כללות המוחין דחודש תשרי
מוחין דפנים, וסדר כניסתן הוא דתחילה
נמשכין לנוק' ע"ד מלך עוזר וכו' כנ"ל,
והמוחין הפנימיים דאימא נמשכים צימים
צצניתיים, ואח"כ מקיפים דאימא עי' מלאת
הסוכה, ואח"כ נמשכים המוחין לז"א ע"ד
מגן אצרהס וכו', ופנימיים דז"א נמשכים ע"י
הלולב ונעוטינו, ומקיפין דז"א ע"י ההקפות,
וכל זה הוא סדר כניסת המוחין דפנים
הנמשך עד שמע"ל, וצו ציום נעשה הזווג
הגמור דפצ"פ לערך כללות חודש תשרי.

[אלא שכבר כתב מרן הרש"ש צנה"ש דף ל"ט
ע"ד וז"ל: ולר"א צראש השנה תחילת
תיקון המשכת המוחין דאח' צאח' צזו"ן
הכוללים צזו השנה הנכנסת (וכלו' עד חיבת
צאהבה), ונסירה והמשכת מוחין דפנים
צפנים צשנה שעצרה (והיא הנסירה ושופר
דימי ר"ה ועשי"ת, ואחריהם המוחין דפנים דיו"כ
וכו' עד מולאי יוה"כ, וצערך הכולל נקראין צשם
מוחין דפנים דאח' כנ"ל), והמשכת החסדים
זווג דש"ת לזו"ן דשנת אשתקד, (והן צחי'
החסדים דצויה דא"ק הנמשכין צימים צצניתיים
וצחג הסוכות)].

זרחה"ג דף ז' ע"ד ד"ה וכשנמשכים וזנה"ש
הג"ל דף ל"ח ע"ד.

וע' מה שכתב רבינו התו"ח דף מ"ג ע"ב
ד"ה מעתה וז"ל: שיש ג' מיני יעקב
ורחל, א' הוא היסוד דז"א וכו', ויעו"ר הב'
הס צחי' עטה"י דז"א וכו', והג' הם יעקו"ר
הגדולים, עיי"ש צ"ב. ופשיטא שלא צא התו"ח
לחלוק עם פשטות דברי הרז"ל בכל מקום
ועם פשטות דברי מרן הרש"ש זכ"מ דב' מיני
יעקו"ר הן, אלא ביאור דבריו הוא שכל דברי
הרז"ל מיוסדים על ערכי הכנויים כגודע,
והארכנו צס"ד לבאר דבריו דדרושי פורים.
ותמלית הענין הוא דצימות החול כיון שאין
נמשכין כ"א מוחין דנה"י דיסודות ע"כ אין
הנוק' המזדווגת עמו כ"א צחי' עטרת היסוד
שבו הגק' נוק' לערכו, אמנם לערך המוחין
דשצת אשר נמשכין מוחין דאז"א עילאין
הגורמים זוג לזו"ן הגדולים הגה לערכם יהי'
הנוק' צחי' מלך הז' שהוא מלכויות דמ"ה
וצ"ן, ואז יהיו עטרות יסודות דז"א צחי'
נקודה השרשית דהנוק' כנ"ל, ושז צעת
הזוג הכולל דצ"ן שהוא תיקון הנוק'
האמיתית הגה אז יהי' הנוק' המזדווגת עם
ז"א צחי' נקודה ה', ונעשה הזוג צין נקודה
ד' לנקודה ה', וצערך זה יהי' צחי' מלכות
דמ"ה וצ"ן כצחי' עטה"י דנקודה ה' שהיא
שורש הנוק' הכוללת דנקודה ה'.

והגה הז"א יש לו ע' ספי' בלבד, אמנם
זהות צו מוחין דפנים אז המלכות
משלימתו ל"ס וכש"כ הרז"ל זכ"מ. אך כל זמן
שאין צו מוחין דפנים כ"א מוחין דאח', אין
צו רק ע' ספירות, אלא דלורך הזוג נוטל
לחלקו חלק מן הנוק' האמיתית דהיינו שרשה
שהוא צחי' עטה"י אשר היא שורש הנוק',

ונעשית עמו לצחי' נוק' ומזדווג עמה ע"ד
זיווג מניה וציה. וע"ד משל הגה צימות החול,
כיון שאינם אלא מוחין דאח' לערך שצת הגק'
מוחין דפנים. וצערך זה אין לז"א אלא ע"ס,
ולכך נוטל צחי' עטה"י דיליה שהיא נקודה
השרשית דהנוק' ומזדווג עמה מניה וציה.
אמנם ציוס השצת לפי שנמשכין צו מוחין
דפנים ממילא הנוק' שהיא מלכות דמ"ה
ודצ"ן משלימתו ל"ס ואז שזב אין לריך
לעטה"י שבו שתשלימו ל"ס, וע"כ חוזרת
עטה"י הגז' להיות נקודה השרשית דהנוק'.

ועד"ז ממש הוא צעת הזוג דפור'
שהמלכות צזה היא הנוק' הכוללת
האמיתית צחי' נקודה החמישית כנ"ל,
דצערך זה יהי' נקודה ה' צחי' הנוק'
המשלמת הז"א מט"ס ל"ס. ושז אינו לריך
למל' דמ"ה וצ"ן שהיתה משלימתו ל"ס ציוס
השצת שחיה' עוד עמו לחלקו לפי שכבר יש
לו ספירה עשירית והוא הנוק' האמיתית
צחי' נקודה החמישית, ועי"ז שצה צחי'
המלכויות דמ"ה וצ"ן לצית אציה כנעוריה,
וכלומר דחוזרת להיות נקודה השרשית
דנקודה ה'. דזה הכלל בכל מקום דהכלל
והפרט שוין הן וע"ד שצצחי' הזוג דז"א עם
עטה"י דנוטל הז"א את צחי' עטה"י לחלקו
לורך זוגו עמה צהיותו צאח', וכאשר
נמשכין לו מוחין דפנים שזב יש לו להז"א ע"ס
והנוק' משלימתו ל"ס והיא מלכויות דמ"ה
וצ"ן. כן הוא ממש בצחי' זוג דזו"ן עם מל'
דמלך השציעי לערך נוקצא נקודה ה', דמל'
דמלך השציעי נקראת עפ"י ערכי הכנויים
צערך זה עטה"י דז"א, וצחי' נקודה ה'
נקראת צחי' המל' דמלך השציעי, והוא
המשלמת ז"א ל"ס.

והגה צערך הנקודה החמישית יהי צחי עטה"י האמיתי דז"א שהיתה מזדווגת עמו צימות החול נכללת בצחי היסוד דז"א עלמו, והמלכות דמלך השביעי תהי צחי עטה"י שצו, [והוא צהכרה שעטה"י דיליה תהי עוד למעלה מן מל' דמלך השביעי וע"כ שתהיה נקראת צשס יסוד], וזה יתבאר מש"כ רבינו התו"ח דצחי היסוד נקרא יעקו"ר, והוא צערך הג"ל דזווג דנקודה ה', שאז צחי נקודה ה' נקראת צשס מלכות מלך ה', וצחי מלכות דמלך השביעי נק' צשס עטה"י וצחי עטה"י נק' צשס יסוד. [והצן היעצ עומק הדברים דכ"ז הוא צערך שאנו תופסים שלשתן בצחי הג"ל, אמנם עפ"י הערך האמתי אחר שנמשכין מוחין דפנים נעשה יחוד דנקודה ד' עם נקודה ה' וחזרין המלכויות למקורן, וצין צחי מל' דמלך השביעי וצין צחי עטה"י נעשין נקודה השרשית דנקודה ה'. וכמבואר בדברינו שם ואכמ"ל]

והגה צערך הנקודה החמישית יהי צחי עטה"י האמיתי דז"א שהיתה מזדווגת עמו צימות החול נכללת בצחי היסוד דז"א עלמו, והמלכות דמלך השביעי תהי צחי עטה"י שצו, [והוא צהכרה שעטה"י דיליה תהי עוד למעלה מן מל' דמלך השביעי וע"כ שתהיה נקראת צשס יסוד], וזה יתבאר מש"כ רבינו התו"ח דצחי היסוד נקרא יעקו"ר, והוא צערך הג"ל דזווג דנקודה ה', שאז צחי נקודה ה' נקראת צשס מלכות מלך ה', וצחי מלכות דמלך השביעי נק' צשס עטה"י וצחי עטה"י נק' צשס יסוד. [והצן היעצ עומק הדברים דכ"ז הוא צערך שאנו תופסים שלשתן בצחי הג"ל, אמנם עפ"י הערך האמתי אחר שנמשכין מוחין דפנים נעשה יחוד דנקודה ד' עם נקודה ה' וחזרין המלכויות למקורן, וצין צחי מל' דמלך השביעי וצין צחי עטה"י נעשין נקודה השרשית דנקודה ה'. וכמבואר בדברינו שם ואכמ"ל]

ועי' היעצ בכל הענין מש"כ צזה צ"ס החכמה" תשס"ז צענין תיקון הנוק' באריכות וצתוספת והרחצה באר היעצ צעה"י.

יח

הכלים היותר תחתונים מבמשיבים המוחין היותר עליונים

ועתה נבוא לבאר עומק הדבר למה דוקא ציוה"כ אנו יכולים לתקן את הנוק' הכוללת שהיא צחי הנקודה החמישית דאילו שלא כבכל ימות השנה שאין אנו מתקנים אלא הנוק' הפרעית דנקודה

והגה לפי"ז יבואר היעצ דזהויות שציוה"כ נמשכין לזו"ן המוחין דחצ"ד דצינה דא"ק שהן המוחין היותר עליונים, [והוא זמן תיקון פרלוף א"ק ואצ"ע דגבורה דכללות השנה] הגה לפי שנמלא מוחין היותר עליונים דין גרמא שנתקנים עי"כ הכלים היותר תחתונים, והגה הכלים היותר תחתונים הם צחי הנקודה החמישית שהיא הכוללת אשר היא יותר חילונית מהנקודה הרביעית, ולכן אין אנו עוסקים צתיקונה רק כאשר נמשכים המוחין היותר עליונים אשר אז יכולים

להתפשט המוחין ולתקן אפי' הנקודה החמישית שהיא היותר תחתונה צמעלה מכל נקודות הכוללות דאלילות.

וצזה נצין היטב הכח הגדול לתיקון נשמות ישראל ציוה"כ, דהנה הנקודה החמישית הכוללת היא עיקר שורש נשמות ישראל, דהרי הם צני מלכים דהיינו צני המלכות דאלילות, ועיקר שרשם הוא צמלכות הכי תחתונה דאלילות אשר היא שורש ציי"ע ושורש נשמות ישראל, וצערך הכולל דעוצי הרי זו היא הנקודה החמישית הג"ל. ולכך ציוס הכיפורים אחת צשנה לערך גודל ריבוי זכות האורות העליונים הנמשכין צו, נתקנים הכלים היותר תחתונים שהם צחי' נקודה החמישית הכוללת, ועיי"כ ממשויכים סליחה ומחילה וכפרה לנשמות ישראל התלויים ואחזים צצחי' זו, וצנעילת יוה"כ נעשה הזווג דנקודה ד' עם הנקודה ה'. וטפי י"ל עפ"י מה שכתבנו לעיל דצינה דא"ק היא צערך עמידת כל הפרלופים צחי' כתר לפי שהיא צראש א"ק [דהיינו צצחי' און דא"ק כנ"ל] וצזה גדלה ושגצה מעלתה להייתה הצחי' היותר עליונה, וע"כ גורמת לזווג נקודה ד' וה'.

ואמנם זווג זה דנעילת יוה"כ אינו אלא זווג דכלי דנקודה חמישית, דהזווג דיוה"כ עדיין אינו זווג שלים דפצ"פ, אלא זווג דחיק או"א הצא אחרי המוחין דאח' כמשנ"ת לעיל, ואמנם צשמ"ע אחר שנמשכו המוחין דפנים האמיתיים, אין נעשה זווג דנקודה ד' עם ה' אלא זווג ז"ן דנקודה רביעית צלצד, והטעם הוא דהזווג השלם דפצ"פ צין נקודה ד' לנקודה ה' הוא צחי' הגאולה ממש, ועדיין אין אנו צמדרגה זו

אלא לעתיד לבוא, וזהו הטעם דס"ל לרוצ המפרשים דאין נעשה זווג צשמ"ע אלא לז"ן דנקודה ד' צלצד, ורק לדעת היר"א נעשה אז זווג דנקודה ד' וה' כדלהלן. [וכענין שכתב מרן הרש"ש דזווג עליון דג"ר דג"ר א"א להמשיכו צזה"ז משחרצ ציהמ"ק צעונותינו שרצו ועד לעת"ל צצ"א].

וצזה תצין עולם מעלת יוה"כ אשר נקרא צצת צצתון, שהוא מחמת מעלת הזווג העליון דוגמת לעת"ל הנעשה צו ציוס, משא"כ צזמן אחר צכל ימות השנה, צרם דא עקא שאינו צשלימות ממש צצחי' לעת"ל, אלא צצחי' זווג דכלי שהוא הכנה לגאולה עד יסקיף ה' ויגאלנו גאולת עולם צצ"א. ומאידך תצין מעלת שמע"ל שכתב הרמ"ע מפאנו שמעלת שמע"ל שגצה וגצבה למעלה טפי ממעלת יוה"כ, וכן כתב זקה"ק החת"ס צדרשותיו, והיינו טעמא, לפי שצו ציוס נעשה זווג אמיתי דפצ"פ דצחי' המוחין דחוי"ג דצינה דא"ק, אשר לא כן ציוה"כ שאין הזווג צצחי' זווגא שלים וכנ"ל, אך כאמור אין נעשה הזווג השלם צשמ"ע אלא צז"ן דנקודה רביעית צלצד כמשנ"ת.

יט

**בעת המושבת מוחין דבינה
נעשה היחוד עם נוק' דעטה"י,
ובעת המושבת מוחין דחכמה
נעשה היחוד עם נוק' דמלך
השביעי, ובעת המושבת הכתר
נעשה היחוד עם נקודה הח'**

ומילתא חדתא נתחדש לנו צס"ד צדך אפשר אס צעינו ה' יראה, דהנה צבר כתצנו לעיל דצעת שנמשכין מוחין דנה"י

דישסו"ת צימות החול שהם מוחין דצינה הנה אז נעשה הזווג צעטה"י דו"ק דמ"ה ודו"ק דצ"ן. ובעת המשכת מוחין דאו"א עילאין שהם מוחין דחכמה ועולים זו"ן ומלצישים שניהם לכל קומת או"א והוא ע"ד הנעשה במוסף שבת קודש, אז נעשה הזווג דזו"ן הגדולים, ועתה עפ"י מה שנתבאר לעיל יש להוסיף, דכאשר נמשכין מוחין דכתר נעשה יחוד דנקודה ד' עם נקודה ה', והוא עפ"י מה שהקדמנו לעיל דמוחין דצינה דא"ק אע"ג דלערך א"ק אינן כ"א מוחין דצינה, מ"מ מאחר ומלצישין מן האזן ועד הטבור, ומלא דתחילת הלצשתן הוא מן הראש, וכיון דבכל מקום הראש הוא צחי' הכתר שהוא גולגלתא, א"כ נמלא שצינה דא"ק האמורה ציוה"כ היא צחי' הכתר בכל סדר הפרלופין האחרים מלצד א"ק, וכיון דחזינן דצגמר כניסת המוחין דצינה דא"ק שהוא הוא צחי' הכתר צמקום אחר, נעשה זווג דזו"ן דנקודה ד' עם זו"ן דנקודה ה', נמלינו למדים דכאשר נמשכין מוחין דכתר נעשה זווג הכולל דנקודה ד' עם נקודה ה'.

[ולפי מש"כ יתבאר עוד מאי טעמא עולה נקודה ה' שהוא הנוק' העולה ציוה"כ קודם נקודה הד', וכפי מה שסידר הרש"ש עפ"י דברי הרב צדושי יוה"כ, והוא דבתפלת ערבית ושחרית ומוסף דיוה"כ עולה הנקודה החמישית ומקבלת מדרגות המוחין דישסו"ת ודאו"א עילאין דידה, ומתפלת מנחה ואילך עולה הנקודה הרביעית ג"כ ומקבלת מוחין דידה, [ואח"כ בחזרת נעילה עולים שניהם הנקודה הד' עם הה' לא"א לקבל מוחין דכתר וכו'] דלכאז' תימנה כיון שצמוחין דאח' עסקינן [דהיינו מוחין דפנים

דאח' כנ"ל] הו"ל להמוחין להכנס תחילה אל הז"א ואח"כ ממנו אל הנוק', ע"ד סדר כניסת המוחין דאח' בכל מקום וכנ"ל באריכות, ואמאי נכנסים המוחין כדרך המוחין דפנים הנמשכין תחילה לנוק' (נקודה ה') ואח"כ לז"א (נקודה ד'), ולפמשנת א"ש דכיון דהמוחין הנמשכין ציוה"כ צערך שאר הפרלופים הרי הם כצחי' מוחין דכתר, לכך דינס שזה למוחין דפנים הנכנסין תחילה בהנוק', ואף דלערך המדרגות דא"ק אינם אלא צינה דא"ק ואינם אלא צחי' הפנים דאח' הכולל כנ"ל, מ"מ כניסת המוחין צנוק' תחילה נעשה מפאת הערך הזה שלגבי שאר פרלופים שהם צחי' מוחין מעולים מאד דכתר שהם צחי' פנים אמיתיים ודאי, והבין.]

ב

דעת היר"א וזווג דשמע"צ הוא דנקודה ד' עם נקודה ה'

והנה כל דברינו עד עתה הם לדעת רוב המקובלים הנ"ל, אמנם הרב היר"א ז"ל דעת אחרת עמו, וס"ל דאף הזווג דשמע"צ הוא דזו"ן דנקודה ד' עם נקודה ה'. דנקו' ה' שנמשכין לה מוחין דאח' דפנים ציוה"כ היא היא שנמשכין לה צחי' החסדים צימים שצינתיים וצחג הסוכות והיא העולה ומזדווגת עם הז"א צשמע"צ צזווג דפצ"פ.

ולדרכו צקודש לריך להבין באיזה צחי' גדלה מעלת יוה"כ שהוא שבת שבתון על שמע"צ ולכאורה גדול עפי יום שמ"ע שהזווג הנעשה צו הוא זיווג שלים דפצ"פ דנקודה ד' וה'. ויש ליישב צדוחק, דהיינו טעמא שעולם מעלת יוה"כ עולה על מעלת שמע"צ אע"פ שציוה"כ נמשכין המוחין דגבורות

עקרת הצית, וצחי' הז"א שזה שהוא צ"ן דמ"ה הוא שני צמטלה ואינו עיקרי. ועפי"ז י"ל דכיון שחודש תשרי כולו צחי' צינה וצחי' צ"ן לערך כללות השנה, משו"ה צחי' הצ"ן דצ"ן שבו הנתקן ציוה"כ הוא צחי' עקרת הצית ועלמות הגוק, וע"כ גדלה מעלתו מצחי' שמע"ל שהוא צחי' הצ"ן דמ"ה שבו שאינו עיקר הגוק.

ו"ל דמהאי טעמא כתב החז"ל צריש דרושי ר"ה והדצרי שלום (המדפס צנה"ש דף מ"ח) דעפי" סדר החדשים דחדשי השנה מלד צחי' הגוק, נתקנים תחילה צחיות דצ"ן דצ"ן שהן מניסן ועד תשרי, ואחריהם צחי' הצ"ן דמ"ה מתשרי ועד ניסן, וצצחי' הדכורא הוא איפכא עי"ש. ולהג"ל היינו טעמא לפי שמלד צחי' הגוק צחי' הצ"ן דצ"ן שזה הוא עלמותה ועיקרה וצחי' עקרת הצית, וע"כ נתקן ראשונה, והצן. (וע"ע תו"ח דף ל"ב ל"ג, ויש הרבה להאריך ולפלפל בזה, ואכמ"ל.)

כב

לדעת הש"ש יהי' הזווג דנעילת
ירח"ב זווג דכלי וירחא דמוחין
דפנים

והנה כל דצרינו האמורים לא יכונן אלא לשיעת השד"ה, דלשיעתו כיון שציוה"כ נמשכין המוחין דפנים דאח', וגמלא שצגמר יוה"כ נשלמו להכנס מוחין דאח', וא"כ י"ל דהזווג דנעילת יוה"כ הוא זווג דכלי ורוחא שהוא הנעשה בכל מקום צגמר כניסת המוחין דאח' וכמשנ"ת. אמנם לשיעת השמן ששון שהצאנו צריש המאמר דלשיעתו נמשכין ציוה"כ המוחין דפנים האמיתיים וציימים שצינתיים וחג הסוכות נמשכים רק

וצשמע"ל החסדים, וציוה"כ הוא זווג דכלי ורוחא צלצד וצשמע"ל הוא זווג דפצ"פ, די"ל דמאחר והמוחין דכללות חודש תשרי כולן אינן אלא מוחין דצינה דא"ק וכמזבו' לעיל, ומחג הפסח ועד העלאת נמשכין מוחין יותר עליונים הגק' חכמה לערכן והן המוחין דפנים האמיתיים לערך כללות השנה, וכמו שיתבאר כ"ז להלן צע"ה, וגמלא דצערך כללות השנה המוחין דתשרי כולן צחי' גבורות ואחר לערך המוחין דפסח שהם צחי' חסדים ופנים. ולפיכך צחי' יוה"כ שהיא צחי' האח' דגבורות הוא העיקר, וכמו שנתבאר להלן בסמוך.

כא

בח' צד חב"ן דהנוק' הוא
העיקר בהנוק' ועקרת הבית

וציחור הדצר דהנה כתב הגר"א (צליקוטיס לציחורו על ספד' צריש הספר) וז"ל: סוד ישראל ויעקב ורחל ולא. כי הנוקצין שצז"ן (ר"ל דכל פרטוף כולו מזו"ן, וצחי' הזכר דז"א הוא הנק' ישראל וצחי' הגוק' שבו הוא הנק' יעקב, וכמו כן צחי' הזכר שצנוק' נק' לאה וצחי' הגוק' שזה נק' רחל), והנה הגוק' שצשניהם שהן יעקב ורחל שניהם צחלי פרטוף ולמטה, והדכורין שזהן שניהן צחלי העליון של הפרטוף ושניהן הן צעלמא דאחכסייא. וז"ש צזורה מתה עלי רחל וכו', והחילוק שצין ז"א ונוקצא הוא, כי צז"א הגוק' שבו שהוא צחי' יעקב הוא הארה צעלמא, כי עיקרו הוא חלק הדכורא שבו, משא"כ צנוק' הוא להפך דהגוק' הפרטיות שזה שהיא רחל היא עקרת הצית, עכ"ד. וכלי' דצנוק' צחי' הגוק' שזה שהוא צחי' הצ"ן דצ"ן הוא העיקר והוא צחי'

צחי' החסדים [שהן מוחין ללורך הזווג וכמוצו' דצדרינו לעיל], אכתי לריך לבאר מהו צחי' הזווג דיוה"כ בנעילה, ומה צחי' הזווג דשמע"ל.

ואעפ"י ש"ל דזווג הנעשה ציוה"כ הוא דזו"ן דנקודה ד' עס נקודה ה' וצבחי' כלי כנ"ל, וצשמע"ל הוא זווג דנקודה ד' מינה וזה וכלל הג"ל, מ"מ עדיין ל"ע דהלל המוחין דפנים נגמרו להכנס בזו"ן דנקודה ד' כבר מאז נעילת יוה"כ, וא"כ למה זה עומדים וממתינים עד כלות ימי החג בכדי שיוכלו להזדווג, והלא כבר כל המוחין שלהם ללורך זווגם. ואף דלפי מש"כ לעיל צביאור ענין החסדים שהם צחי' עיפת הזווג וכו' יש ליישב הדבר, מ"מ עוד לאלוה מילין צביאור הענין וי"ל ע"ד שכתב רבינו התו"ח דאחר כל המשכת מוחין עבדין זווג כלי ורוחא, זין אחר המשכת המוחין דאח' זין אחר המשכת המוחין דאח' דפנים, ולשיטתו נעשה בכל יום בתפלת העמידה צ' פעמים זווג דכלי ורוחא, האחד בתיבת באהבה אחר גמר המשכת המוחין דאחור, והצ' קודם הזווג דשים שלום. וביאור דבריו הוא עפ"י מש"כ הרז"ל צע"ח שער ע"ל (שער מ"ד ומ"ן פ"י דף ע"ד ע"ב) דכל זווג דפצ"פ מוכרח שיוקדם אליו תחילה זווג דכלי ורוחא הנעשה בחיק או"א, דהנה תחילה נמשכין מוחין דאח' שהם צ"ן דצ"ן וצ"ן דמ"ה, ואחר כניסתן נעשה הנסירה זווג דכלי ורוחא וחזרת פצ"פ והמשכת המוחין דפנים, והנה המוחין דפנים שהן צחי' מ"ה דצ"ן ומ"ה דמ"ה, אף הן צערך עלמן כצחי' זו"ן ועומדים אצ"א ולריכוס נסירה מינס וצם זווג כלי ורוחא וחזרת פצ"פ וכו', [וע"ע בזה בתו"ח

דף קנ"ד, ודף ל"ג ע"א], וע"ע פתח עינים (דף ל"ז ע"ג ד"ה גס לריך להצין) שעמד בזה הענין וז"ל: ל"ע מתי נעשה הרוחא לנקודה דפנים והיעצת"א וכו', וכבר הקשה זאת הקושיא התו"ח, עכ"ל.

ועפ"י י"ל דלשיטת הש"ס אחר שנגמרו ציוה"כ להכנס המוחין דפנים נעשה עדיין עוד צחי' זווג דכלי ורוחא ללורך צחי' הפנים וצשמע"ל הוא הזווג האמתי דפצ"פ, וצימים שצינתיים נעשה צחי' החסדים שהם המשכת העיפה דשים שלום וכמוצואר לעיל.

ולמש"כ עתה יש להוסיף עוד ע"ד שכתב התו"ח ל"ג סע"א דענין המשכת העיפה הוא עלמו צחי' המוחין הנמשכין אחר הזווג דכלי ורוחא קודם הזווג דפצ"פ, וא"ש צס"ד. ותירוץ זה יכון אף לשיטת היר"א דס"ל דצין הזווג דיוה"כ וצין הזווג דשמע"ל בתרוייהו הזווג הוא צו"ן דנקודה ד' עס זו"ן דנקודה ה' כנ"ל, ומלי סצירא ליה כהש"ס הג"ל, ומ"מ לא יקשה לך אמאי אמרו רבנן בכפילא לעשות הזווג צ"פ, די"ל דהראשון הוא ללורך זווג כלי ורוחא דפנים, והוא הנעשה ציוה"כ, והצ' הוא ללורך היחוד דפצ"פ צשמע"ל וכנ"ל.

כג

ב' החותמות ציון וירושלים נעשין ביוה"כ ובהושע"ר

והנה אחר שכתבאר דצדרינו (עפ"י שיטת השד"ה) דהמוחין הנכנסין ומתפשטין צר"ה וציוה"כ הם מצחי' אח' ופנים דאח', והזווג הנעשה בנעילת יוה"כ הוא זווג דכלי ורוחא בחיק או"א, נבא לבאר ולסדר צעזה"י

סדר המערכה דהזוגים הפרטיים והכוללים, וסדר החותמות הנזכרים ונעשים צימים ההם וצמנן הזה.

ותחלה וראש יתבאר צעה"י צ' החותמות ליון וירושלים הנעשים ציוה"כ וצהושע"ר כמו שביאר בארוכה בשעה"כ. דהנה בתפלת העמידה דכל יום ויום מלינו דקודם היחוד דכלי ורוחא נעשה צהגוק' צ' חותמות, האחד ע"י ז"א בתיבות למטן שמו (סידור הרש"ש דף ע"א ריש ע"ב) וז"ל הרש"ש שם: ולקחת הגוק' כ"צ אהוון מז"א, ובהם נעשים רמ"ח אצריה, ומכללותם נעשה כלי יסודה, וג"כ לוקחת ה"ג מנלפ"ך והם המוחין שצה, וכללותם שציסוד הם הצ"ן שצה, ועתה נעשה החותם הא' שצה הנקרא ירושלים. ועיי"ש שסידר כ"צ אהוון וליר ודל"ת שציסודה גימ' כ"צ והמנלפ"ך הוא המ"ן שציסודה, והוא החותם החילון [הנעשה עתה ציסוד ואח"כ צעת שנעשה החותם הצ' אל המלכות נדחה חותם זה הא' למלכות שצה]. וחותם השני נעשה אח"כ צגמר הנסירה, והוא הנקרא ליון (שם בסידור דף ע"ג ע"ב) וז"ל: ועתה לוקחת כ"צ אהוון אחרים ע"י אימא שהם דלת וליר צ', ועיי"ז נעשית ס' סחומה, וגם לוקחת מ"ן שמים שהם ה"ג מנלפ"ך, וגמר חותם היסוד שצה הנקרא ליון, וחותם הא' שהיה ציסוד מתפשט צמלכות. ועתה נקראת נער"ה כי ה"ג שקבלה ע"י ז"א שהם ה"פ דין, מתמתקין ע"י ה"ג מנלפ"ך שקבלה ע"י אימא והם ה' אלפין, ונעשית ה"פ אדני" וכו', וצה הנערה צאה אל פני המלך שנגסרה וצאה לפני ז"א, עכ"ל. ועיי"ש שצסמוך להג"ל סידר הזוג דכלי ורוחא צחיק או"א עיי"ש. ומקור

הדברים משער ההקדמות (דף פ"ג פ"ד) וצע"ח (שער ל"ה פ"ג, שער כ"ה דרוש צ' כלל ד', וע"ע שער ע"ל דרוש י' ודרוש י"ב. ושער כ' פ"ט).

והנה ע"ד שנעשים בכל יום צ' החותמות הנ"ל קודם היחוד דכלי ורוחא, כהכרח שיעשה אף ציוה"כ קודם היחוד דכלי ורוחא דלמה ישחנו זה מזה, ולריך לעיין היעבז היכן נעשים צ' חותמות אלו.

ואכן חזיקן להרז"ל שכתב בשעה"כ דרוש ג' דסוכות (ק"ד ע"ב) וז"ל: וציוה"כ כבר ה"י ספירות שלה נגסרו וכו', וצנעילה נעשה גם החותם של היסוד שצה שהוא הכלי שבו נחונים המ"ן שהם ה"ג שלקחה מאימא וכו'.

ועוד כתב שם צדרוש ו' (דף ק"ז ע"ב) וז"ל: כי ציוה"כ וכו' נחתם צה חותם אחד ציסוד שצה לשמור את הגבורות ההם, והנה החותם ההוא הוא החותם העיקרי הפנימי הנעשה ע"י הנה"י דאימא מג' שמות אה"ה דיודי"ן דההי"ן ודאלפין אשר צהם, והם צגימ' חות"ם וכו', והנה צליל הושע"ר נעשה החותם הצ' החילון צסוד חותם צתוך חותם כנ"ל, וניתן צספי' המלכות שצה שהוא העטרה של היסוד שצה, ואמנם חותם זה גרוע מן הראשון, כי זה נעשה מן ג' המילויים לצד אשר צג' שמות אה"ה הנז' וכו', אבל אותיות הפשוטות עלמם של אקו"ה אינם שם והם השרשים והעיקרים, ולכן הוא גרוע מחותם הא' וכו', כי העיקר הוא חותם היסוד, אבל זה צצמל' גרוע ממנו והוא משנה שלו וכו'.

ועיי"ש להלן דרוש ח' והוא דרוש יום הושע"ר (ק"ז ע"ב) וז"ל: גם נתבאר

ענין ה"ג הניתנין בנקבה ציוס הזה בסוד ה' כדי ערצה וכו' עיי"ש, וע"ע בלשונות הרז"ל 77 ק' ע"ג, ק"צ ע"ג ע"ג, ק"ג סוע"ג, ק"ד ע"ג, ק"ז רע"ג, ק"ח ע"א (ד"ה ועתה וד"ה גס), ומשם בארה כמה וכמה מיני גבורות ומנלפ"ך וחזקתמות, ול"צ להבין סדר המשכת החזקתמות והגבורות בדיוק אימתי והאיך נעשים.

והנה ע"י למרן הרש"ש בסידורו הק' שסידר צדים שלום דנעילה (חלק ח' דף נ"ט ע"א) וז"ל: בנעילת יוה"כ יכוין להמשיך מן נה"י דאימא קס"א קמ"ג קנ"א מלוצשים באורות הגה"י דז"א, ליסוד דנוק' רחל, ולהמשיך בתוכם כללות ה"ג מנלפ"ך שנתפשטו צו"ק, ולחזתמם בג' אקו"ה הגז' העולים חות"ס, והם כלי דמ"ן שהם המנלפ"ך, ועיי"ש שסידר ג' אקו"ה הגז' ומנלפ"ך. וכו"ה בסידור היר"א ח"ג עמ' 698.

וע"י להיר"א בסידורו בתיבת חיים דזכרנו (עמ' 527) שכתב וז"ל: בנעילה יכוין להמשיך מן נה"י דאימא קס"א קמ"ג קנ"א וכו' ליסוד דרחל, ולהמשיך בתוכם כללות ה"ג מנלפ"ך וכו', ולחזתמם בג' אקו"ה וכו', ואף שם סידר ג' אקו"ה הגז' עם מנלפ"ך, ובסידור הנדפס דף ל"ב רע"א (הול' שער השמים) הוסיפו בכת"י תלמידי השד"ה בתיבת חיים דזכרנו לכוון בנעילה צ"פ כ"ב אהון וה"פ אדני"ו וצ' מנלפ"ך ומ"ס סתומה, ועיי"ש עוד דף כ"ע ע"א סוף תיבות למען שמו שסידר שם ע"ד המסודר בכל יום כ"ב אהון ומנלפ"ך שהם חותם הא' הנקרא ירושלים, עיי"ש.

ול"ע טובא, חדא דאחר שזכרנו לעיל דבנעילת יוה"כ נעשה זוג דכלי

ורוחא בחיק או"א, א"כ בהכרח שכבר יהיו נעשים צ' החזקתמות דז"א, והאיך אפשר דכבר נעשה היחוד בנעילת יוה"כ ועדיין ערס נעשה זה חותם הצ' דאימא שהוא צ"ן דמ"ה עד הושע"ר, ותו קשיא לן דכל יום חותם הא' הנעשה ראשונה הוא החותם שמתן זה ז"א, והוא התחתון היורד ונדחה אח"כ בצוא החותם הצ' אל המלכות ונקרא ירושלים וכו"ל, וחזקת הצ' הנעשה ע"י אימא הוא החותם העליון הנשאר ביסוד, וכאן הוא איפכא דחותם הא' הנעשה ציוה"כ מג' שמות אקו"ה דקס"א קמ"ג קנ"א הוא העליון והעיקרי וכמש"כ הרז"ל (דף ק"ו ע"ב) וז"ל: והנה החותם ההוא (ר"ל דיוה"כ) הוא החותם העיקרי הפנימי הנעשה מן הגה"י דאימא מג' שמות אקו"ה וכו', ואילו חותם הצ' דהושע"ר הוא חותם החילון הניתן בספי' המלכות והוא גרוע מן הראשון כמש"כ הרז"ל (שם) דנעשה מג' מילויי אקו"ה בלבד בלא האותיות הפשוטות עלמין של השם שהם השרשים והעיקרים, ולכן הוא גרוע מחותם הא', ועיי"ש כי חותם זה דהושע"ר הוא משנה של חותם הא' ושני לו כערך המשנה עם המלך, כי העיקרי הוא חותם היסוד, אבל זה הצ' שבמלכות גרוע ממנו והוא משנה שלו. ועיי"ש שגם חותם ההוא נעשה מאימא, ול"ע מה נשתנה סדר החזקתמות דיוה"כ וליל הושע"ר מסדרן בכל ימי השנה, דציוה"כ והושע"ר תרוייהו מן אימא, משא"כ בכל יום שהאחד ע"י ז"א והאחד ע"י אימא. וצויתר ל"צ דלא מלינו בכונות החזקתמות דבכל יום כ"א כ"ב אהון ומנלפ"ך ותו לא מידי וכאן נשתנה להיות כונות החותם הראשון ג' אקו"ה דקס"א קמ"ג קנ"א בחותם היסוד וג' מילויי אקו"ה

הג"ל בחותם המלכות מה שלא מלינו במקום אחר כלל וטעמא צעי. ועוד כהנה וכהנה שינויים בין ימי החול ליוה"כ ושמיט"ל שיש לעורר עליהם ול"צ.

בד

**דעת הש"ש דב' החותמות
נעשים ונתקנים ביוה"כ אלא
שהמשכת המוחין דב"ן דב"ן אל
המלכות נעשה בהושע"ר**

ועיין להשמן ששון בספרו על ע"ח (שער כ"ה פ"ב כלל ד' ח"ב דף ד' ע"ד ודף ה' ע"א) שעמד במקלט מן התמיהות הג"ל (אלא שהוא לא נכנס להא דצויה"כ נעשה זוג כלי ורוחא, אלא הלך בדרך אחרת צענין הזוג דנעילת יוה"כ עיי"ש וכמזו' בדברינו לעיל), ועיי"ש דקשיא ליה עוד ממש"כ הרז"ל צ"ח (שס) דב' החותמות דז"א ודאימא שהם ליון וירושלים תרויהו נעשים ננעילת יוה"כ, ודלא כמשמעות הרז"ל בשעה"כ צענינא דכוונת החותם, ששם לא מלאנו חותם הנעשה ע"י ז"א.

ועוד קשיא ליה דהנה מלינו צ' חותמות, הא' ניתן ע"י ז"א הנדחה לבסוף אל המלכות דנוק', והב' ניתן ע"י אימא וניתן ביסוד הנוק', ומודע כי חותם הא' הוא צחי' המוחין דב"ן דב"ן, והצ' הוא צחי' מוחין דב"ן דמ"ה. ולכא' תימה, דהא לריכין שיחפשו המוחין בכלל גופא דהנוק' עד מלכותה, ואמאי החותם הצ' דאימא אינו יורד כ"א עד היסוד זה בלבד, והלא אינו חותם בלבד כ"א מוחין שלמים דב"ן דמ"ה, ומן הראוי שיחפשו בכל אורך גופא דהנוק', ומחמת כל אלו הקושיות יאל לזון בדבר חדש, דלעולם נעשים צ' החותמות ליון וירושלים

דז"א ודאימא שהם מוחין דב"ן דב"ן ודב"ן דמ"ה תרויהו ננעילת יוה"כ, [ואפשר דלשיטתו נעשה חותם האחד צחיצת חיים דזכרו עיין בסידור היר"א ח"ג עמ' 625-725 שסידר צחיצת חיים להמשיך קס"א קמ"ג קג"א עם ה"ג מנלפ"ך, והצ' נעשה צשים שלו' דנעילה (שס עמ' 896). או דהאחד נעשה צחיצת למטן שמו וכמו שסידר בסידור הקלר הגדפס (דף כ"ט ע"א), או צחיצת חיים (שס ל"ב רע"א צכ"י הגהת תלמידי השד"ה לכיון ננעילה כ"צ אחוון וה"פ אדני"), והשני צשים שלום. ועיי"ש צשמן ששון (ה' ע"א ד"ה גס ל"ל) דלר"ך לכיון כוונת החותם ננעילת יוה"כ צ' פעמים, הא' צסוף כוונת זכרו לחיים, והוא לצחי' הא' ח', והצ' צשים שלו' לצחי' הפנים. ול"ע לע"ע צכ"ז]. ומה שנעשה כליל הושע"ר הוא הורדת צחי' המוחין דב"ן דמ"ה מהיסוד אל המלכות, דהנה מוחין דב"ן דב"ן שהם חותם הא' דירושלים, נדחו וירדו עד המלכות צעת כניסת מוחין דב"ן דמ"ה בחותם הצ' הנקרא ליון, והנה עומדים הם עתה המוחין דב"ן דמ"ה ביסוד הנוק', וכליל הושע"ר נדחים מן היסוד אל המלכות, וג' שמות אקו"ה קס"א קמ"ג קג"א הם צחי' החותם הנמשך ציסוד. וג' מילויי השמות הג"ל הם צחי' הדחיה הנדחים אל המלכות מן היסוד.

בה

**המשכת החותם להמלכות אינו
נעשה כ"א ע"י לימוד התורה**

ועיי"ש עוד דמזכר עפי"ז מאי שנא החותם הנעשה ציוה"כ דנמשך ע"י התפלות משא"כ חותם דליל הושע"ר לא מלינו לו

עיי"ש שהאריך בזה הרצה, ולריך להצין ענינו.

בו

**להבין מה ענין בנין הנוק'
באטב"ח לכוונת החותם ונעילת
יוה"ב**

והנראה ציחור הדברים צעהי"ת ובהקדם מש"כ הרז"ל דדרוש ה' דיוה"כ (דק ק"צ ע"ד) וז"ל: ונעילת יוה"כ אז אנו מזכירים ענין החתימה וכו', והוא כי עתה נעשה חותם דרחל וכו', וענין החותם הזה הוא צחי' היסוד שצרחל שהוא הכלי של הרחם שזה העשוי לקבל צחוכו הה"ג הנק' מ"ן שלה, וגם לקבל צחוכו טיפת מ"ד צעת הזווג וכו', ומודע כי כל בנין י"ם דרחל הם נעשים ונצנים מן נה"י עלמן דז"א ומן החסדים אשר צחוכם וכו', והנה היסוד והמלכות אשר צרחל אין להם על מה שיסמוכו כנגדם צקו האמלעי דז"א, וא"כ מהיכן יעשו צחי' יסוד ומל', ואמנם דדרוש אלפא ביתא דאטב"ח כו' ציארנו כי צהיות המלכות שהוא רחל צסוד נקודה קטנה כלולה מ"י, אותה הנקודה מתחלקת לעשר נקודות, ואח"כ מתחצין צה הארות אחרות עד שנשלמה ל"ס, ונמלא כי כצר יש צה מצחי' עלמה משרשה צ' נקודות, א' לזורך היסוד שצה, וא' לזורך המל' שצה, ושם נתצאר כי נקודת הת"ת מתחצרת עם נקודת היסוד שצה וממנו נעשה היסוד שצה וכו', עכ"ל.

והנה כל העוצר יתמה דמה ענין בנין הנוק' צאטב"ח לכוונת החותם דנעילת יוה"כ, והלא בנין האטב"ח נעשה ונגמר בכל יום צתיצות למען שמו (דק ע' ע"צ) שאז

כוונה צסדר התפלה, ונמשך ע"י לימוד התורה צליל הושע"ר, שהוא צחי' היותר עליונה שהתורה הוא שורש ומקור עלמות אור הגרנח"י המתפשט צכל פרלוק כגז' צנה"ש צהקדמת צרכות התורה. אמנם להמצואר לעיל אחי שפיר דו"ל מאחר שצהושע"ר נעשה החותם לכלי המלכות דנוק', ושם למטה צמקום המל' הוא מקום אחיזת החילונים, ומפני פחד החילוי צהכרח להמשיך המוחין ע"י לימוד התורה דייקא ולא סגי ע"י התפלה, אצל ציוה"כ שלא נמשך החותם הא' כ"א ליסוד דנוק' ושם ליכא אחיזת החילוי כ"כ ע"כ סגי להמשיכן ע"י התפלה וא"ל ללימוד התורה, עכתו"ד הק'.

והנה מה שאין מכוונים צכל יומא ויומא להמשיך מן היסוד אל המלכות צחי' המוחין דצ"ן דמ"ה י"ל דנעשה ממילא, ועו"ל והוא היותר נראה, דלפי שאינו נעשה צניקל ע"י התפלה כ"א ע"י לימוד התורה, ע"כ מחשב לאחיזת החילוי אין מכוונים צזה, ואולי נעשה ממילא ע"י לימוד התורה.

ואחר כל אריכות דצרוי הק' עדיין פש גצן ליישב איזה תמיהות שעדיין לא העלו ארוכה, ומנהן ענין ג' שמות אקו"ה דקס"א קנ"ג קנ"א ומילוייהם שמכוונים צהן צחותמות דיוה"כ והושע"ר מה שלא מלינו צכל יום, וגם אחר כל הגצצאר עדיין ל"צ אמאי אין מכוונים צכל יום להמשיך מן היסוד אל המלכות כ"א צימים אלו דוקא. ועוד ל"צ מה שהאריך הרז"ל דדרוש הושע"ר והוא דרוש ו' ודרוש ז' דק ק"ו ע"ג ולהלן צענין האולמא דאתעדי מעל רישייהו דמאן דאחתם ח"ו למיתה. ואז הוא זמן שיולאים צני אדם לראות את הללס צאור הלצנה וכו',

בו

יוה"כ הוא בנין הנוק' ע"י ש"ן
 ת"ב, ובהושע"ר נמשכין המוחין
 אל בחי' המלכות האמתית
 שהוא שורש נשמות ישראל

ומכל זה נראה דבין החותם הנעשה בנעילת
 יוה"כ ובין הנעשה בליל הושע"ר, הם
 באמת לאורך בנין הנוק' בצחי' ש"ן ת"ס
 הנעשה בכל יום צחיצת למען שמו. דהנה
 ביארנו במקום אחר בארוכה דתחילת
 המשכת צחי' המוחין דב"ן דב"ן הוא צחיצת
 ה' שפתי תפתח, (מלמד מה שכבר התחילו
 להכנס בה המוחין תיכף בק"ש צעת תחילת כניסת
 המוחין בז"א, שאז נותן בה שלא בדרך זוג ה"פ
 די"ן לאורך חיותה וקיומה עד הזוג, ובה שפתי
 תפתח נותן בה ה' אלפין למתק ה"פ די"ן ואכמ"ל)
 ומעתה י"ל דאחר תחילת המשכת הב"ן דב"ן
 ה"ל, נבנה בנין הנוק' ע"י אטצ"ח עד
 שנשלם בנינה שאז מקבלת ה"ג וג' שמות
 אקו"ה דקס"א קמ"ג קג"א (שצחיצת למען
 שמו, והוא צחי' ש"ן ת"ס), ובגמר תשלום בנינה
 מקבלת מנלפ"ך וכ"צ אחוון ע"י הז"א והוא
 חותם הא', ומלא דצחי' מוחין דב"ן דב"ן
 תחילתן בה' שפתי תפתח, וממשכין והולכין
 עד חותם הא' בז"א. (בסידור דף ע"א רע"ב
 ה"ל). ומעתה י"ל דציוה"כ אז הוא זמן בנין
 המלכות דהנוק' ע"י צחי' ש"ן ת"ס. והן הן
 הג' אהי"ה דקס"א קמ"ג קג"א הנמשכין
 בנעילת יוה"כ בסוד חותם ועל ידו נבנה כלי
 המלכות (עטה"י) דהנוקבא, ותיכף לאחריהם
 מקבלת המנלפ"ך שהוא תשלום גמר המוחין
 דב"ן דב"ן, והוא חותם הא', וע"ד הנעשה
 בכל יום צחיצת למען שמו שבחילה נבנה
 מל' דנוק' בצחי' ש"ן ת"ס דאטצ"ח ע"י קס"א

מכוונים להמשיך כללות דכללות ה"ג למלכות
 דרחל, ולהמשיך הארת ג' שמות תג"ה (אקו"ה
 דקס"א קמ"ג קג"א) בלבושי נה"י דאימא
 למלכות דרחל, ולצונתה ולתקנה כלולה מ"י
 ספירות, ועיי"ש שסידר כוונת ש"ן ת"ס
 דא"ט ב"ח ה' גבורות, וקס"א קמ"ג קג"א,
 ומקור הדברים צע"ח שער ל"ה פ"ה דדרושי
 האטצ"ח ומצו"ש דף ג"ן ע"ד וז"ל: צע"ח שס:
 ש"ן במלכות זה תבין כמש"כ בדרוש העבר
 שהמל' שבנוק' אין לה שום סמך בז"א, ואפילו
 נקודה ממש אין לה ואינה רק הארה
 בעלמא, והוא סוד החותם ששם ביארנו
 שהם ג' שמות אהי"ה דיודי"ן דאלפי"ן
 דההי"ן הנמשכין אליה שם מן נה"י דאימא,
 ואינם רק הארה וחותם בעלמא, ואלו הג'
 שמות שהן ש' ונתוסף בה' ש' שהם ז' מדות
 אחרות (עיי"ש הגוז"י אות ז' כי "ן" פשוטה היא
 ת"ש כנז"ל והיא ז' באי"ק בכ"ר) הרי ש"ן וכו'.
 ת"ס שלא שמעתי ממוז"ל: והיה אומר שהם
 למטה בסוד המלכות ולא ביאר אותם עכ"ל.
 וע' במצו"ש ד"ן ע"א הגוז"י אות א' צשס
 מוה"ר ישראל בנימין ז"ל שביאר ענין הת"ס
 עיי"ש סדר החשבון, ועיי"ש שהם ד' איברים
 שיש בהנוק' עפי מן הזכר שהם ב' לירין וב'
 דלתות. וע"ע אמת ליעקב מערכת האל"ף
 אות ר"ס.

וא"כ ל"ב מה ענין בנין הנוק' ע"י האטצ"ח
 לענין החותמות דנעילת יוה"כ
 שלכאורה לא קרבו הסוגיות זו אל זו, דבנין
 החותמות הרי נעשה אחר שכבר נגמר וגשלם
 בנין הנוק' וכנ"ל דצחיצת למען שמו נגמר
 בנינה. ושם אח"כ (ע"א ריש ע"ב) נותן בה
 חותם הא' ע"י ז"א ואחר הנסירה (ע"ג ע"ב)
 נעשה בה חותם הב'.

קמ"ג קג"א, ואח"כ מקבלת חותם הא' שהוא ה"ג מנלפ"ך.

והנה כ"ז ציוה"כ, ואח"כ כליל הושע"ר ויומו נצנה כלי המלכות האמיתי, וציאור הדברים עפי"מ שציארנו לעיל דבחי המלכות משתנית ונבדלת לערך המוחין הנמשכין, דככל שהמוחין הנמשכין הם יותר עליונים כך המל' הנתקנת על ידם הוא דבחי היותר חילונית, ע"י לעיל מילתא בטעמא, ושם ציארנו דמהאי טעמא נעשה ציוה"כ זוג דנקודה ד' עם נקודה ה' לפי שציוה"כ נמשכין המוחין היותר עליונים שהם דבחי צינה דא"ק וכו' עי"ש. ועפי"י זה י"ל דבחי המלכות שהיא עטה"י הנתקנת ציוה"כ ע"י ש"ן ת"ס וע"י ג' שמות אהי"ה, אע"פ שבכולא שתא היא דבחי המלכות דנוק' שאין לאחריה דבחי מלכות אחרת יותר חילונית וע"י דבחי הש"ן ת"ס נסתיים ונגמר תיקון צנין הגוקצא. מ"מ לערך הימים הנוראים והמרוומים דחודש תשרי אין דבחי הש"ן ת"ס מתקן ומכוון כ"א צנין עטה"י (אשר בעלמא היא כוללת צנין המלכות). אמנם עדיין פש גבן לכונן ולצנות כלי המלכות האמיתי שהם דבחי היותר חילונית אשר היא דבחי שורש גשמות ישראל, דלערך המוחין העליונים עדיין לא נתקן דבחי הנוק' דגשמות ישראל הוא הנעשה כליל הושע"ר ויומו.

ועפי"י יעלה ויבא סדר תיקון הנוק' באופן זה: צנעילת יוה"כ ממשכין ג' אקו"ה דקס"א קמ"ג קג"א בצרכת שים שלום, והן ללורך צנין עטה"י [והוא כמו דבחי ש"ן ת"ס הנעשה בכל יום], ושז אה"כ נמשכין לעטה"י הנ"ל דבחי מנלפ"ך שהם חותם

הא' הנקרא ירושלים, והם מוחין דצ"ן דצ"ן והוא דבחי מנלפ"ך המסודר צסידור מלכד הג' אהי"ה, וכליל הושע"ר נצנה צנין המלכות האמיתי דגשמות ישראל, ואף הוא ע"י דבחי ש"ן ת"ס, אלא שאינה ע"י ג' אקו"ה כ"א ע"י ג' מילויי אהי"ה, ומעתה נגמר ושלם צנין כלי המלכות, ולמחר ציום הושע"ר ע"י חצבת הערבות נמשכין ה"ג מנלפ"ך שהוא חותם הצ' הנקרא ליון שהם דבחי המוחין דצ"ן דמ"ה.

ועי' מצו"ש דף ס"א ע"ג ותמלא סיעתא לדצרינו דז"ל: וציוה"כ נעשה יסוד דפנימיות, ובהושע"ר מלכות דפנימיות, והבן זה מאוד וכו', כי בכל המשך יוה"כ נמשכות צה צכל גופה המוחין שלה עם הגבורות, וצהגיע עת הנעילה אז נגמרו להתפשט חמשה גבורותיה עד היסוד צה ולא יותר, ובהושע"ר רצה צמלכות, והבן זה מאוד וכו'. ונמלא כי אחר שנחפשו צנעילה ה"ג ציסוד שלה, אח"כ ירדו החמשה חסדים שלה שלקחתם ע"י אימא עלמה, ונחפשו צגופה צימים שצין יוה"כ עד הושע"ר צסוד הסוכה פנימיים ומקיפים, וציום הושע"ר נתפשטו חמשה גבורות גם חוך מלכות שצה וכו', עכ"ל.

וצזה צצין אמאי אין מכוונים צכל השנה תיקון מלכות זו דהושע"ר צפני"ע, לפי שצכל השנה דבחי צנין ותיקון המל' נעשה ונגמר צלמען שמו, אמנם צימים אלו מלכד מל' זו נתקנת עוד דבחי מל' היותר תחתונה ממנה והוא דבחי שורש גשמות ישראל, וע"כ לריך לכון צה צפרעות צהושע"ר, ואחר תקונה נמשכין מוחין דבחי צ"ן דמ"ה והוא המנלפ"ך דיום הושע"ר כמשנ"ת.

בז

ביאור דברי הרב ז"ל בענין
הצלם שמסתלק מן האדם בליל
הושע"ר

ומעתה יעלו יפה דברי הרב ז"ל בדרוש
הושע"ר בענין הלל, לפי שבו
בזמן נמשך התיקון המוחין לגשמות ישראל,
ע"כ שפיר מסתלק הלל מעל האדם בליל
הושע"ר, שהוא הלל התחתון הנקרא
צוואה דצוואה, דכיון שנמשך לבחי' היותר
תחתונה וחילוי, ע"כ יכול האדם להרגיש
בנפשו ממש ולהסתכל באור הלצה בחי'
תיקון נפשו וגשמתו, וזה שכתב הרב ז"ל (דף
ק"ו ע"ד) דהחיתם נחקק בגשמת האדם וכו'.
(ובדרושי ספיה"ע ביארנו דימינו פסח וספיה"ע
ושבועות שאז נמשכין המוחין היותר עליונים
במבחינת הפנימיות, וע"כ דיקא דימים הג"ל
עוסקים בתיקון הש"ך שהם הג' שטרים דשורש
גשמות בני אדם התחתונים, אלא מאחר שדימי
העומר הוא בפנימיות דכל השנה ע"כ אין האדם
מרגיש בנפשו ורוחה ללמו, משא"כ בליל הושע"ר
שהוא בחי' תיקון החילוי דכללות השנה, ע"כ נמשך
הדבר בחילוי עד כדי שגראה לעין התחתונים,
והבן.

וי"ל עוד ע"ד שכתב הש"ש לעיל בעטם
שצליל הושע"ר נמשכין המוחין ע"י
לימוד התורה ע"י מש"כ בזה לעיל, ועד"ז
י"ל דגמלא עפ"י דצרינו דתיקון הספירות
הוא ע"י התפלה, אמנם תיקון גשמות
ישראל הוא ע"י לימוד התורה דווקא. וע"כ
בליל שבועות ובליל הושע"ר שאז הוא תיקון
הגשמות שהוא הבחי' היותר תחתונה,
עוסקים וגומרים התיקון ע"י לימוד התורה,
והבן.

בט

תיקון נשמות ישראל נעשה ע"י
לימוד התורה ותיקון נוק'
דאצילות נעשה ע"י התפלות
והמצוות

והנה להבין הענין ביתר ביאור בהקדם מה
שעמדו בזה המפרשים, דוודע דכל
פרלוק תחתון מזרר צירורי פרלוק העליון
שעל גביו, עד שזרין מזררים צירורי ישסו"ת,
וגשמות ישראל מזררים צירורי זרין דאצילות
כודע, (ע"י בהקדמות רחוב"ג שהארך והרחיב
הרש"ש לצאר סוגי' ז'), והנה עפ"ז יש מקום
לחקור מי הוא המזרר צירורי גשמות ישראל
שהם למטה מזרין דאלי', והנה רביה"ק
מקאמרנא והגה"ק בעל הסולם כתבו בזה
דגשמות עמי הארץ מזררין צירורי גשמות
הת"ח, ועד"ז גשמות אוה"ע מזררין צירורי
ישראל, (וכן משמע מעט מדברי התו"ח עיי"ש
בדף פ"ע ע"א שאף העכו"ם יש להם עוה"צ ח"ל:
ומ"ש הרז"ל בשער הקלי' פ"ד ח"ל: וגשמתם של
הגויים באים מג' קלי' וכו', עכ"ז כ"ז בערך
הפרלוק שמשם שורש גשמתם, אבל בערך הפרלוק
שלמטה מהם נק' עובים ויכולים לזכות לעוה"צ וכו'
עיי"ש) ועפ"י דברנו דלעיל י"ל דגשמות ישראל
הן הן מלכות דאצילות, לפי שלעולם ג'
עולמות צי"ע הלא הן חיילי המלכות וכמש"כ
מין הרש"ש זי"ע בהקדמת רחוב"ג, ומקומן
תחת כל פרלופי האצילות, (צין באורך וצין
בעובי, דהאורך והעובי גדלים כאחד כוודע בסדר
גידול הפרלוק ואכמ"ל), וגשמות ישראל אחוזים
בעולם הצריחה שהוא עולם הגשמות וכלו'
בצי"ע שהן חיילי המלכות, והנה צכולא שחא
אין עוסקים כ"א בתיקון המל' דעצרות
היסודות דו"ק דמ"ה ודצ"ן צימות החול, או

צתיקון המלכות דמלכיות דמ"ה וצ"ן דנקודה ד' צשצחות כמשנ"ת לעיל. וגמלא דעולמות צי"ע עומדים תחת המל' הנתקנת צכולא שחא ואינן נתקנין עמה כאחד, לפי שאין אנו חופסים ומתקנים המלכות צכללותה עס חייליה ולצחיה כ"א חלקים מועטים שצה צלצד, משא"כ צצא עת הצתיקון דכללות השנה, הנה אז עוסקים צתיקון המלכות הכללית צכל ארכה ועציה עס כל חייליה ולצחיה המתפשטין צכל אורך ועוצי ג' עולמות צי"ע, וכיון שמתקנים המל' צשלמותה נמלא דנתקנים צדרך ממילא נשמות ישראל שאף הן רק צחי' חיילי המלכות, (וצמי"א ציארנו דנוק' זו האמיתית המתפשטת צצי"ע היא הנקודה הה' לפי שיטת היר"א עיי"ש, ושורר צצחתי לגני ח"ג עמ' פ"ג ד"ה ואחר שכתב מעין כנ"ל עיי"ש.

ועתה דלוינא חספא אשכחנא מרגינתא עבא דהיולא מכ"ז דתיקון נשמות ישראל (שהן המלכות האמיתית) נעשה ע"י לימוד התורה דיקא צליל הושער וליל שצעות, ותיקון המל' דאלילות (צחי' עטה"י או מל' דמלך השציעי דנקודה ד') נעשה ע"י התפלות ומלוות, והצן.

ל

בחדש תשרי נתקן בחי' הגבורות והאח' דכללות השנה ובחדש ניסן נתקן בחי' החסדים והפנים דכללות השנה

והנה אחר הודיע ה' אותנו כל זאת נשוב לצאר מה שפתחנו צה לסדר סדר המערכה דכניסת המוחין וסדר הזווגים

והחותמות הנעשים צחודש תשרי. וצהקדם מש"כ הרצ"ל צשעה"כ דרוש ע' דסוכות (ק"ח ע"צ) וז"ל: והנה הזווג הזה (ר"ל דשמע"ל) נלע"ד ששמעתי ממוז"ל כי צזווג הזה נותן לה הז"א ה"ג צסוד עיפת הזווג, כנודע כי יש צצורות זכרים ונקבות כמצואר צדרוש קין והצל, ולכן מזכירים את הגשמים צתפלת מוסף ציום זה ואומרים משיב הרוח ומוריד הגשם, כי הגצורות הם נקראים גצורות גשמים, ואח"כ צחג הפסח נותן לה החסדים, כי חג הפסח הוא צחסד כנודע, עכ"ל. וחזרו וגשוו הדברים צמצו"ש (דף ס"א ע"ג) וז"ל: וציום שמע"ל נותן לה גצורות, וצפסח חסדים, עכ"ל. ועיי"ש צארוכה. וכבר נלאו כל חכמי לצ להצין אלו הדברים, חדא ועוד קאמר, חדא וכי היכן מלינו דצעת הזווג נותן הז"א צהנוק' ה' גצורות, והלא כלל גדול נקוט צידינו דצכל זווג נותן הז"א צנוק' ה"ח אחר שכבר האיר צה בגצורות ערס הזווג, ועוד יש להצין הקשר והשייכות לדרושי קין והצל מה ענינם לזווג דשמע"ל, וגם ל"צ להצין צמדוייק מש"כ הרב ז"ל דזווגא דשמע"ל הוא בגצורות וזווגא דפסח צחסדים.

והנראה מכ"ז צע"ה עפ"י מה שנתצאר צדברי הרצ"ל צכ"מ (ע"י ספ"ט דשער המוחין שער כ', וצפ"ז דשער אי"ך, וצהגהות השמ"ש שס דף ל"ג ע"צ אות צ', וע"ע צתו"ח קב"ה ע"צ, ולעיל הצחנו מדבריו עיי"ש), דצחי' שורש קין יולא משס צ"ן, (עיי"ש סדר ההתחלקות דקין ותאומתו), וצחי' הצל שורשו משס מ"ה (ועיי"ש סדר ההתחלקות דהצל ותאומתו ושת וכו').

והנה ע"ד שצכ"מ אחר גמר כניסת המוחין דאח' נעשה זווג צחיק או"א ללורך כלי

ורוחא, כן הוא ממש צווג דגבורות הנקראים צחי' אח' לערך החסדים הנקראין פנים לערכן, ונמלא עפי"ז דמזווג דכלי ורוחא נולד נשמת קין (ודלא כפשטות ההבנה דאין נולד מזווג דכלי ורוחא מאומה כ"א נעשה כלי יסוד הנוק', לא כן הדבר כ"א זוג דכלי ורוחא הוא זוג דצחי' שורש נשמת קין), וזווג הכולל שהוא פצ"פ אחר גמר כניסת המוחין דפנים, הוא זוג דצחי' שורש נשמת הבל.

ועפי"ז נמלא דבחודש תשרי נתקן צחי' האחור דכללות השנה שהוא צחי' גבורות וצחי' קין, לערך התיקון דחודש ניסן ועד שזועות שאז נעשה תיקון צחי' הפנים דכללות השנה שהוא צחי' החסדים צחי' הבל, ועפי"ז תצין כוונת וביאור דצרי הרז"ל דצמוסף דשמע"ל מזכירין גבורות גשמים שאז נעשה הזווג דצחי' גבורות, ור"ל צחי' האח' דכללות השנה, ועפי"י הגודע בכל מקום דאחר כניסת מוחין דאח' נעשה זוג דכלי ורוחא, נמלא דזווג הכולל דשמע"ל הוא זוג כלי ורוחא דכללות השנה. וזהו דקאמר הרב ז"ל דנותן הז"א צהנוק' צעת הזווג ההוא צחי' ה"ג, ור"ל דלעך כללות השנה נקרא שותן הז"א גבורות להנוק' לפי שאין זוג זה כ"א זוג דכלי שהוא צחי' זיווג דאצ"א (דהיינו שעולים לחיק או"א ומזווגים שם פצ"פ אך למטה מלצם הוא אצ"א), ואמנם צפסח נותן צה ה"ח כי חג הפסח הוא צחסד, ור"ל דאז נעשה הזווג האמיתי דפצ"פ לערך כללות השנה, וע"כ נותן צה צעת הזווג דפצ"פ ה"ח, והוא זוג דצחי' הבל.

והנה דע כי אע"פ שצרי"ה ועשי"ת ויוה"כ וסוכות עד שמע"ל הוא זמן תיקון דכללות השנה דצחי' קין, וצחי' המשכת

מוחין דאח' דכללות השנה, צחי' צ"ן הכולל, מ"מ כ"ז אינו אלא צערך הכולל דכל השנה, אצל צערך הפרט ור"ל צערך עלמו, יש צהן צימים אלו כל סדר הזווגים והמשכת המוחין דאח' ודפנים בכל צחינותיהם, דהיינו מצחי' המשכת מוחין דצ"ן דצ"ן ועד הזווג השלם דפצ"פ ועד בכלל, ע"ד המשכת מוחין הנעשה בכל יום, אלא שכולן אינן צפרעות חודש תשרי שהן זווגים פרטיים דצחי' האח' צחי' הצ"ן הכולל.

ועתה חלה עלינו חובת הביאור לצאר ולחלק אלו מן הזווגים וההמשכות הנעשים בחודש תשרי הן צערך הכולל דכללות השנה ואלו מהן הן לערך הפרט דצחי' הגבורות קין בלבד. וזה החלי צעהי"ת.

לא

פדר הזווגים בערך כללות השנה

והנה הזווגים שצערך הכולל הן עפי"י סדר זה: הראשון הוא צנעילת יוה"כ והוא תחילת המשכת צחי' המוחין דצ"ן דצ"ן, שראשיתם ע"י צנין המלכות צחי' עטרת היסוד דז"א צצחי' ש"ן ת"ס דאעצ"ח, ע"ד הנעשה בכל יומא צחיצות למען שמו. ולפיכך כ' הרז"ל לכיין צנעילת יוה"כ ג' שמות אקיי"ה דקס"א קמ"ג קג"א, שהם צנין המל' דהנוק' ע"י ש"ן ת"ס.

שני צקודש הוא תיבך אחר צנין המלכות דנוק' נעשה חותם הא' שהוא צחי' המנלפ"ך שהוא חותם ירושלים, ע"ד המסודר בכל יום צסוף כוונת למען שמו (צסידור ד' ע"א רע"ב), וכן הוא עתה צנעילת יוה"כ אחר הג' שמות אקיי"ה.

קין, אז נעשה ציוס שמע"ל זוג דכלי ורחא
 צחיק או"א לערך כללות השנה, ע"ד הגעשה
 בכל יום זוג צחיק או"א אחר גמר כניסת
 מוחין דאח' ואחר שניתנו בהנוק' צ'
 החותמות צתיצת צאהבה, כמודפס עפ"י
 כת"י לתלמידי השד"ה צדק ע"ג ע"צ צסידור
 הגדפס לימות החול, וז"ל: להעלות ז"ן לחיק
 או"א ויקחו המ"ד ומ"ן דאו"א ועי"ז יחזרו
 פצ"פ ולזוגם זוג נ"ר וכו', עכ"ל. והוא זוג
 דכלי שמתן בה ז"א עיפת ה"ג כנז' דצברי
 הרז"ל שהצאלו לעיל, ושז מפסח עד שצעות
 ממשכין מוחין דפנים לערך כללות השנה שהן
 מוחין דחכמה, וציוס השצעות נעשה זוג
 דפצ"פ דכללות השנה.

לב

**סדר הזווגים בערך הפרטות
 דחודש תשרי**

ועד כאן צאו דצרינו צערך הכלל דכללות
 השנה, אמנס צערך הפרט דמחאת
 השנה, הגעשה צחודש תשרי, שיש צו פירוט
 כאילו הוא פרצוף שלם שיש צו כל פרטי
 המוחין והזווגים הגה סדרן באופן זה:

צ"ה נמשכין מוחין דאח' דאח' וציוה"כ
 נמשכין המוחין דפנים דאח', וצין
 שניהם הם צחי' האח' הכולל לערך המוחין
 דימים שצינתיים ודחג הסוכות הנקראין
 מוחין דפנים, וכצר נתבאר לעיל דהמוחין
 דר"ה ויוה"כ הם צחי' הגצורות, ודחג
 הסוכות הם צחי' החסדים, והנה צנעילת
 יוה"כ אחר גמר תשלום המשכת המוחין
 דאח' שהן הגצורות, נעשה הזוג דכלי ורחא
 צחיק או"א וכנ"ל.

צחי' הג' הוא צין המלכות האמיתית שהוא
 נשמות ישראל וכמצו' לעיל בארוכה,
 דמאחר ונמשכין צימים אלו המוחין היותר
 עליונים דין גרמא שנתקנים הכלים היותר
 תחתונים, וע"כ מתקנים צין המלכות
 דנשמות ישראל ע"י צחי' ש"ן ת"ס, דצחי'
 המלכות שנתקנה מכבר צנעילת יוה"כ אינה
 נחשבת לערך התיקון הגדול שצימים אלו כ"א
 לצחי' עטה"י דז"א. ועתה מתקנים המל'
 האמיתית שתיקונה הוא על ידי ג' מילויי
 אקו"ה דקס"א קמ"ג קנ"א צלא שורש
 השמות עלמן, ותיקון זה נמשך ונעשה צליל
 הושע"ר ע"י לימוד התורה.

וטוד בה רביעיה הוא התיקון הגעשה ציוס
 הושע"ר ע"י חצבת ההושעות וכמש"כ
 הרז"ל (שטה"כ ק"ח ע"א) כי ציוס הושע"ר ע"י
 ה' צדי ערבה שאנו מחצעים אותם על
 הקרקע, אז נכנסין ה"ג צמלכות שבה, כי
 כצר גצו' היסוד שבה נכנסין צתחילה, ואלו
 הה"ג ניתנין בה כדי לעשות בה צחי' כלי של
 מ"ן אשר בה, כדי שלמחרת ציוס שמע"ל צעת
 הזוג תהי' מוכנת להעלות מ"ן, ונמלא כי
 צחי' ה"ג אלו הם צחי' הכלי של צ"ן אשר
 צמלכות שבה, ע"כ. והנה עפ"י הג"ל נמלא
 דמנלפ"ך אלו הנמשכין ציוס הושע"ר הם צחי'
 החותם הצ' הנקרא ליון ע"ד הגעשה בכל יום
 אחר הנסירה צתיצת צאהבה, שהוא חותם
 הצ' הגיתן ע"י אימא, וכן הוא הכא.

ונמלא דחותם דיוה"כ הוא צחי' צ"ן דצ"ן,
 וחותם הצ' הגעשה ציוס הושע"ר
 הוא צחי' צ"ן דמ"ה, ועתה אחר שנשלמו
 להכנס מוחין דצ"ן דצ"ן וצ"ן דמ"ה שצערך
 כללות השנה שהן מוחין דאח' צחי' גצורות

דצדף ק"ג רע"א ודף ק"ד ע"א ד"ה ונבאר
כתב דנעשה הזווג כליל שמ"ע ואילו דצדף ק"ג
סוע"ד ודף ק"ח סוע"ג כתב דנעשה הזווג
ציוס שמ"ע, ול"ע.

ולפי מש"כ לעיל יש ליישב צע"ה עפ"י דברי
התו"ח צכ"מ, דאחר כל פרע ופרע
נעשה יחוד דכלי ורוחא, וכלומר צין אחר
המשכת המוחין דאח' הכוללים וצין אחר
המשכת המוחין דאח' דפנים וצין צכ"מ
שנמשכין מוחין דאח' לערך המוחין הצאין
אחריהם, ככל אלו נעשה יחוד דכלי ורוחא,
לפי שיחוד דכלי ורוחא ענינו הוא דאחר
שנמשכו מחלית מן המוחין (בכל מקום כפי
ערכו) נעשה יחוד דכלי ורוחא לערך הצאים
אחריו, ולשיטתו נעשה בכל יום קודם היחוד
דפצ"פ צשים שלום עוד זוג דכלי ורוחא
לערך המוחין דפנים וכמבואר לעיל (עיין
צדצריז 97 ק"ס).

ומעתה י"ל דזווג דליל שמע"ל הוא זוג דכלי
ורוחא דמוחין דפנים שלערך הפרע,
לפי שכבר נכנסו מקצת המוחין דפנים (שהם
החסדים הגק' מוחין דפנים לערך הגזרות)
צימים שצינתיים וצחג הסוכות, ע"כ נעשה
יחוד כלי ורוחא לערך המוחין דפנים. ושז
ציוס שמע"ל צגמר המשכת המוחין דפנים
נעשה הזווג הכולל דפצ"פ לערך פרעות
חודש תשרי, ונמלא דאלו ואלו דא"ח וצ'
השמועות אמנת וצ' צחינות אחרת כמשנ"ת.

ואחר שזכינו לכל זה צעזע"י ראינו ויגל
ליצנו שזכינו צעיקרן של דצרים לכוין
לדצרי רצינו הגדול התו"ח (צדף ע"ז ע"צ) וז"ל:
עוד כתב שם צספר עו"ת וז"ל: וציוס שמ"ע
אז הוא זוג גמור, ונותן צה ה"ג שהם המין

וצו צזמן טרס שנעשה היחוד דכלי ורוחא,
נכנסין צהגוק' צ' צחי' מנלפ"ך, האחד
ע"י ז"א והוא חותם הא' הגקרא ירושלים,
והצ' ע"י אימא והוא חותם הגקרא ליון, וזמן
וסדר כניסתן צמדויק ל"ע לע"ע, ואפשר
דהאחד נעשה צחיצת צאהצבה או צחיצת
למען שמו (כמסודר צסידור הגדפס דף כ"ע ע"א)
שסידר צכוונות למען שמו מנלפ"ך וכ"צ אחוון
לגוק' ע"י ז"א, והצ' צחיצות חיים דצכרנו
(וכמסודר שם דף ל"צ רע"א מכת"י תלמידי
השד"ה).

ואחר יוה"כ צימים שצינתיים וצחג הסוכות
נמשכין המוחין דפנים שהן צחי'
החסדים דצינה דא"ק, וכבר נבאר לעיל
דלפי שכללות המוחין דחודש תשרי כולן אינן
אלא מצחי' המוחין דצינה הגקראת חו"ג
לערך המוחין דחכמה (הגמשכין מפסח ועד
העלאת) דצכ"מ נקראת צצינה ו"ק או אח'
עפ"י ערכי הכיוויים לערך החכמה, וכמו כן
צחי' החו"ג דדעת נקרא צכ"מ ו"ק דכללות
המוחין לערך המוחין דחו"צ, וכמבואר יפה
צדצרי הרז"ל צדרוש הדעת צשער ההקדמות
ומוצא צנה"ש דע"כ נקרא הדעת צכ"מ צשם
ו"ק וחו"ג, וי"ל שמהאי טעמא קורא הרז"ל
למוחין דצינה צשם חו"ג אע"פ שכוללים
צתוכן צחי' ד' מוחין דחו"צ חו"ג לפי שהן
צחי' חו"ג לערך חכמה וכמשנ"ת לעיל.

לג

הזווג דליל שמייע"צ הוא לבלי
ורוחא ומוחין דפנים והזווג דיום
שמייע"צ הוא זוג דפב"פ לערך
חודש תשרי

והנה מלינו צדצרי הרז"ל שסותרים זא"ז
צעיין היחוד דשמע"ל אימתי נעשה,

דקאמר) אלא שכולם נק' גבורות בערך החסדים דפסח, ונקרא (זווג זה דשמע"ל בערך הכולל דכללות השנה) בשם רוחא דשדי בגווה וכו', ועי"ש עוד עד סוף הדיבור, ועוד דק ע"ז ע"א ד"ה ומש"כ.

וע"ע להשד"ה בפאת השד"ה עמ' ר"י בהגהותיו על דברי הרז"ל בשעה"כ ק"ג ע"א דהזווג נעשה כליל שמע"ל, וכ' השד"ה שם וז"ל: "כ' נלע"ד אפ"ל שלעולם הזווג הוא ציוס שמיני עלרת צמוסף, ומש"כ הכא כליל שמיני עלרת הזווג, הכוונה לזורך כלי ורוחא, וא"ש את"ם (מז"ר השד"ה). ואח"כ ראינו להרב תו"ח דף ע"ו ע"ב שורה כ"ט רמז זווג זה כליל שמע"ל שהוא לעשותה כלי יעו"ש. עכ"ל.

ושו"ר שגם דעת הרב שלום ירושלים מסכמת עם הג"ל, דיעוין צספרו עמ' קפ"ד דרושי חג הסוכות שאחר שהרגיש בהסתירה שצדברי הרז"ל אי נעשה הזווג צשמ"ע בתפלת מוסף או כליל ח' עלרת, כתב ליישב וז"ל: ונראה לומר דמ"ש שמזדווגת כליל ח' עלרת מיירי בזווג דנתינת הכלי שמתן לה כלי ורוחא צהאי זווגא, ומש"כ שמזדווגים בתפלת מוסף מיירי בזווג דהולדה שמזדווג עמה כדי להוליד, כי הכי דמלינו בכל יום, שכלילה הזווג הוא כדי לתת לה כלי, וציוס הזווג כדי להוליד, עכ"ל.

ולפי מש"כ לעיל נמצא שכליל שמע"ל הוא זווג כללי ורוחא דצחי' הפנים דפרעות חודש תשרי, וצשמע"ל הוא זווג דהולדה לערך הזווגים דפרעות חודש תשרי. וא"ש צע"ה.

עלמנן, והוא נקרא זווג א' דצריאת העולם, ואלו המ"ן נעשו רוחא דשדי בגווה, ומאז והלאה הם מ"ן חדשות, וצשמע"ל נותן לה גבורות, וצחג הפסח חסדים דכורין ונקרא ציאה שניה, אך דע כי המ"ן שהוא הרוחא עיקרם גבורות, כי החסדים שבהן הם טפלים צסוד נוק' שלטת על דכורא, והמ"ד של פסח הם חסדים והגבו' טפלים להם, ואז יולאות צ' נשמות זכר ונקבה כ"א כולל חו"ג, עכ"ל. (הרב ז"ל צעו"ת, והוא מעין דברי הרב ז"ל בשעה"כ ק"ח ע"ב שהצאנו דבריו לעיל, אלא ששם צאו הדברים סתומים וחתומים וכאן ציאר ופירש הדברים כשמלה, דזווג דשמע"ל הוא זווג דכלי ורוחא לערך כללות השנה, זווג דפסח הוא זווג דהולדה דפצ"פ לערך הג"ל וכמש"כ צס"ד לעיל בצרכה, וכן הוא צצמו"ש ס"א ע"ג), והנה צשער ט"ל שער מ"ן ומ"ד צפרק י"א כתב וז"ל: כי צצ' זווגים נגמר הולד, דהיינו ציאה א' של הרוחא והצ' של היום (ר"ל ציאה צ' דפצ"פ), ואפשר כי זה מש"כ צדרוש של מ"ן שלכל ולד לריך צ' זווגים, א"כ איך כתב כאן שמהגבורות ראשונות של הרוחא יולאת נשמת נוק' והלא לריך צ' זווגים, ועוד צצמ"א צספר עו"ת כתב כי קין ילא מרוחא דשדי בגווה והם גבורות ראשונות וזה סוד קין הצבור, אלא מוכרח שכוונתו שאלו הגבורות שמתן לה צשמ"ע נקרא בערך הכולל (ר"ל בערך כללות השנה) רוחא דשדי בגווה בערך החסדים שמתן לה צפסח, אצל ודאי שיש צ' ציאות צשמ"ע, א' צק"ש של הלילה לעשותה כלי, ואחד ציוס צמוסף נותן לה המ"ד שהם החסדים, (וב' זווגים אלו הם לערך פרעות הזווגים דחודש תשרי שאז נמצא דכליל שמע"ל נעשה יחוד כלי ורוחא דמוחין דפנים, וציוס שמע"ל נעשה זווג דפצ"פ, וזהו

לד

להבין דעת היר"א שלא סידר
הזווג דכלי ורוחא וב' מנצפ"ך
בעמידה דימי החול

והנה עד הנה באו דברינו ליישב סדר
הזווגים והמשכת המוחין דכללות
חודש תשרי עפ"י שיטת מו"ר השד"ה שסידר
וקבע בדפוס בסידור הקלר הגדפס לימות
החול להמשיך לנוק' כ"ב אחוון ומנלפ"ך
ראשונים מז"א בתיבות למען שמו אחר גמר
כוונת ש"ן ת"ס דאטב"ח (ע"א רע"ז), וכן כ"ב
אחוון ומנלפ"ך ב' בתיבת באהבה אחר
הנסירה, ואח"כ כתב לזווג להזוין זווג פז"פ
בתיק או"א וכנ"ל.

שמו שאז יורדים כללות כללותם צמלכות לבד, וע'
צשעה"פ פרשת וירא צענין מיתוק הגבורות אלו
שצכונת קונה הכל הנז' בדרוש עמון ומואב שכתב
הרז"ל ח"ל: עוד חוזרים ונכללים ביסוד שבה כדי
לעשותה כלי ללורך זווגה עם ז"א, ועשיית כלי זה
שבו מ"ן שלה נקרא כוננת צסוד מקדש ה' כונו
ידיך כמבואר אללנו וכו', וע' צספר נה"ש דף כ"ב
איך אלו הגבו' שכווננו למחקם שהם הנז' בדרוש
עמון ומואב הם עלמנן היורדים עד היסוד זה
לתקנה, ומכיון שכן, אין לורך עוד צמלח באהבה
לכוין לעשות זה כלי ורוחא דכבר נעשה (ר"ל ע"י
ירידת הגבו' עד היסוד זה לתקנה מתיבות קונה
הכל ואילך עד תיבות למען שמו) עכ"ל. ולהלן
בעזה"י יתבאר ענין זה ביתר שאת.

והנה היר"א צסידורו בתיבת למען שמו (ח"א
עמ' 846) סידר כוונת ש"ן ת"ס ולא
הזכיר כלל כוונת חותם הא' הנקרא ירושלים
היתתן ע"י ז"א ולא סידר כ"ב אחוון ומנלפ"ך,
ואח"כ בתיבת באהבה (עמ' 926 ולהלן) סידר
תחלה עליית הרפ"ח והמשכת הצינות
וגבורות גו נוקבא דז"א (עמ' 631) ושם כתב
עוד (עמ' 613) ח"ל: "ועתה יכוין לנסור את
הפר' אלו דאח' ופנים דאח' דזוין ולהביאם
פז"פ באופן זה: להמשיך לנוק' פר' דיניקה
דצינה דצינה דז"א (וכל זה אינו צסידור הגדפס
כלל) עם עשר מלכויות דיי"ם דאו"פ דאח' דצ"ן
דמ"ה ודצ"ן דצ"ן דחכמה דכתר דצינה דז"א
שהם צחי' מספר עשרה ריבועים דעשר
הויות פשוטות וכו', וסידר שם י' אחוריים
שהם י' ריבועי הויות (וצסדור הגדפס סידר הי'
ריבועי הויות יחד עם הצינות וגבורות הנכנסים
צנוק' ע"י אימא ע"ש דף ע"ב ע"א שסידר נרנח"י
דיים ותחת כל הויה והאיה דנרנח"י סידר ריבוע
הויה, ואילו היר"א סידר הנרנח"י דצינות וגבורות

אמנם כ"ז יתא באר סידורים ששם לא
סודר כוונת הזווג דכלי ורוחא, וע'
להרצ ש"ש צפת"ע (דף ל"ז ע"ב ד"ה עוד ל"ל)
ח"ל: לריך להבין למה אין אנו עושים צחי' כלי
ורוחא בכל יום בתיבת באהבה אחר הנסירה
כנז' צק"ש שעה"מ, וע' להרש"ש דהסכים לה
(ר"ל דנעשה ענין עשיית כלי ורוחא בתיבת
באהבה) צע"ח שער כ' פ"ע צנוקבא הפרטית
דכל התפלה לריך לעשות לה כלי ורוחא אחר
הנסירה בעמידה וכו', וצסדור לא כתב לכוין
כן. ואפשר דענין זה נעשה לה ממילא ע' ע"ח
שער מ' פ"ח צסופו דמהארחת נצנית נוקבא
(ועי' עוד צדצרי הפת"ע שם דינא לחדש דכוין
דעיקר הזווג הראשון דכלי ורוחא הוא לתת לה
עלמות הה"ג שהוא צחי' רוחא לעשותה כלי, וכבר
נעשה זה צה ע"י עלמות הה"ג הגמשיך לה
מתיבות קונה הכל ואילך שצחילה נמתקו
הגבורות ואח"כ ירדו ביסוד ונמתקו עוד, ואח"כ
ירדו צדעתה ויורדים ומתפשטין עד מלות למען

הנכנסין עם נה"י דאימא צפ"ע והריצועים צפ"ע,
ולהלן צעה"ת יצואר)

ואחר כ"ז כתב ועתה יכוין להציאם פצ"פ
וכו' להעלות את האורות דרפ"ח עם
המוחין דחכמות וחסדים וכו' ולהעלותם
למ"ד ומ"ן לפר' החכמות דיסו"ת וכו' ע"כ.

ומנלא שחיסר היר"א ז' צחי' המנלפ"ך
דחותם ליון וירושלים דז"א ודאימא,
וכן חיסר כוונת הזווג דכלי ורוחא הגעשה
בגמר תשלום מוחין דאח' צחיצת צאהצה,
אלא שהוסף כוונה "להמשיך לנוק' פרלוף
דיניקה דצינה דצינה דז"א", והוא תימנה.

לה

דעת היר"א דהכלי דמ"ם פתומה
נשלם ונעשה קודם הנסירה
בתיבות למען שמו ואחר
הנסירה נמשכין בה המוחין
דיניקה שהם בחי' הרוחא

איצרא דהיר"א עלמו הרגיש בזה ועמד
בספרו קנין פירות (אות י"ג עמ'
ט-י"א) לבאר הענין בארוכה, ומדבריו למדנו
כי דרך צדק אחרת ממו"ר השד"ה ז"ל,
ובענין זה דב' המנלפ"ך וזמן תיקונם
והמשכתם לא נשחווה דעתו דעת עליון עם
דעת הרצ השד"ה ז"ל. ותמלית דבריו הק'
הוא, דהא פשיעא דאחר שכבר נסרה
מכ"ש שכבר נצנו כל רמ"ח אצריה צהיותה
באחור ע"י הארת המוחין שנותן לה הז"א,
וע"כ אין לומר דגמר הכלי הנקרא חותם הצ'
מאימא שהיא דל"ת שניה נעשה אחר
הנסירה, דבעל כרחך שכבר קודם הנסירה
נשלם צנינה ונצנו צה כל רמ"ח אצריה

ונעשית ס' סתומה, וסדר צנין כלי הנוק' הוא
ע"י אלפא ציתא דאטצ"ח שהם הכ"צ אחוון
עד שיורדים כללותם ליסוד וכללות כללותם
אל המל' צחיצת למען שמו. וצחילה נעשה
צה צחי' היסוד מהארת המוחין דז"א,
ואח"כ ע"י אימא נעשה צה חותם המלכות,
ואלו הצ' נקראות ליון וירושלים, ומאירים צה
הארת ה"ג, ואח"כ מקבלת חותם צ' מאימא
שהם אהי"ה מלאים, וכ"ז נעשה עד תיבות
למען שמו ועד צכלל צהיותה אצ"א, דעד שם
כבר נגמר ונשלם צנין כליה ונעשו צה דל"ת
וליר ראשונים שהוא צחי' הכלי הנעשה ע"י
רשימו דכ"צ אחוון הגרשמיים ביסוד, והם הם
עלמן צחי' המוחין דאצ"א שמקבלת הויו"ת
המוחין ע"י ז"א ואח"כ מקבלת ע"י אימא
חותם דנקודת ליון, והוא החותם הצא אחר
קבלת המוחין דאצ"א שקבלה, והם ג' אהי"ה
צצחיצות למען שמו, ומה שנעשה אחר
הנסירה הוא צחי' מוחין דיניקה שמקבלת
ע"י ז"א, והם מצחי' מוחין דפנים.

ולדבריו נמלא מהלך מחודש, דצחיצות לצני
צניהם נעשה כלי יסוד דהנוק' ע"י
א"צ דאטצ"ח (עמ' 726), והם המוחין דאח'
שמקבלת ע"י ז"א צאצ"א, ואח"כ צחיצות
למען שמו נעשה כלי מל' שצה, והיינו
דיוורדים הכללות דכללות דה"ג, ועל כל אלו
צה אח"כ החותם דאימא שהם ג' שמות
אהי"ה, והנה המוחין שמקבלת ע"י ז"א
צאצ"א הם מוחין דצ"ן דצ"ן, והמוחין
שמקבלת ע"י החותם דאימא הם מוחין דצ"ן
דמ"ה (בזווג פרטי האמנם בזווג כללי הם מוחין
דמ"ה דצ"ן כמזואר צמ"א) וצזה נשלם כלי
יסודה עד שנעשית ס' סתומה, וכ"ז קודם
הנסירה, ושוב אחר הנסירה נכנסין צה

צינות וגבורות ע"י נה"י דאימא, ואח"כ נמשכין לה מוחין דיניקה והם בחי' הרוחא דיהיב זה, והם המוחין דיניקה שכתב הרז"ל צפ"ג דשער כ"ט, והם בחי' מוחין דמ"ה דצ"ן (צווג פרטו וכנ"ל, וצווג כללי הם מוחין דצ"ן דמ"ה), ומנלל דהכלי כולו נעשה זה קודם הנסירה (ודלל כהשד"ה דנעשה מחצית הכלי שהוא דל"ת א' קודם הנסירה, ומחציתה השנית שהוא דל"ת הב' אחר הנסירה, אלא נעשה כולו קודם הנסירה) והרוחא נעשה זה אחר הנסירה, וענין הרוחא הוא בחי' מוחין דיניקה הגז' צסידו היר"א (עמ' 631) שהצאנו דבריו לעיל, שכתב אחר גמר המשכת הצינות וגז' דאימא גו נוקבא וז"ל: "להמשיך לנוק' פרי דיניקה דצינה דצינה דצ"א".

וצזה א"ש דלא סידר היר"א לא הכ"צ אחרון ומנלפ"ך הראשונים דז"א, ולא האחרונים דאימא, ולא הצווג כלי ורוחא, לפי שכולם נכללן בכלל סדר הכוונה הנכתב. לפי דבחי' כלי היסוד (כולו) נעשה צאטצ"ח דחיצות לצני צניהם והוא בחי' צ"ן דצ"ן, וחומס הב' דאימא נעשה דחיצות למען שמו ע"י אטצ"ח דש"ן ת"ס והוא בחי' צ"ן דמ"ה, וצווג הרוחא דיהיב זה נעשה בגמר המשכת מוחין דאח' ע"י המוחין דיניקה דיהיב זה, והיא בחי' מ"ה דצ"ן. ומנלל דברי מרן הרש"ש צסידורו עולים משולצים צקנה האחד כפתור ופרח עם דבריו צנה"ש וצהגהותיו לשער המוחין פ"ע ולדברי הרז"ל ולא קשיא ולא מיד.

לו

סדר המשכות המוחין והזווגים
דחודש תשרי לדעת היר"א

ומעשה המהלך שציארנו לעיל צהצנת ענין הזווגים דירח האיתנים לא ישחווה לדעת היר"א כפי שסידרנו לעיל לדעת השד"ה. דהנה עפ"י שיטת השד"ה ציארנו לעיל שצערך הכולל דכללות השנה נעשה צנעילת יוה"כ צנין עטרת היסוד דוק' ע"י ש"ן ת"ס דאטצ"ח וגם בחי' מנלפ"ך שהם חומס הא' (היתן צכל יוס דחיצת למען שמו) והוא בחי' צ"ן דצ"ן, וצליל הושע"ר נעשה צכל הג"ל צצנין המלכות האמיתית שהוא בחי' נשמות ישראל וכנ"ל. וציוס הושע"ר נמשכין מוחין דצ"ן דמ"ה שהוא חומס הב' הנעשה ע"י אימא, ואז נגמר כלי הנוק' ונעשית ס' סתומה.

ולפי"ז מש"כ הרז"ל דנעשה זה קודם הנסירה דל"ת וליר הא', ואחר הנסירה דל"ת וליר השני, כל דברים אלו הכל הם צערכי הכינויים, דל"ת וליר הא' הם כינוי אל המוחין דאח' שמקבלת מז"א (דחיצות לצני צניהם), ולהחומס דאימא (דחיצות למען שמו) ודל"ת וליר הב' הם כינוי למוחין דפנים שמקבלת אחר הנסירה (דחיצת צאהבה והוא בחי' מ"ה דצ"ן), ולעולם צ' הצירין וצ' הדלתות אינם אלא מוחין וכמש"כ הרז"ל צשער מ"ד ומ"ן סוף דרוש י' וז"ל: "ודע כי ענין עשיית כלי זה הוא, כי גם נותנין לה בחי' מוחין עלאין צג"ר, והם מתפשטין צכולה כוודע וכו', צאופן כי אין כלי זה ציסוד לצד אלא הם מוחין ממש וכו', עכ"ל. ושם מייירי לענין הכלי וכן כתב שם לענין הרוחא וז"ל: "עיינ מאוד כי כל זה הרוחא הוא סוד בחי' מוחין וכו'".

וקושטא קאמינא דמעט דוחק צמהלך זה, דהנה בכל יום נמשך חותם הא' דצ"ן דצ"ן אחר גמר כלי הנוק', ואילו הכא עדיין לא נעשה ונזנה צחי' מלכותה דהנוק' עד ליל הושע"ר שאז נזנה צחי' המלכות ע"י ש"ן ת"ס, וא"כ אמאי נגעילת יוה"כ נמשכין המוחין דצ"ן דצ"ן טרם גמר בנין הנוק' דש"ן ת"ס כליל הושע"ר.

ואע"פ שיש לדחוק וליישב דסוף כל סוף אין סדר הכוונות משונה מסדרן בכל יום, דע"ד שצכל יום נזנה צחי' עטה"י ע"י ש"ן ת"ס ותיכף לאחריו נמשכין מוחין דצ"ן דצ"ן ע"י חותם הא', ה"ג ממש צמולאי יו"כ נזנה צחי' היסוד ע"י ש"ן ת"ס דג' אהי"ה מלאים, ותיכף נעשה צחי' חותם הא' ונמשכין מוחין דצ"ן דצ"ן שהן המנלפ"ך, ומה שנעשה כליל הושע"ר הוא דבר הגדרש לעלמו וליתא בכל יומא וחדוש הוא כליל הושע"ר ואין לך בו אלא חידושו ולא ללמד על הכלל כולו ילא, וע"כ שפיר אפשר לזנות צחי' כלי דהמל' אחר המשכת הב"ן דצ"ן, ברם עדין מידי דוחק לא ילאנו.

ואמנם לשיעת היר"א אחי שפיר, די"ל דצנעילת יוה"כ נמשכין מוחין דצ"ן דצ"ן ודצ"ן דמ"ה, והס מנלפ"ך הא' שהס תשלוס בנין וכלי הנוקבא ע"י אלפא ביתא דאעצ"ח וע"י ג' אהי"ה דאימא, והן הן הג' אהי"ה דנעילת יוה"כ עם המנלפ"ך.

וצליל הושע"ר חוזר חלילה כל ההמשכה כדרך שנעשית צנעילת יוה"כ, אלא שהוא לצחי' הנוקבא האמיתית צחי' נשמות ישראל, (ולערך מל' זו יהי' צחי' המל' שנתקנה צמוי"כ צחי' עטה"י) אלא שהיא אין נמשכין

זה צחי' המוחין דצ"ן דצ"ן ודצ"ן דמ"ה כחדא, כ"א צחי' המוחין דצ"ן דצ"ן כליל הושע"ר, והס צחי' המולוייס דג' אהי"ה הנמשכין כליל הושע"ר, ותשלוס הכלי שהן מוחין דצ"ן דמ"ה נמשכין ציוס הושע"ר ע"י חצעת הערבה והס ה"ג מנלפ"ך, וציוס שמע"ל נעשה הזוג דכלי ורוחא צערך כללות השנה וכמבואר לעיל.

וצזה א"ש צס"ד לסדר המשכת המוחין בחודש זה שיה ממש לסדרן בכל ימות השנה, דתחילה נמשכין צ"ן דצ"ן וצ"ן דמ"ה קודם הגסירה, וצזה נשלם רמ"ח אצריה, ושוב אחר הגסירה (ציוס שמע"ל) נמשכין מוחין דמ"ה דצ"ן צערך כללות השנה שהוא זוג כלי ורוחא.

[ודע דלהשד"ה ז"ל דהכלי הנעשה ע"י אעצ"ח אינו ענין לכלי יסוד הנוק' הנזנה ע"י כ"צ ארתון ומנלפ"ך דז"א קודם הגסירה וצאימא אחר הגסירה. לפי שצחי' הכלי דאעצ"ח הוא כלי ספירת היסוד דנוק' ואילו הכלי הנזנה ע"י מנלפ"ך וכ"צ ארתון הוא כלי מיוחד לאורך המ"ן והזיווג].

והנה ע"י צסידור היר"א לכוונות יוה"כ שסידר צזכרנו לחיים צתיבת "חיים" (עמ' 625) כ"צ ארתון מאימא וה"ג מנלפ"ך, וה' אלפין דה' אדני"י והס ה"ג מאימא דצ"ן דמ"ה להמתיק ה"פ דיין והס ה"ג מהז"א דצ"ן דצ"ן. וצסמוך כתב לבוין צנעילת יוה"כ להמשיך מן נה"י דאימא קס"א קמ"ג קי"א מלוצשים צאורות דנה"י דז"א ליסוד דנוק' וכו' ולחותמם צג' אקו"ה וכו', וסידר שס ג' אקו"ה ומנלפ"ך. ולכאו' עפ"י דברי היר"א צקנין פירות הג"ל אין מקום כלל להמשכת

כ"צ אַתּוּן וּמְנַלְפִּיךָ שְׁסִידֵר שֶׁם צַתְחִילָה, דֶּהֱלָא נִכְלָלִין הֵם צְכוּנַת הָאֲעֻזָּה וְכַמְשׁ"כ לַעִיל.

שׁו"ר שְׂכַזֵּר נִתְעוּרֵר בְּזֶה הַשָּׁם צַפְתָּ"ע דְּק' ק' ע"צ וז"ל: הִנֵּה צְסִידוּרִים כְּתוּב צְכוּנַת אֲמִירַת חַיִּים הָאֲחֵרוֹן בְּזַכְרֵנוּ יְכוּיִן לְהַמְשִׁיךְ מֵאִימָא כ"צ אַתּוּן וְכוּ', כּוּנָה זֹו נִרְאָה לַע"ד דְּאִינוּ מֵהַרְשָׁ"ש זְלֵה"ה אֲלֵא מֵהַרְבֵּ דוּד מֵאֲגָאֵר ז"ל, וְנִרְאָה דְרֵאִיתוּ מִמִּ"ש רְבִינוּ צַע"ח שְׂכ"ה פ"צ כִּלְל ד' יַעוּ"ש (לֵהֲלֵן יִבְאָר צַע"ה) אֲךְ דַּעַת הַרְשָׁ"ש ז"ל נִרְאָה דִּנְעֻשָׁה זֶה מִמִּילָא (ע"ח שְׁלִ"ד פ"צ כִּלְל י"ד) שֶׁהָרִי צְסִידוּר לְהַרְשָׁ"ש ז"ל לֹא נִמְלָא כְּתוּב צַמְלַת צִהָבָה לְהַמְשִׁיךְ לֵה כ"צ אַתּוּן וּמְנַלְפִּיךָ זֹלַת צְסִידוּר לְהַרְדָּמֵ ז"ל (וְכִיָּה צְסִידוּר שְׁנַדְפֵס שְׁצִידֵינוּ עַפ"י הַשְּׁדָה וְכִנְל) וְע' צַע"ח שַׁעֵר כ' פ"ע וְשִׁלְיָה פ"צ כִּלְל ד' וְשַׁע"ל פִּי"צ וְשֶׁם הוּא ג"כ כִּמוֹ סֵדֵר הַתְּפִלָּה זֹו דְשִׁיךְ לְכוּיִן כֵּן צַכֵּל יוֹם לְאוּרְךָ כְּלִי וְרוּחָא יַעוּ"ש וְכַזֵּר כְּתַצְתִּי בְּזֶה צַמִּ"א (הוּא לַעִיל דְּק' ל"ז ע"צ וְהוּ"ד לַעִיל), עַכ"ל.

לז

לְדַעַת הַיָּרֵ"א בְּתַפְלַת הַעֲמִידָה
נִמְשַׁכֵּיִן הַגְּבוּרֹת ע"י ז"א
וּבִק"ש שְׁעָה"בּו ע"י אִימָא

וְהִנֵּה לְכֹאז' יֵשׁ לְהַקְשׁוֹת עַל דְּצֵרֵי הַיָּרֵ"א מִדִּידֵיהּ אֲדִידֵיהּ, דְּצְסִידוּר קִשְׁעָה"מ סִידֵר כּוּנָוֹת הַמְנַלְפִּיךָ כַּפְשׁוּטֵן ע"ד הַמְסוּדֵר צְסִידוּר הַגְּדַפֵּס צַעֲמִידַת יָמוֹת הַחוּל, דְּחוּתֵם הָא' נַעֲשֶׂה קוּדֵם הַגְּסִירָה וְחוּתֵם הַב' נַעֲשֶׂה אַחֵר הַגְּסִירָה עַי"ש צַעֲמ' 810 (ח"א) צַתִּיצַת וְעַד וז"ל: "שַׁעַתָּה יְכוּיִן שְׁמַהֲרַת הַמּוּחִין שְׁקַצְלָה הַנוּק' דְּז"א הַכִּלְלִית דְּכ"ד שַׁעוֹת וְכוּ'

לְבַנִּין פְּרַלּוּפָה וְכוּ' צַכ"צ אַתּוּן א' שְׂבַהֵן נַעֲשֶׂה רַמ"ח אֲצֵרִיָּה, וְהַב' שְׁהוּא כִּלְלוֹת הַכ"צ אַתּוּן נַעֲשֶׂה בְּהֵם כְּלִי יִסוּדָה וְהֵם ע"י ז"א, וְסִידֵר שֶׁם כ"צ אַתּוּן וְדִלְתָא אַחַד וְהַג' מְנַלְפִּיךָ, וְכַתֵּב שֶׁם שְׁהֵם הַמִּין דִּילָהּ וְזֹאוּ נַעֲשֶׂה חוּתֵם הָא' שְׂבַה הַנִּקְרָא יִרוּשָׁלַיִם, וְכ"ז נַעֲשֶׂה מִתְחִילַת הַלֵּילָה עַד חֲלוֹת, וְשׁוּב אַח"כ אַחֵר הַגְּסִירָה וְאַחֵר הַמְשַׁכְתָּ הַלֵּלֵס דְּאֲחִי דְנוּק' שֶׁלֹא ע"י ז"א כְּתַב דְּחוּתֵם הָא' נַעֲשֶׂה קוּדֵם הַגְּסִירָה וְחוּתֵם הַב' נַעֲשֶׂה אַחֵר הַגְּסִירָה שֶׁם (עַמ' 814) וז"ל: וְעַתָּה מִקְצַלַת הַנוּק' וְכוּ' מֵאִימָא דְצַחֵי הַב' שֶׁלֹא ע"י ז"א וְכוּ', הַכ"צ אַתּוּן וּמְכַלְלוֹתֵן נַעֲשֶׂה כְּלִי יִסוּדָה וְג"כ קַצְלָה הַג' מְנַלְפִּיךָ וְכוּ' וְכִלְלוֹתֵם צְסִידוּדָה וְהֵם מִין דִּילָהּ וְעַתָּה נַעֲשֶׂה הַחוּתֵם הַב' שְׂבַה הַנִּקְרָא לִיוֹן וְעַי"ש שְׁסִידֵר מְנַלְפִּיךָ וְצ' דְּלַחֹת שְׁהֵם ס' סְתוּמָה וְכוּ' וְצַחוּבוּ כ' מִין מֵהַג' מְנַלְפִּיךָ דְצ"ן דְצ"ן שְׁקַצְלָה ע"י הַז"א וְכוּ' וְהַג' מְנַלְפִּיךָ דְצ"ן דְצ"ן דְמִ"ה שְׁקַצְלָה ע"י אִימָא וְכוּ' וְאַח"כ כְּתַב וז"ל: וְעַתָּה יְכוּיִן לְהַעֲלוֹת ז'וֹיִן הַכּוּלְלִים הַגִּיל דְכָל צַחֵי וְצַחֵי וְכוּ' לְחִיק אֲוִ"א וְכוּ' וְיַקְחוּ הַמִּד' וּמִין דְּאֲוִ"א הַגִּיל וְעַי"ש יַחֲזֵרוּ פְּנִים צַפְנִים וְלַזּוּגִים צְסוּד נִיר עַכ"ל.

וְסִדֵּר זֶה הוּא אִיפְכָא מִמִּשְׁכ"כ צַקְגִין פִּירוֹת הַגִּיל וְצְסִידוּרוֹ דִּימוֹת הַחוּל שֶׁשֶׁם כְּתַב דְּהַכֵּלִי כּוּלּוֹ שְׁהוּא ס' סְתוּמָה נַעֲשֶׂה קוּדֵם הַגְּסִירָה, וְאִילוֹ אַחֵר הַגְּסִירָה לֹא נַעֲשֶׂה כ"א צַחֵי הַרוּחָא שְׁהוּא מוּחִין דִּינִיקָה.

וְלַחוּמֵר הַעֲנִין נִרְאָה לֹמֵר צַע"ה, וְצַהֲקֵדֵם מֵה שִׁישׁ לְהַקְשׁוֹת עוּד, דֶּהֱנָה צְסִידוּר הַגְּדַפֵּס אַחֵר חוּתֵם הָא' דְחִיצַת לְמַעַן שְׁמוֹ סִידֵר הַסְתַּלְקוֹת הַחַכְמוֹת וְהַחֲסִידִים מְגוּפָא דְז"א ע"ג רִישָׁא דְז"א, וְצִיּוֹת וְגַבְרוֹת דִּישְׁסוּ"ת הַמְלוּבְשִׁים בְּנֵה"י דְחַצוּנָה עַם

נמשכין זה ה"ג ע"י אימא עלמה צסוד ויבן
ה' אלקים את הללע, אך צשאר ימות השנה
אינן נמשכין לה הגבורות אלא ע"י ז"א לצד
מאחוריים וכו' ע"י"ש.

וקשיא ליה להש"ש הג"ל (ד' סו"ג, ע"ד)
וז"ל: ולי"ע שגם צחול צשינת הלילה
לוקח ע"י אימא עלמה ע"כ, ולע"ד נראה
פשוט דרצונו לא אמר אלא צימות החול
דאינס נמשכין ע"י אימא, אבל צלילה הי"ג
דכן הוא, וכן מדויק צדצרי הרש"ש ז"ל
צסידור צכוונת דק"ש שעה"מ צמלת צשכמל"ז
צכונת הגסירה (ח"א עמ' 812) כשנמשך הלל"ס
דאח' תוך לאה ורחל וז"ל: יכוין להמשיך הללס
דאחור שהוא ללס דתצונה צחוי' הגז' (ר"ל
צינות וגבורות הנמשכין ע"י אימא) עם המוחין
והויות ואהי"ה צניקוד י"ס כידוע המלוצשים
צחס וכו' מלוצשים צמלכיות דאחוריים די"ס
דכל צחוי' וצחוי' הגז"ל דז"א שהס מספר
דעשר ריצועי הו"ה פשוטות תוך י"ס הגז'
דנוק' שהס לאה ורחל עכ"ל וע' צסידור עמ'
813 שסידר הגרנח"י עם ריצועי הויות כולן
נכנסין כאחד תוך כלים די"ס דנוק' וע' צשלד
פ"צ כלל ח' וצכונת זכרנו דר"ה שמשס תראה
איך ריצועי הו"ה הגז' הס צחוי' הגבורות
הנתנים לנוק' מלצד הציות וגבורות לנוק',
מלא דצק"ש שעה"מ נמשכין הגבורות הגז"ל
שהס ריצועי הויות די"ס דז"א לנוק' ע"י
דאימא דוקא, וצעמידה צמלת צאהבה לא
כתצ כן אלא צתחילה כתצ יכוין להמשיך
המוחין דציות וגבו' דל' דללס וכו' ואחר
שהציא כל ליורי י"ס דנוק' כתצ ועתה יכוין
לנסור את צ' הפר' אלו דאח' ופניס דאח'
דז"ן להציאס פצ"פ צאופן זה, יכוין להמשיך
לנוק' פרי דיניקה דצינה דצינה דז"א עם

הגרנח"י עם המלכיות (ר"ל מספר) דכתר (ר"ל
פשוט) די' ספירות שהס י' ריצועים דהויות
פשוטות תוך לאה ורחל ועיי"ש (ע"צ ע"א)
ססידר הגרנח"י דציות וגבורות דאימ'
הנכנסין גו נוק' ותחת כל שס הו"ה ואהי"ה
דהגרנח"י דכל ספירה וספירה סדר הו"ה
צריצוע, ואלו הריצועים ניתנין אל המלכות
צעת הנסירה וכמש"כ הרז"ל צשלצ פ"צ אות
ח' וצשעה"ק ל"צ ע"א, וענין אלו הריצועים
הס צחוי' הרוח הנקצלת מן הז"א, ואחר כ"ז
כתצ לכוין כ"צ אחוון ומלפ"ך הצ' מאימא
עיי"ש.

והנה צסידור היר"א צעמ' 631 סידר
הגרנח"י דציות וגבורות צפ"ע שהס
הויות ואהי"ה המנוקדות תוך עשר פרלופי
הנוק' ולא הזכיר כלל ענין ריצועי הויות,
וצעמ' 631 כתצ וז"ל: ועתה יכוין לנסור את
הפר' וכו' ולהציאס פצ"פ צאופן זה. להמשיך
לנוק' פרי דיניקה דצינה דצינה דז"א (נתצאר
לעיל) עם עשר מלכיות וכו' שהס עשר צחוי'
מספר עשרה ריצועים דעשר הויות פשוטות
וכו' וסידר שס עשר הויות צריצוע ולא
הזכיר כלל שהס מאימא והנה קשי' דידיה
אדידיה צצסדור קשעה"מ (עמ' 812) כתצ
להמשיך הללס דאח' עם הריצועים עיי"ש
וצעמ' 813 סידר הגרנח"י ותחת כל ספירה
סידר ריצועי הו"ה וכדרך סידור החול
הגדפס והוא תימא.

ומלאנו להש"ש צע"ח שער כ"ה פ"צ כלל ד'
אות ח' שעמד לצאר דצרי הסידור
הק' עפ"י מש"כ הרז"ל צע"ח שס (ד' ו'
סו"ג א') וז"ל: "דע שיש חילוק צין ר"ה שהיא
דוגמת מעת צריאת העולס לשאר ימות
החול, והיא שצעת צריאת העולס וכן צר"ה

העשר מלכיות וכו' שהם צחי' מספר עשר ריבועים דעשר הויות פשוטות ולא כתב שהם צאים ע"י אימא יעו"ש. ודע והצן דאלו העשר הויות צריבוע הם צחי' הגצו' דז"א הנתנין לנוק' מלבד צחי' המוחין דצינות וגבורות הניתנין לנוק' הרי נמלא דכלילה נמשכין ע"י דאימא (ר"ל צק"ש שעה"מ) אמנס ציוס ככל ימות השנה אינן נמשכין לה הגצו' אלא ע"י ז"א וע' צכונות צאהצה וצדרוש ר"ה דמלת זכרנו, טכ"ל.

והנה הרז"ל שם (שער כ"ה דרוש צ' הג"ל) לא דיצר כ"א צענין המנלפ"ך, דצרי"ה מקבלתן הנוק' ע"י אימא וצכל ימות השנה ע"י ז"א וחזינן צקודש להש"ש שמשווה דצרי הרז"ל צענין המנלפ"ך לענין ריבועי ההויות.

וגראה דס"ל להשוות הסוגיות דמאחר שמלינו להרז"ל דס"ל דצכל ימות השנה נותן צה הז"א את המנלפ"ך וצרי"ה נותנת צה אימא המנלפ"ך, מכאן דצרי"ה צנין הנוק' נעשה ע"י אימא, וכיון שכן י"ל דה"ג נותנת צה אימא את ריבועי ההויות, שאף הן לצורך צנין הנוק' הן צאים, משא"כ צכל ימות השנה כיון דלא מלינו שאימא צונה צנין הנוק', א"כ י"ל דה"ה הריבועים אינה נוטלת ע"י אימא כ"א ע"י ז"א, דדא ודא אחת היא, (וע"ע מש"כ צפת"ע דף ל"ה ע"ב ד"ה זכרנו לחיים) ומדצרינו למדנו דלא הרי סדר הכוונה צעמידת ימי השנה כסדר הכוונה דק"ש שעה"מ דימות השנה ועמידת ר"ה, דזה נדון לעלמו וזה נדון לעלמו, זה ע"י ז"א וזה ע"י אימא.

ומעתה נתנה ראש ונשוצה ליישב מה שקשי' להיר"א מדידיה אדידיה דצכל ימות

השנה ס"ל צעמידה דהכלי כולו גשלם ונעשה קודם הגסירה ולאחר הגסירה נעשה צחי' הרוחא, והנה צקשעה"מ מלינו לו ססודר דל"ת וליר אחד קודם הגסירה ודל"ת וליר השני אחר הגסירה, ואז צגמר כניסת דל"ת וליר הצ' גשלם צחי' כלי יסודה ונעשית ס' סחומה, והרי פרשה זו סחומה וסתורה מיניה וציה, צרם למש"כ משמ"י דהש"ש א"ש, דצכל ימות השנה צתפלת העמידה שנעשה צנין הנוק' ע"י ז"א צע"כ שיעשה ויגמר הכלי צתכלית שלמותו ערם שנגסרה מן הז"א, דאחר שנגסרה ממנו האף אפשר שיצנה הוא הכלי שלה, וע"כ דצ' הדלתי"ן וצ' הצירים ניתנין צה קודם הגסירה עד שנעשית ס' סחומה ולא גשאר להכנס צה לאחר הגסירה כ"א הרוחא, משא"כ צקשעה"מ שצנין הנוק' נעשה ע"י אימא וכמצואר, ע"כ שפיר מלינו למימר דקודם הגסירה לא נעשה צה כ"א מחלית הכלי שהוא דל"ת וליר אחד ותו לא, ואחר הגסירה גשלם הכלי יסודה ע"י אימא שנותנת צה דל"ת וליר צ'.

לח

חזונוגים דלערך כללות השנה הם בחי' זווגא דלא שלים לפי שא"א להיות זווג דג"ר דג"ר בזח"ז

אלא שעדין צריך ליישב דא"כ צרי"ה נמי הו"ל לסדר סדר המערכה ע"ד קשעה"מ דהא אף צרי"ה כתב הרז"ל להדיא (שם צע"ח שכ"ה) דנעשה צה המנלפ"ך ע"י אימא ולא ע"י ז"א, וא"כ הו"ל להיות דל"ת וליר ראשונים קודם הגסירה ודל"ת וליר שניים אחר הגסירה, ולמה שציארנו לעיל אינו כן, דהא תחלה נעשה הכלי כולן מר"ה ועד יום הושע"ר ואח"כ נעשה הגסירה.

והגרא"ה בזה צ"ע דכל דברי הרז"ל לחלק בין ר"ה לשאר ימות השנה אינן כ"א בערך הזווגים הפרטיים דחודש תשרי, שבערך זה נעשה זוג אמיתי דפצ"פ בשמע"ל, דמר"ה ואילך מתחילין להמשך מוחין דבינה, ועד שמע"ל נסתיימו ונשלמו להכנס בזו"ן מוחין דחו"ג דבינה, ובערך זה נמלא דזוג דחודש תשרי נקרא זוגא שלים לערך הזווגים דכל ימות השנה, וע"ד זוג דקשעה"מ שהוא זוג דכ"ד שעות לערך כל זוגי היום, אמנם בערך הזוג דכללות השנה (שעפ"י ערך זה הזוג דשמע"ל אינו זוג גמור דפצ"פ כ"א זוג דכלי ורחא וכמבואר לעיל) הנה בערך זה א"א שיהיה זוגא שלים כ"א לעת"ל, ודיני ההמשכות בזה שוין להמשכות דכל ימות השנה וציאור הדבר ע"ד שכתב מו"ר הכהן הגדול מאחיו הוא מוהרשד"ך בספרו הטהור איפה שלמה בשער לידת המוחין פ"ג אות ג' (דף ל"ד ע"א) דללורך המשכת מוחין דאח' דגדלות מתחברים או"א וישסו"ת ונעשין לפרלוף אחד ואז נמלא דזו"ן מצררין שני צירורין צירורי או"א וצירורי ישסו"ת כיון שנעשין פרלוף אחד, וה"ע לפי שבערך זה נעשה זוגא שלים אף בזה"ז, משא"כ בעת המשכת מוחין דפנים דגדלות שהוא בעת זוג דאו"א, כיון דבזה"ז א"א להזדווג בצחי' זוגא שלים מאז חורבן ציהמ"ק וכמש"כ הרש"ש בנה"ש מ"ה ע"ב דזוג דג"ר דג"ר א"א שיהי' בזה"ז, לפיכך אין או"א וישסו"ת מתחברים לפרלוף אחד כ"א או"א לעלמן וישסו"ת לעלמן עיי"ש, ובמ"א (בשעורי הקדמת רחובות הנהר) הארכנו הרבה להלילו מלהצט המקשים על דבריו שהלא עיינו ראו ולא זר שכתב מרן הרש"ש בתיבת באהבה ותיבת ועד

דקשעה"מ ששם נעשה זוג או"א ללורך מוחין דפנים ואפי"ה נזכר שם להדיא דנצקע יסוד דעתיק ונכללים או"א וישסו"ת לפרלוף אחד עיי"ש מה שכתבנו בזה בארכוב (ועודנו בכת"י והשי"ת יזכנו להוציא לאורה), וע"ע להשד"ה בשער אנ"ך פ"א איפה שלמה אות ב' (אול"ח דף ל"א ע"ב).

ועכ"פ נמלינו למדים מתורתו של השד"ה דבעת שנעשה זוג דמוחין דפנים דזוג הכולל (וכגון בכ"י בתפלת העמידה וכד') א"א לאו"א וישסו"ת שיעשו פרלוף אחד, לפי שבעת שעוסקים בזוג הכולל (בכל מדרגה ומדרגה כפי ערכה) א"א שיעשה ויושלם הזוג בשלמות הראויה מחמת עוונותינו שרבו מאז חורבן בית מקדשנו ותפארתנו, וליכא בזה"ז זוגא שלים כ"א בצחי' הזוג שהוא עלמנו אינו בצחי' שלים, ועד"ז י"ל דכאשר עוסקים בזוג הכולל דכללות השנה שהוא הזוג היותר עליון דכולא שתא, א"א שיהי' זוגא שלים כ"א לעתיד לבא בעת עמוד כהן לאורים, ועד ארגיעה כיון שא"א שיהי' בצחי' זוגא שלים, ממילא הרי הוא כערך זוגא דלא שלים דכל יום ויום מימות השנה, דע"ד שזוגא דימות החול נעשה ע"י ז"א ולא ע"י אימא, לפי שהוא זוג הכולל לערך כללות זוגי היום, ה"ג זוג הכולל דכללות השנה נעשה ע"י ז"א ולא ע"י אימא לפי שהוא זוג הכולל לערך כללות השנה, והבן דהכלל והפרט שוין לעולם כנודע. משא"כ בזוג דלעך חודש תשרי כיון שאפשר שיעשה בצחי' זוגא שלים, ע"כ נעשה ע"י אימא, וע"כ נעשה ונשלם בו צחי' הכלי קודם הנסירה וכמבואר בדברינו לעיל.

טל

**נתינת הריבושים ע"י אימא
עושה נסירה רבתי טפי**

ואגב דאיריין זהא מילתא נוסוף זה מעט
נופך דעת לזאר ביתר ביאור החילוק
באיכות הנסירה דז"א ונוק' צין אי נותנין
ריבושי הוויות אל הנוק' ע"י ז"א וצין אי
נותנין זה ע"י אימא שלא באמצעות הז"א.

דהנה בכל ימות השנה בתפלת העמידה
נותנין זה הריבושים ע"י ז"א, ונמלא
דתחת אשר עד להנסירה הי' הז"א אוחז
עלמות האורות אללו ונותן זה הארתן בכל
זמן וזמן, הנה ניתן זה עתה בפעם אחת כל
האורות שהן הריבושי הוויות ללמיתות, ושז
אינה לריכה להיות תחתיו בכל רגע ורגע
כ"א מחזקת מעתה האורות לעלמה, והנה
באופן זה אט"ג דאיה"נ דלאחר הנסירה שז
אינה לריכה אל הז"א, מ"מ סוף כל סוף הלא
עלם האורות ממנו באו לה בתורת מתנה.

משא"כ צחי' הנסירה הנעשה בק"ש שעה"מ
וכן צר"ה (צערך הפרט וכנ"ל) תחת
שהי' מקבלת ההארות ע"י ז"א שז מעתה
אינה לריכה לדידיה ולדכוותי' כלל וכלל,
דמקבלת כל אותן האורות ע"י אימא עילאה
עלמה מבלעדי ז"א, וצחי' נסירה זו עליונה
מאוד יותר מצחי' העמידה דכל יום, לפי
שאף את עלם האורות לא מדיליה מקבלת
כ"א מאימא, וזו נסירה רבתי טפי.

ודע עוד דמה שאמרנו דצר"ה מקבלת
הריבושים ע"י אימא, ר"ל דכאשר
נסתלקה אימא עם המוחין דילה עם נה"י
דילה מגו ז"א, נעלה עמה את ריבושי
ההוויות (וזה נעשה ע"י זיווג שאינו מצואר
בסידור ע"י דרושי ר"ה דרוש א' ואכמ"ל)
ובהכנסה תוך נוק' עם המוחין דבינות
וגצורות נכנסין עמה גם אלו הריבושים כ"נ
לט"ע.

להלן סיכום סדר כניסת המוחין בחודש
תשרי צערך הפרעות וצערך הכללות:

שיטת השד"ה בערך פרטות הודש תשרי	שיטת השדה בערך כללות השנה	לשיטת היר"א	שיטת השמן ששון*
מוחין דאח' שהם מוחין דו"ק דגבורות דכינה דא"ק			מוחין דאח'
נמירה דאח' הנ"ל			נמירה
מוחין דפנים דאח' שהם מוחין דג'ר דגבורות דכינה דא"ק ונעשים בהנוק' ב' חותמות ציון וירושלים שהם ב"ן דב"ן דמ"ה ואח"כ נעשה זיווג כלי ורוחא הנעשה אחר גמר תשלום מוחין דאח' והזיווג הוא דנקודה ד' עם נקודה ה'.	בנין עמרת היסוד דנוק' ע"י ש"ן ת"ם דאסב"ח נ"י שמות אה"יה) והותם ומנצפ"ך הראשון דו"א (ע"ד הנעשה כתיבות למען שמו) והוא בחינת כ"ן דב"ן והוא חותם ירושלים	נעשה ונשלם כלי הנוק' שהוא ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה ע"י אלפ"א בית"א דאמב"ח וע"י ג' אה"יה ומנצפ"ך (ולערך הפרטות הוא זיווג דכלי ורוחא דנקודה ד' עם נקודה ה')	מוחין דפנים ובנעילה נעשה הזיווג כלי ורוחא דפנים דנקודה ד' עם נקודה ה' (ובערך הכללות נעשים בהנוק' ב' חתמות. חותם ירושלים במלכות והותם ציון ביסוד)
מוחין פנימיים דאימא דחסדים דכינה והם הנקראים מוחין דפנים בערך פרטות הודש תשרי			חסדים פנימיים מאימא ועניין החסדים הוא כמיפת זרע הנמשך קודם שים שלום שהוא אור השפע לצורך הזיווג דפנים בפנים
מוחין מקיפין דאימא דחסדים דכינה ע"י המוכה מוחין פנימיים דו"א דחסדים דכינה ע"י הלולב מוחין מקיפין דו"א דחסדים דכינה ע"י הקפות			חסדים מקיפים מאימא וחסדים פנימיים עם מקיפים מו"א
בנין המלכות האמיתי שהוא בחי' נשמות ישראל ע"י בחינת ש"ן ת"ם ע"י ג' מילויי אה"יה	חזר כל החמשכה ע"ד שנעשה ביה"כ אלא שהוא לנוק' האמיתי דנשמות ישראל ובלילה נמשכים המוחין ב"ן דב"ן שהם מילויי ג' אה"יה		בערך הכללות נדחה חותם ציון שהוא ב"ן דמ"ה מן היסוד אל המלכות ולפי שהוא מקום אדיות החיצונים ע"כ נמשך ע"י לימוד התורה דווקא
חותם הב' הנקרא ציון בחינת מ"ן דמ"ה (ע"ד החותם הנעשה ככל יום כתיבת באהבה אחר הנסירה) ונגמור הכלי נעשית מ"ם סתומה ע"י חבמת הערבה			תשלום הכלי והם מוחין דב"ן דמ"ה ה' גבורות מנצפ"ך ע"י חבמת הערבה
זיווג דכלי ורוחא לצורך מוחין דפנים			
זיווג הכולל דפנים דפנים דו"ן דנקודה ד'	זיווג דכלי ורוחא לערך כללות השנה לפי שלערך המוחין דפסה עדיין לא נמשכו כי אם בחינת בינה הנקראת אח' לערך החכמה הנמשך בפסה		זיווג דפנים דפנים דו"ן דנקודה ד' ונקודה ה' (ובערך הפרטות הוא זיווג דפנים דנקודה ד' ונקודה ה')

* כל זה הוא פשט דבריו אמנם לפי מה שביארנו נמצא בדעת הש"ש כדעת השד"ה ומר אמר בלשון זה בלשון אחר ולא פליגי

ענף ב

להבין שמות המוחין דחכמות וחסדים ודבינות וגבורות דראש השנה

א

ענין החילוף ב' הנעשה בר"ה

הנסירה בין בחול (סידור לימות החול דף ע"ג ע"ב, ע"ג ע"א) ובין בר"ה (סידור לר"ה דף ל"ז ע"ב).

והנה בק"ש (בין בחול ובין בר"ה) ובעמידה בחול בצחי' הבינות וגבורות אינן כדרך שכתבנו לעיל כ"א באופן אחר והוא דהנה עפ"י מש"כ לעיל במוחין דאצא מן הראוי שיהיה מוחין דאינן שמות אה"ה לחו"צ חו"ג דחכמה דאינן, ושמות אה"י לחו"צ חו"ג דבינה ושמות אה"ו לחו"צ חו"ג דחסדים דדעת ושמות אה"ו במילויים אחרים לחו"צ חו"ג דגבור' דדעת וכמש"כ הרז"ל בשעה"כ שם וכן הוא מסודר בסידור בר"ה בהמשכת הבינות וגבורות (דף ל"ז ע"ב) אמנם בסידור לימות החול בהמשכת הבינות וגבורות וכן בק"ש בר"ה ודימות החול סודר שמות יה"ו לחו"צ חו"ג דחכמה דאינן ואה"י לחו"צ חו"ג דבינה ושמות אה"ה לחו"צ חו"ג דחסדים דדעת ושמות אה"ו לחו"צ חו"ג דגבור' דדעת והיינו טעמא לפי שבעת החילוף מתחלפין המוחין ומה שהי' לך שמאל דאצא שהם שמות יה"ו צבינה ושמות אה"ה בגבור' דדעת דאצא מתחלפין ונעשין לך ימין דאינן דמח החכמה דאינן נעשה שמות יה"ו ומח חסדים דדעת דאינן נעשה אה"ה, וכן עד"ז לך שמאל דאצא נעשה כלך ימין דאינן, וכמבואר בדברי הרז"ל בשעה"כ שם וכל אלו הדברים הם פשוטים וצורכים לעוזדי ה' בכוונה וא"ל להאריך בהן.

ע"י בסידור לר"ה (הגדפס) דף ל"ז ע"א בתיבת באהבה שסידר סדר עליית החכמות והחסדים דאח' דאח' שעולים ע"ג רישא דז"א ללורך עלייתן למ"ן. ועי"ש שסידר המוחין דחז"ד שמות ע"ב ומוחין דחג"ת היות פשוטים ומוחין דנה"י מילויי שמות ע"ב וכדרך שסידר בימות החול (דף ע"א ע"ב) בסידור החול, ומקור השמות הגז' בשעה"כ דף ל"א ע"ד ודף ל' ע"ד עיי"ש.

אלא שב"ה סידר זולתן עוד מוחין הנקראין מוחין דליצית מה שלא נמלא כן בימות החול והן מוחין דהיות לחו"צ חו"ג דחכמה דאצא, ודיה"ו לחו"צ חו"ג דבינה דאצא ושמות אה"ה לחו"צ חו"ג דחסדים דדעת ושמות אה"ה במילויים אחרים לחו"צ חו"ג דגבורות דדעת דאצא ומקורן יולא מדברי הרז"ל בשעה"כ דרוש ג' דליצית (דף ה' ע"ג) וטעמא בעי אמאי נשתנה ר"ה להיות צו מסודר המוחין דליצית ללא כסדר המוחין דימי החול.

והנראה צה בע"ה ובהקדם דהנה מוחין הג"ל סידרס מן הרש"ש בכוונות המוחין דקריאת שמע בין בחול ובין בר"ה (עיין סידור לר"ה דף ו' ע"א) וכן בהמשכת המוחין דבינות וגבורות תוך נוקבא בעת

ב

**בר"ה נעשה אבא אחר החילוף
כלול ממ"ה וב"ן דמ"ה ואימא
ממ"ה ובן דב"ן**

וטעם סדר המוחין שצמימי החול הוא לפי שצמימי החול נעשה הזוג והחילוף צתיבת אחד דק"ש ומוחין דאבא נעשים כלולים ממ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ודאימא מצ"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ע"כ בין צק"ש ובין צציות וגבו דעמידה סידר מרן הרש"ש סדר המוחין כלאחר החילוף, וה"ה בר"ה אחר שנעשה החילוף צק"ש צתיבת אחד סידר שם מרן הרש"ש סדר המוחין כלאחר החילוף. אלא שצתיבת צאהבה דעמידה דר"ה נעשה חילוף צ' וחזרו מוחין דאבא להיות מ"ה וב"ן דמ"ה ומוחין דאימא חזרו להיות מ"ה וב"ן דב"ן וכלורתם קודם חילוף הראשון ועי"ז נשתנה שמותם להיות כקודם החילוף וכשעה"כ שם.

וצזה יוצן השינוי שצין ק"ש לעמידה דר"ה, וכן השינוי שצין המוחין דעמידה דר"ה שהם כלורתם קודם החילוף להמוחין דעמידת ימי החול שהם כלאחר החילוף, והוא לפי שנעשה בר"ה חילוף צ' וכמצואר כ"ז דצברי הכהן הגדול מאחיו הוא רצינו השד"ה ז"ע צספרו פאת השד"ה עמ' נ"א-ג"ד, ועמ' ר"ד-ר"ו, וצצאתי לגני חלק ה' עמוד י"ז י"ח, וע"ע מה שהארכנו צס"ד צצואור הדברים צקונע' יס החכמה שזכינו להו"ל צפורים תשס"א.

וכ"ז לדעת השד"ה, אמנם דעת הרב עלי נהר (ר"ה אות ח') הוא צאופן אחר קלת עיי"ש. ועכ"פ בין לדבריו ובין לדברי

השד"ה נמלא דהמוחין דר"ה אינם שוין להמוחין דימות החול, דצימות החול נעשה אבא כלול ממ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ואימא כלולה מצ"ן דמ"ה ומצ"ן דב"ן וצר"ה הוא איפכא דאבא כלול ממ"ה וב"ן דמ"ה ואימא ממ"ה וב"ן דב"ן, וכמש"כ צסידור (דף ל"ז ע"ב) על המוחין דאבא שהם מ"ה וב"ן דמ"ה ועוד שם (דף ל"ז ע"א) על המוחין דאימא שהם מ"ה וב"ן דב"ן.

צרם ל"צ אמאי צכל ימות השנה אין מכוונים צהחכמות וחכדים העולים למ"ן המוחין דליצית וצר"ה מכוונים צהן, וכן להצין מה נשתנו החכמות והחכדים דימות החול שאין מכוונים צהן המוחין דליצית מהציות וגבורות הגכנסים גו מוק' שמכוונים צהן שמות המוחין דליצית.

ג

**י"א דשמות המוחין די"ם דאבא
דעמידה הם נקראין רמזי המוחין**

ושמעתי לפרש דלעולם המוחין האמתיים הן המוחין דליצית אלא כיון שצתיבות אלקי אצרהס א' ילחק וא' יעקב נרמזו השמות דהוי"ה פשוט, והוי' דמילוי ע"ב, ומילוי ע"ב ע"כ סידרם מרן הרש"ש כתורת מוחין, אמנם המוחין האמתיים הם המוחין דליצית ולריך המכוין ליתן דעתו שהמוחין דהוי"ת פשוטים ומלאים ומילוי ההוי"ת אינן אלא רמזי המוחין וכלו' שמרומזים המוחין ה"ל צתיבות אלו אצל המוחין האמתיים הם דליצית ולא סודרו כלל.

ומלצד שהוא דוחק לפרש כן עוד יוקשה דהא צהמשכת המוחין צק"ש

שעה"מ ששם לא נזכר כלל תיבות א' אצרהס
א' ילחק וא' יעקב ואין שם הרמזים הגז'
ואפי"ה סידר שם המוחין דהויות פשוטים
ודע"צ ודמילוי.

ד

בחי' המוחין דציצית הם בחי'
ו"ק דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן
בערך הכולל

והגראה בזה בע"ה ויסוד הדברים קבלתי
ממור"ר הרה"ג המקובל ר' משה
ש"ן שליט"א, דהנה המוחין דליצית הן בחי'
המוחין דו"ק דאימא, וכמש"כ הרז"ל בדרוש
ג' דליצית הג"ל ובע"ה שער כ"ג בסופו (דף
ק"ה ע"ג אות א'), ועפ"י ערך כללות המוחין
אין כ"א בחי' המוחין דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן
דאימא ותו לא.

וציבור הדברים דהנה בק"ש נמשכין מוחין
דו"ק דגדלות דאימא כוודע, והם
אחר החילוף בחי' ו"ק דב"ן דמ"ה וצ"ן דב"ן
והן הן המוחין דליצית, וע"כ בק"ש מלינו לו
למרון הרש"ש שסידר המוחין דליצית לפי
שעוסקים בהמשכת המוחין דו"ק דב"ן דמ"ה
ודב"ן דב"ן, משא"כ צתיבות א' אצרהס וא'
ילחק וא' יעקב, כיון שנמשכין צאלו התיבות
מוחין דג"ר דגדלות דאימא שהם מוחין דג"ר
דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן שהם למעלה מבחי'
המוחין דליצית, ע"כ לא סידר הרש"ש בהן
מוחין כלל, לפי שלא נתגלה שמות המוחין
שלמעלה מו"ק דגדלות דאימא.

ומה שבק"ש נמשכין מוחין די"ם שלמות
דפנימיות דחילוניות ודחילוי' דפנימיות
ומסודר בהן שמות המוחין דליצית הוא לפי

שכל אלו הי"ם דפנימיות דחילוי' ודחילוי'
דפנימיות אין אלא כערך הו"ק דאימא
דפנימיות דפנימיות, וע"כ נכללין בכלל
שמות המוחין דו"ק דגדלות דאימא
דפנימיות דפנימיות. משא"כ המוחין דג"ר
דגדלות דאימא דפני' דפני' הנמשכין
צתיבות א' אצרהס וכו' הם למעלה מן
הו"ק הגז' ולא נודע שמותם (ע"י הליור
להלן). והנה אחר ג"ר דאימא נמשכין מוחין
דנה"י דאצא צתיבות א' אצרהס א' ילחק
וא' יעקב, והם למעלה מי"ם דאימא,
ולפיכך אין שמות המוחין דאצא דעמידה
שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן כשמות המוחין
דליצית לפי שהמוחין דאצא כולן למעלה
מו"ק דאימא דליצית, ושמות המוחין דנה"י
דאצא הם מילוי שמות ע"צ. ואח"כ בגומל
נמשכין מוחין דחג"ת דאצא ושמותן הן
הויות פשוטות, וצקונה הכל נמשכין מוחין
דחצ"ד דאצא שהן שמות הו"ה דע"צ.

ונמלא לפי"ז דשמות המוחין דו"ק דאימא
דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן הם המוחין
דליצית (וצפרטן יש בהן י"ם דב"ן דמ"ה ודב"ן
דב"ן ודמ"ה דב"ן ודמ"ה דמ"ה וכנראה צסדר
הסדור צפנימיות דחילוי' וחילוי' דפנימיות דק"ש
אלא שזין כולן אין אלא כערך ו"ק דאימא דפני'
דפני' דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן). ושמות המוחין
דג"ר דאימא דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן לא
נתפרשו שמותן, ושמות המוחין דמ"ה דמ"ה
ודמ"ה דב"ן (שהם ללא דאצא) הנה נה"י שלהם
הוא מילוי ע"צ וחג"ת הן הויות פשוטות
וחצ"ד הויות דע"צ.

וצזה יצן שבהעלאת המ"ן דחכמות וחסדים
צתיבת צאהבה דימות החול (דף ע"א
ע"צ) שהן מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן סידר המוחין

דמילויי ע"צ, הויות פשוטות, והויות דע"צ ותו לא לפי שהן הן המוחין דיי"ם דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דצ"ן צפנימיות דפנימיות, וצהורדת והתפשטות הצניות וגבו' גו נוקצא (שס מ"צ ע"א) שהן צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן סידר המוחין דלילית שהן המוחין דו"ק דצ"ן דמ"ה ודצ"ן דצ"ן, אמנס שמות הג"ר לא סידר לפי שלא נתפרשו.

ה

ביון שנעשה בר"ה החילוף ב' לבן מכווננים בין המוחין דימות החול שיהם מ"ה דמ"ה ובין דציצית שיהם ב"ן דמ"ה

ומעטה א"ש, כיון שנעשה ציוס ר"ה חילוף צ' ועי"ז נעשה אצא כלול ממ"ה וצ"ן דמ"ה ואימא ממ"ה וצ"ן דצ"ן [ואף להעלי נהר דלא ס"ל ענין החילוף צ' מ"מ מודה שכך הוא הסדר צר"ה לפי שהוא זוג דצ"ן הגדולים אשר קודם החילוף הי' אצא מ"ה דמ"ה ומ"ה דצ"ן ואימא צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן ואחר החילוף נעשה אצא כלול ממ"ה וצ"ן דמ"ה ואימא ממ"ה וצ"ן דצ"ן], ולפי שהחכמות והחסדים שהם ללם דאצא כלולים ממוחין דמ"ה וצ"ן דמ"ה, צהכרח שיסדר צ' הצחי' צין הצחי' דמ"ה דמ"ה שהם ההויות דע"צ והפשוטים והמילויי ע"צ שהן המוחין דמ"ה דמ"ה וכנ"ל, וצין המוחין דצ"ן דמ"ה שהן המוחין דלילית, דהא מוחין דלילית הם צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן, אלא שצנימות החול תרויהו כלולים צללם דאימא, וצר"ה כיון שנעשה חילוף צ' נעשה הצ"ן דמ"ה כלולים צללם דאצא וע"כ הוכרח לסדר צ' הצחי' צין דלילית וצין דכל יומא.

וכן צנימות וגבורות דר"ה אשר הם כלולים ממ"ה וצ"ן דצ"ן, הגה מלד המוחין דצ"ן דצ"ן סידר שמות המוחין דלילית ומלד המוחין דמ"ה דצ"ן (אשר הם צימי החול מוחין דמילוי ע"צ והויות פשוטות והויות דע"צ) לא סידר המוחין כלל.

ו

א"א לביון כוונות המוחין היבא דמחזי כסתרי אהדדי

והנה פש גבן להצין אמאי לא סידר צר"ה המוחין דמ"ה דצ"ן עם הצנימות וגבורות. והנראה צזה צע"ה דהיינו טעמא דלפי שלאותן המוחין דמילויי ע"צ, והויות ומילויי הויות דע"צ קרי להו צכוונות העלאת החכמות וחסדים צשם מוחין דאצא, ע"כ אי אפשר לקרא לאותן המוחין צשם צניות וגבורות ומוחין דאימא, דנראה כסותר עלמנו מיניה וציה.

והוא ע"ד שמלינו לו למרן הרש"ש שכתב צהגהותיו לע"ח צשער כ"ג (דף ק"ח ע"ג אות א') וצנהר שלום (דף מ"ה ע"ד אות י"ד) דמוחין דקר"ש אינן ו"ק דאימא לצד דא"א לפרש הדצרים כפשוטן, דהא א"א שיכנסו מוחין דאימא כ"א צהיות מוחין דאצא מלוצשים צהן, אלא דלעולם הן כלולים ממוחין דאצא ודאימא והוא פרלוף הו"ק הכולל דאו"א (עי' הציור הסמוך), אלא שלערך הכולל נקרא ו"ק זה צשם ו"ק דאימא, לפי שנמשכין עוד אחריו למעלה ממנו מוחין דג"ר דאימא ומוחין דיי"ם דאצא, וצערך זה נקרא ו"ק דאימא. והנה כיון שצערך הכולל נקרא שמו צישראל ו"ק דאימא, ע"כ אין

מכוונים זו כ"א המוחין דאימא בלצד, שאי אפשר לבין מוחין דאצא ולקראן בשם מוחין דאימא דמחזי כתרתי דסתרי, אמנס בצמנת לריך המכוין ליתן דעתו שהמוחין האלו דאימא אע"פ שאין מכוונים בהן רק דאימא, מ"מ כוללים הם אף מוחין דלילית דאצא, והוא ע"ד שצוונת החילו' דפנימיות ופנימי' דחילוניות שמכוונים בהן כל המוחין דלילית דאצא ודאימא, ה"ה צפנימי' דפנימי' נכללים כל אלו המוחין, לפי שעלו הזו"ן עד לשם (וכמבואר בליור הסמוך), דו"ק הכולל גבהו ממש כקומת י"ס דפני' דחילו' וחילו' דפנימיות.

ומכאן דאע"פ שכוללים המוחין בין דאצא ובין דאימא, מ"מ אין מכוונים כ"א מוחין דאימא, לפי שאין מכוונים היפך הענין אע"פ שכן הוא האמת. וכן ג"ר דאימא וו"ק דאצא כ"א מהן כולל מוחין דאצא ודאימא, דכל מה צהכרה שיכול ללד ימין ודשמאל, אלא שבכל מקום סדר הכוונה כפי הענין, וכלו' כפי הערך שנקראת בשם אותה ההמשכה לפי ערך הכולל דכלל ההמשכות.

והנה צראש השנה צוונת העלאת החכמות והחסדים מכוונים מוחין דאצא דכוונת הלילית שהן צחינת צ"ן דמ"ה, ובק"ש מכוונים כוונת המוחין דאימא דלילית שהן המוחין דצ"ן דצ"ן, ולפי שאין המוחין דלילית דצ"ן דצ"ן שוין למוחין דלילית דצ"ן דמ"ה דצ' מיני מוחין הן אלו דאצא ואלו דאימא, ע"כ שפיר מליין לבין המוחין דצ"ן דצ"ן בק"ש ובהעלאת הציונות צס"ד.

להלן הבאנו ליור למה שנתבאר בעניין שמות המוחין בתוספת ביאור:

והגבורות והמוחין דצ"ן דמ"ה צוונת העלאת החכמות וחסדים, דליין סותרים זה את זה. אמנס משא"כ בצחי' הציונות וגבורות אע"פ שהן אמנת, ומן הראוי היה לבין צציונות וגבורות דאימא הנכנסין תוך נוקצא מלד המ"ה דצ"ן שמות המוחין דמילויי היות והיות פשוטות ומלאות, שהן הן המוחין דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דצ"ן (כל ג' המוחין הנ"ל הם צין דמ"ה דמ"ה וצין דמ"ה דצ"ן ואע"פ שזה ג"ר זה ו"ק צערכס מ"מ מלבישין זה לזה צשזה צעוצי וכמזו' צליור), אלא שכיון שצהכרה לבין כפי שמות המוחין דעל פי הערכין, ע"ד שבק"ש אף על פי שמן הראוי היה לבין צין המוחין דאצא ובין דאימא אעפ"כ אין מכוונים רק דאימא בלצד לפי שצערך הכולל נקראת כוונה זו ע"ש מוחין דאימא, ה"י ממש כיון דצסדר העלאת המוחין דחכמות וחסדים קרינן ליה להמוחין דמילויי היות והיות פשוטות ומלאות בשם מוחין דאצא (מ"ה דמ"ה), ע"כ שוב אי אפשר לקראן תוך כדי דיבור בשם מוחין דאימא, אע"פ שעל פי האמת הן הן אותם המוחין דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דצ"ן, ומ"מ א"א לסדר סדר המוחין דמחזי דסתרי אהדדי, דתחלה קרא להן לאותן המוחין בשם אצא ותיקף אח"כ בשם אימא, ומשו"ה לא סידר צציונות וגבורות כלל המוחין דמ"ה דצ"ן כ"א המוחין דצ"ן דצ"ן, שהן המוחין דאימא דלילית שהם אינן סותרים להמוחין דאצא דלילית, דצ' מיני מוחין הן וכנ"ל, וא"ש צס"ד.

והנה צראש השנה צוונת העלאת החכמות והחסדים מכוונים מוחין דאצא דכוונת הלילית שהן צחינת צ"ן דמ"ה, ובק"ש מכוונים כוונת המוחין דאימא דלילית שהן המוחין דצ"ן דצ"ן, ולפי שאין המוחין דלילית דצ"ן דצ"ן שוין למוחין דלילית דצ"ן דמ"ה דצ' מיני מוחין הן אלו דאצא ואלו דאימא, ע"כ שפיר מליין לבין המוחין דצ"ן דצ"ן בק"ש ובהעלאת הציונות צס"ד.

והנה צראש השנה צוונת העלאת החכמות והחסדים מכוונים מוחין דאצא דכוונת הלילית שהן צחינת צ"ן דמ"ה, ובק"ש מכוונים כוונת המוחין דאימא דלילית שהן המוחין דצ"ן דצ"ן, ולפי שאין המוחין דלילית דצ"ן דצ"ן שוין למוחין דלילית דצ"ן דמ"ה דצ' מיני מוחין הן אלו דאצא ואלו דאימא, ע"כ שפיר מליין לבין המוחין דצ"ן דצ"ן בק"ש ובהעלאת הציונות צס"ד.

פנימיות דפנימיות		פנימיות דחיצוניות	
(5) י"ם דאבא שמות הוי"ה דע"ב שמות הוי"ה ומילוי ע"ב	(4) ג"ר דאימא לא נודע שמות המוחין	י"ם דחיצו' דפני' שמות המוחין דציצית (3) סידור דף ע"ב ע"א	י"ם דפנימ' דחיצו' (3) שמות המוחין דציצית סידור דף מ"ב ע"ב
(1) ו"ק דאימא שהם ו"ק דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן (ו"ק הכולל דאו"א) (2) שמות המוחין דציצית			

צוה, מ"מ מלד ערכי הכינויים נקרא היותר חילון צחי' ו"ק לערך היותר פנימי הנקרא ג"ר לערכו, ונמלא די"ם דחילו' דפנימיות וכ"ש י"ם דפנימיות דחילו' נקראין ו"ק לערך פנימיות דפנימיות, ואין מלבישים אלא כנגד ו"ק שלו.

(4) ג"ר דאימא הנמשכין צתיצות אלקי אצרהס א' ילחק וא' יעקב לא סידר הרש"ש שמות המוחין שלהם, לפי שלא נתפרשו. והן מוחין דג"ר דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, ואף הן כלולים מאו"א אלא שצערך הכולל נק' ג"ר דאימא.

(5) י"ם דאבא נתבאר שמותן צשעה"כ וסודרו צסידור הרש"ש צתיצות א' אצרהס א' ילחק וא' יעקב נה"י דאבא שהם מילוי ע"ב, צתיצות גומל חג"ת דאבא שהם הויות פשוטים, צתיצות קונה הכל חצ"ד דאבא שהם הויות דע"ב, והם צחי' המוחין דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן. והנה אע"פ שצחי' הנ"ה

וזכו ציאור הליו: (1) ו"ק זה הוא ו"ק הכולל וכלו' ו"ק דאבא וו"ק דאימא, ויש צו כל המוחין דלילית דאבא ודאימא - לפי שכללות המוחין דלילית הם המוחין שמתלצשים עד מקום גמר הו"ק הכולל, והנה צק"ש נמשכין המוחין צין דאבא וצין דאימא, וכמ"ש הרש"ש צנה"ש מ"ה ע"ד אות י"ד וצהגותיו לע"ה שכ"ג צסופו דף ק"ח ע"ג עיי"ש, אלא שצערך הכולל אינם נקראים אלא צשם ו"ק דאימא, לפי שאח"כ נמשכין עוד המוחין דג"ר דאימא ודי"ם דאבא, דצחמת כל מח הנמשך כלול מאו"א.

(2) והוא צחי' הצריאה דפנימיות, דמה שנקרא צחילוניות ילירה ונתקן ע"י הלילית הצחי' שכנגדו צפנימיות הוא הצריאה ונתקן צק"ש, וצמ"א יצואר צע"ה ענין זה צארכה.

(3) הנה אע"פ שאלו הג' צחי' פני' דחילו' וחילו' דפנימי' ופנימי' דפנימיות מלבישים

שהם שמות הע"צ, או לכל היותר הע"צ עם ההוויות שהם צחי' המ"ה דמ"ה העליון, אצל המילויים שהם מצחי' הגה"י כיון שהם מצחי' מ"ה דצ"ן א"כ לא הי' לו לסדרם צר"ה, שאין ממשכין זו רק המוחין דמ"ה דמ"ה. ולפמ"ש דמלבישין צוה א"ש דהמוחין הג"ל מלבישין צאורך צין לצחי' מ"ה דמ"ה דלד ימין וצין לצחי' מ"ה דצ"ן דלד שמאל, ובכל אחד מהן יש את שלשת המוחין הגז', וע"כ צר"ה מכוונים בכל ג' המוחין לצחי' מ"ה דמ"ה בלבד, והצד.

דצ"ן נקרא ו"ק לערך המוחין דמ"ה דמ"ה הנקראין ג"ר לערכן, מ"מ מלבישין צעוצי זה לזה צוה ולא זה ע"ג זה כ"א זה אלל זה, וארוחנא צזה דהנה צר"ה צחכמות וחסדים (דף ל"ז ע"א) סידר מ"ה וצ"ן דמ"ה, ונתבאר שהמוחין דמ"ה דמ"ה הם המוחין דע"צ ודהוויות ודמילוי ע"צ. ולכאן ל"צ דכיון דהמוחין הג"ל כוללים מ"ה דמ"ה ומ"ה דצ"ן ואלו הם ו"ק וג"ר וא"כ נמלא דעומדים זה למעלה מזה צאורך, וא"כ לא הי' לו להרש"ש לסדר צר"ה כ"א חלק הג"ר דהמוחין הג"ל

ענף ג

סדר הנסירה מבחי' החיצוניות וסדר הנסירה מבחי' הפנימיות

דחילוניות, וכמש"כ הרז"ל (שעה"כ שם) וז"ל: והנה צעיו"כ לריך להשלים תיקון יסוד ומלכ' של העוק' כנ"ל צדוש הנסירה כי צ' צחינות אלו נעשות ציום תשיעי שהוא עיוה"כ והנה היסוד ומל' האלו אשר צה אינם נתקנים אלא בצוד החילוניות ולכן האדם חייב להרבות ציום זה צאכילה ושחיה משא"כ צשאר הימים כי צכל יום משאר ימי תשובה נתקן זו צחינה אחת לצד אצל עתה נתקן ציום זה צחינתו וצחי' יוהכ"פ שהיא צחי' הוד שצה נוסרת ונתקת ציום ע' וגם לריך לתקן זו גם הצחי' הנוגעת לציום עשורי שהוא יסוד ומלכות שצה כמודע כי תמיד הם צחיבור כחדא ואין להפרידם ולכן שניהם נקראים צחי' אחת. עכ"ל.

א

בערב יוה"כ ננסרים ג' בחי'
דהוד יסוד ומלכות דחיצוניות
וביה"כ ננסרים י"ם דפנימיות

כתב הרז"ל צדוש א' דיוהכ"פ (דף ק' ע"ד) וז"ל: כי צתחלה לריך להשלים תיקון נוק' צכל פרטיה צצחי' החילוניות כדי שמוכל אח"כ ציוה"כ לקחת הפנימיות, וכ"כ מרן הרש"ש צנה"ש דף ל"ח ע"ג דצר"ה הוא תיקון החילוניות הכולל וציוה"כ תיקון פנימיות הכולל עיי"ש, ולעיל ציארנו צס"ד צארוכה סדר הכוונות דר"ה ודיוה"כ עפ"י דצריי הקד'.

ונמלינו למדים כי צר"ה וצעש"ת נתקן צחי' החילו' ונגסרים י"ם

ב

נראה מסדר כוונות מזמור
 ממועמקים ומסדר כוונות מנהג
 הכפרה דבעיו"כ ננסר בחי'
 היסוד וביורה"כ ננסר בחי'
 המלכות

פליאה דעת ממנו צמה שמלינו צ' כוונות
 ציוה"כ שכתב הרז"ל סדר הכוונות
 היפך ממש"כ כאן, האחת היא צמש"כ הרז"ל
 צריש דרושי ר"ה (דף ל' ע"א) וז"ל: (צד"ה צליל
 הצ'), ככל עשי"ת עוצ ונכון מאוד לומר בין
 ישחצח ליוצר מזמור ממועמקים קראתיך ה'
 כו', כי ככל יום מאלו העשרה ימים מתעורר
 אחד מעשרה עומקים הגז' צספר ילירה
 שהם עומק ראשית ועומק אחרית כו' כנודע
 כי כולם הם צחי' רי"ו שהם גבורות וכו'. (וע'
 מה שליין שם הש"ש צאות ע', וע"ע פע"ח סופ"ז
 דף קל"ח סוע"ג) וכן סידר מרן הרש"ש צסדורו
 צכל יום כנגד ספירה אחת וגו' נתקין
 כחדא. ועפ"י סדר זה גמלא דעריו"כ הוא
 כנגד יסוד ויוה"כ הוא כנגד המל', ונודע
 דספירות הנוק' הן הנקראין עומק (דעומק
 הוא צחי' נוק' כנודע), והוי לן דעדין נמשך
 ציוה"כ הנמשך הסדר דר"ה ועשי"ת ודלא
 כמש"כ צמקומות שהזכרנו לעיל דיוה"כ הוא
 צחי' אחרת צפ"ע ואין לה שייכות לר"ה
 ועשי"ת.

ושני צקודש מלאנו צענין הכפרה דעיוה"כ
 ושעיר המשחלח דיוה"כ שכתב הרז"ל
 צריש דרושי יוה"כ (דף ק' ע"א) וז"ל: מנהג
 של הכפרה וכו' היה מוז"ל זחר מאד לקיימו
 וכו' וזמן שחיעתו הוא צליל עיוה"כ
 צאשמורת קודם עלות השחר אחר סליחות
 וסוד הדצר הוא לכפות את הדינים וכו' אשר

וע"ע מש"כ הרז"ל צזה צדרוש צ' דר"ה דף
 ל"צ ע"ד עיי"ש שהאריך צתיקון צחי'
 ההוד יסוד ומלכות דעיוהכ"פ ע"י אכילה
 ושחיה, ועי"ז הוא עולה ציוהכ"פ למעלה
 צאימא עילאה, ואיננה אוכלת ושחה אכילה
 ושחיה זו החילונית אלא הפנימי צסוד ה'
 עימוין וה' תפלות, שהם הצל הפה היולא מן
 אימא.

וגמלא מכל אלו הלשונות, דצעיו"כ
 נסתיים ונשלם תיקונם ונסירתם
 של י' ספירות דחילוניות, וציוה"כ גופא
 ננסרים כל ה' ספירות דפנימיות. ותחת
 מה שהיה נמשך זמן נסירת י"ם דחילוניות
 צט' ימים מר"ה עד יוה"כ, ננסרין עתה
 י"ם דפנימי' כולהו צחדא מחתא ציומא
 דכיפורי, וזמן נסירתן הוא צעת אמירת
 התיבות זכרנו לחיים, וכמש"כ הרז"ל גופא
 צדרוש ה' דיוה"כ דף ק"צ ע"ד וז"ל: ומה
 שאומרים זכרנו לחיים ציוה"כ, עם היות
 שנתצאר אללנו שענין זה נאמר ללורך
 הנסירה והנה כבר נגמרת נסירתה צערצ
 יוה"כ, אצל עכ"ז לריך לאומרו גם ציוה"כ
 כי ענין זה הוא צצחי' הגשמות שבה
 שלריך להמתקון, כי עד עתה היו נמתקין
 ע"י זכרנו לחיים כשהיו ניתנות מז"א
 אליה, אך עתה ציוה"כ אומרים זכרנו
 לחיים כדי להמתקם פעם צ' אחר שכבר
 נתקנו ליתנו צה.

ול"ע צמש"כ מרן הרש"ש צנה"ש דף ל"ג ע"צ,
 ע"ג, וז"ל: צסיוס דצריו. וכעד"ז צכל
 הימים עד ערצ יוה"כ, ואחרי יוה"כ הוא
 נדרש לעלמו כי הוא פנימיות דכל מה
 שנעשה מר"ה עד עתה וכו'.

ציסוד דנוק' וכו' והוא נשחט ג"כ ציוס הע' שגם הוא כנגד היסוד כנ"ל וע"י השחיעה נכנעים ונמתקים גצו' היסוד הנז', וכנגדו הוא השעיר המשלח ציוה"כ, כי הגה השעיר ההוא הוא גצו' צמל' דנוק' אשר הם דינים קשים יותר מן הגצו' שציסוד וכו' ולפי שהוא יוה"כ יש צנו כח למתק אפי' הגצו' קשות שצמל' וכו' אבל צעויה"כ אין צנו כח אלא גצו' היסוד שאינם כ"כ קשים וכו' ועוד טעם אחר כמו שהקדמנו כי יסוד נרמז צט' והמלכות צעשור שהוא יוה"כ ולכן כל צחי' נעשית ציוס המיוחד לה'.

הרי לן להדיא דס"ל דערויה"כ הוא צחי' תיקון היסוד, ויוה"כ צחי' תיקון המל' והוא דלא כדברי הרז"ל שהזכרנו לעיל.

ג

**בכלי היצון ואמצעי נצח והוד
בחדא ובכלי פנימי נצח והוד
נפרדים ומעלת האמצעי
וההיצון על מעלת הפנימי
שהמקיפין חוננים עליהם תדיר**

וי"ל צט"ה עפ"י הגודע מש"כ הרז"ל צשמ"ד דג' כלים הם לכל ספירה וספירה והם כלי פנימי כלי אמצעי וכלי חילון, והגה נו"ה כלי חילון וכלי אמצעי שלהן תרויהו כחדא דאין לתרויהו כ"א שם אחד המתחלק בין שניהם, והוא בכלי חילון לצאות פשוט ובכלי אמצעי לצאות צרצוע המתחלק בין שניהם, וכ"א מהן צפ"ע הוא פלגא דגופא. אמנם בכלי פנימי שלהן כ"א מהן גוף שלם לעלמו, ואינם פלגא דגופא, דכן הוא הסדר דכלי פנימי דנלח הוא שם הוי"ה פשוט, וכלי

פנימי דהוד הוא שם אדמות פשוט. והנה עיקר העבודה צתפלה הוא צכלי פנימי שהוא חצ"ד, צרם מעלה גדולה יש לאמצעי ולחילון מה שאין צפנימי, והוא שגודע דהמקיפין תמיד חונים סמוך לכלי החילון (דהאדם הוא מרכבה לפי ז"א, והלבושים לנוק', ונוק' האמתי היותר חילון הוא ההיכל עפ"י הסדר דשורש (יחידה) נשמה (חיה) גוף (נשמה) לצוש (רוח) היכל (נפש=מל') וההיכל הוא הבית החילון, אמנם שם מסצבי להיכל הוא מקום משכן המקיפין העליונים. דנפש צכצד, רוח צלצ, נשמה צמח, חיה צלצוש, יחידה צהיכל) דמקיפי הצחי' העליונות שאין צכן אחיזה חונים ועומדים קשורים וסמוכים לצחי' הפנימיים התחתונים, וכאילו נאמר דהחיה חופף על הלבושים (דהא חי' ויחידה שהן מקיפין אין להן כלים כגודע צכ"מ), והיחידה חופף על ההיכל. וז"ס דצוק סופן צתחילתן, דסדר המקיפין הוא להיפך מסדר הפנימיים, דסדר הפנימיים הוא מלמעלה למטה, וסדר המקיפין מתחת לעילא. וכן המקיפין כל היותר חילון הוא יותר גצוה ועליון מחצירו היותר פנימי, וצפנימיים הוא איפכא דהיותר פנימי הוא גצוה ועליון מחצירו המלביש עליו מצחוץ. וכמש"כ הרז"ל צשער מ"ד פ"א (ע"ה דף ל"ז סעי"א) (וצפשעות נקטו' דכאשר נכנסין המקיפין ור"ל כאשר התחתון מקבל צחי' חיה יחידה אזי נעשים הן עלמן פנימיים, וכגון צחיצות קונה הכל, וצברכת ולמלשימים אין הפי' דהתחתון מקבל מקיפין. כ"א דהמקיפין נעשים אללו פנימיים וכ"ד היר"א וכ"ה צפשעות. ואפשר דהגה"ק השד"ה לא ס"ל הכי. ואכמל"צ אמנם עפ"י הפשעות הוא כנ"ל, ואלו המקיפין קודם שנעשו פנימיים כאשר עדין עומדים כמקיפין אזי מקומן צסמוך

אימא היא מקום הגק' עומק הלצ כוודע, והיא נקראת יחידה כדאימא בדברי הרז"ל לפי שג"ר דאימא לקחו עתיק, ומש"ה פנימיות אצא (ג"ר דאצא) ופנימי' אימא (ד"ר דאימ') נקראין כתר וכמש"כ הרז"ל דדרוש ו' דק"ש דאין מושכין צזה"ז מוחין מפנימיות או"א כ"א לעת"ל לפי שהן כתר וכנ"ל.

והנה מקום משכן היחידה הוא צסמוך לכלי החילון והאמלטי וכנ"ל דהיחידה חופף על הגפש, וגמלא א"כ דענין העשרה עמקים אינו בכלי פנימי כ"א בכלי אמלטי וכלי חילון וכדנתבאר, וע"כ ננסר ציוס ח' צחי' הגו"ה, וציוס הע' יסוד, וציוס"כ צחי' המל'.

וה"ה ענין הכפרה וענין השעיר אף הם שייכים לסדר הכלי אמלטי וכלי חילון ומשו"ה ננסרים צחי' היסוד והמל' צעיוה"כ וציוה"כ, אמנס דוקא שם הוא צחי' החיה יחידה והן הן עמקי הלצ.

ודע כי פשיטא שאף בכלי פנימי גופא יש צו לעלמו ג' כלים כלי פנימי, וכלי אמלטי, וכלי חילון. וכן בכלים החילון והאמלטי לעלמם יש צהן כל הצחי', דכן הוא הסדר צכ"מ דכ"א כלול מכולן.

ונתיישב לן צס"ד דצ' מיני סדרים הן, צסדר הכלי פנימי נסתיים הגסירה צעיוה"כ. ועפ"י סדר הכלי אמלטי וחילון ששם צחי' המקיפין דחי' ויחידה אין מסתיים סדר הגסירה עד יוה"כ גופא.

למדרגות הפנימי' התחתונים, וכנ"ל דהנוק' שהוא הלצו' ממשך צחי' חיה והיכל צחי' יחידה).

ד

בבחינת הכלים היצוניים ננסר היסוד בערב יוה"כ פ והמלכות ביוה"כ ובבחי' הכלים פנימיים ננסרים בעיוה"כ ג' בחי' הוד יסוד מלכות

ועפ"י כל הג"ל י"ל דצאמת כל סדר התפלה הוא בכלי פנימי שהוא חצ"ד ובכלי פנימי אמרי' לעיל דנו"ה אין כחדא, וע"כ ציוס ח' מתקנים ונוסרים ספי' הגלח צלא ספי' ההוד וציוס הע' שהוא עיוה"כ פש גצן לתקן ולנסור לג' ספירות הוד יסוד מל'. ובכל מקום דקאמר הרז"ל דהוד יסוד מל' ננסרים צעיו"כ ונשלמה צחי' התיקון והגסירה צחילו' הנוק', קאי אכלי פנימי שהוא חצ"ד שצו עיקר עצודת התפלה וצו ננסר צר"ה וצעשי"ת עד לעיוה"כ (ועד צכלל) כל הי"ס. אמנס בכלי חילון ובכלי אמלטי שם הלח נו"ה כחדא, וצהם אמרי' דציוס ח' ננסרים נו"ה כחדא, וציוס ט' ננסר צחי' היסוד ציוה"כ גופא צחי' המל'.

וציאר הדברים דצצחי' הכלי חילון והאמלטי נמשך ענין הגסירה עד יום הכפורים יתבאר צהקדם דהנה ענין העמקים הננסרין צכל יום וודע דהם צחי' עומק הלצ והוא צחי' היחידה, דפנימיות

